

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

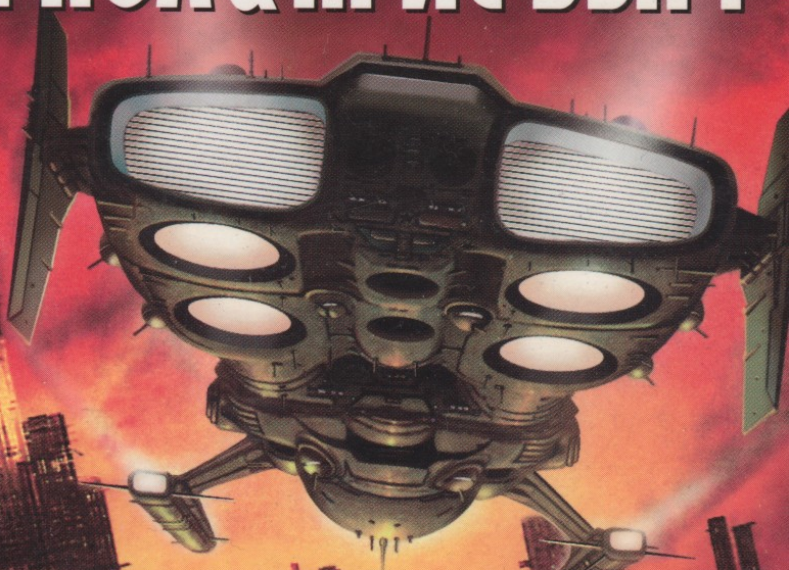
Те превърнаха
космическото пиратство
в обикновен занаят!

ФАНТАСТИКА

92

Новите приключения
на **СТЕН**

АЛЪН КОЛ & КРИС БЪНЧ

ВЪЛЧИ
СВЕТОВЕ

Алън Кол, Крис Бънч

Вълчи светове

Посветено
на Катрин и Карън...
по обичайните годзилски причини
и
на истинския Алекс Килгър...
„На кой му пука кой печели...“

ПЪРВА КНИГА БЕЗ ОРЪЖИЕ

Глава 1

Щабните сирени в кръстосвача на яничарите запищяха. Тропотът на ботуши заглъхна. Оперативният дежурен кимна доволно, щом екранът светна в зелено и изписа „Станции в готовност“. Отбеляза си наум да наложи допълнително наказание на една пипкава ЕКМ станция и се завъртя в стола си към капитана.

– Всички станции в готовност, Зигфер.

Капитанът опипа висящата под черната му куртка реликва и включи микрофона на интеркома.

– Поклон, о, воини яни, и да се помолим на Таламеин.

– Аллах, ти, който знаеш всичко, благослови ни сега, когато ще се сразим с неверника. Молим те, според нашето священо право, поведи десницата ни към победа.

– Да бъде.

Хоровото „Да бъде!“ отекна из кораба. Капитанът превключи на двоен канал.

– Връзки, поемаш наблюдение. Оръжия, готов за стрелба, ЛРМ тръби втора, четвърта, шеста. Цел на екрана. Търговски кораб. Свързка, установи контакт със засечения кораб. Оръжия, стреляте по моя команда, след като вражеският кораб се предаде. Тук мостик, край.

Плячката на кръстосвача изглеждаше като поредната порутена регистър-клас миньорска изследователска сонда, блуждаеща из външните граници на галактиката.

Овалният корпус беше изподраскан, корозирал и даже ръждив от безразборните кацания през киселинни атмосфери. Дългите му вретеновидни крака за кацане бяха прибрани под корема на кораба, а миньорските щипци – загърнати под мостовия пулт.

Общо взето напомняше на престарял рак, бягащ от прегладняла акула.

Всъщност корабът беше на ИП „Сиенфугос“, имперски шпионски кораб с изпълнена мисия – и вече бързаше за дома.

Извлечение, сутрешен доклад, II Кавалерийски ескадрон, секция „Богомолка“:

Изпратен към настоящата дата, с временно назначение, Имперски помощен кораб „Сиенфугос“ (досие-х оп. КАМФАР):

СТЕН (МР), л-т ОС Секция „Богомолка“ 13, оръжия;

КИЛГЪР, АЛЕКС, серж. NCOIC, експлозиви;

КАЛДЕРАШ, АЙДА, ефр., пилот и електроника;

МОРРЕЛ, БЕТ, старши редник, звероукротител;

БЛРЧИНАУС, без ранг, антрополог, медик.

Екипът изпратен с индив. Оборудв., един. 45 и 46.

БЕЛЕЖКА: ОП КАМФАР под дир О/С корп. Меркурий сл. зап. т/б съгл. с полк. Ян Махони, командир корп. Меркурий.

Стен огледа одобрително осветената в мътнозелено от хидропонните лампи гола жена, пристъпи до края на сектора и леко се промуши край двата огромни черно-бели сибирски тигъра.

Единият отвори сънено око, позна го и му изръмжа свойски. Стен не му обърна внимание и звярът се обърна и облиза гърлото на самката си.

Бет се обърна и се намръщи, като го видя. Сърцето на Стен все още имаше навика да залудува, щом я видеше. Беше мъничка, руса и мускулите ѝ играеха под гладката ѝ кожа.

Бет се поколеба, а после закричи през виещата се зеленина на био-сектора и седна до него. Стен беше съвсем малко по-висок от нея, с черна коса и умислени черни очи. Беше слаб, но с тяло на добре трениран атлет.

– Мислех, че спиш – каза тя.

– Не можам.

Бет и Стен поседяха известно време мълчаливо, ако се изключеше мъркането на Мънин и Хъгин, нейните две големи котки. Нито Бет, нито Стен ги биваше много в говоренето. Особено за...

– Рекох си, че може би – подхвана на пресекулки Стен. – Ами май трябва, такова... да пробваме да разберем кво става.

– Какво не става, искаш да кажеш – каза Бет.

– Май е точно така, да му се не види – каза Стен.

Бет помисли.

– Не знам. Заедно сме от доста време. Сигурно е от това. Може да е заради тая тъпа операция. От колко време вече седим в тоя шибан кораб

и си играем на техи.

– И си ръмжим – добави Стен.

– Да, и това.

– Виж – каза Стен, – що не отидем в каютата ми? И да... – Гласът му заглъхна. „Страшно романтичен подход, няма що“, сонна се вътрешният му глас.

Бет се поколеба. Замисли се. После поклати глава.

– Не. Мисля, че ми се ще да оставим нещата каквито са, докато се върнем. Може би може би като кацнем на Ар и Ар... може да се върнем към онова, което бяхме.

Стен въздъхна. И кимна. Бет май беше права. Май щеше да е най-добре да...

Интеркомът запраща.

– В случай, че не досаждаме на младите любовници, изглежда, имаме малък проблем в командната зала.

– Като например, Айда? – попита Стен.

Тигрите вече се бяха изправили, с присвити уши, и поклащаха опашки.

– Като например един скапан грамаден кръстосвач, който ни влиза отзад.

Бет и Стен бяха скочили на крака по средата на изречението и вече тичаха към командната зала.

Един сравнително нисък мъж, почти толкова широк, колкото висок, огледа на дисплея фиша на янския кораб и изпръхтя. Алекс беше жител на един от тежките светове, с кости като стоманени пръти и свръхкорави мускули. И акцентът му – шотландски, заради първите заселници на родната му планета – беше задръстен като тялото му.

– Бокове мили, какво съгреших – възкликна той, докато изчиташе описанието на кораба, който ги преследваше.

Стен се наведе през рамото му и зачете на глас.

– 619.532. ЩУРМОВИ/ПАТРУЛЕН. Бивш имперски кръстосвач „Турнмаа“, клас „Карджала“. Габарити: 190 м на 34... скапано трътлесто корабче... Екипаж под имперска служба: 26 офицери, 125 матроси...

– Четирима плюс два тигъра срещу 151 професионални войници – избухна Айда. Ромката се замисли над шансовете. Алчна, колкото беше дебела, Айда бе сложила пръст във всяка стокова и фондова борса в Империята. – Ако някой ще залага, аз бих заложила... срещу нас.

Стен я пренебрегна и продължи да чете:

– Въоръжение: четири противокорабни установки „Таласъм“, на склад трийсет и шест резерва... Три установки за прихващащи ракети „Въдъл“, на склад петдесет и пет резерва... четири лазерни системи „Линкс-аутпут“... едно верижно оръдие, един шурмови лазер клас „Бел“, вградени оръдейни батареи над палуба А. Добре снаряжени малки бази... Окей, сега газ...

– Пръстите не ме слушат – измърмори Алекс.

– Циреи скапани! – изруга Стен. – Могат и да ни догонят!

Този път изпъшка Айда.

– Скапаният компютър ни казва само, че лека-полека вятърът ни издухва. Някакви данни кои са тия миризливи гадняри?

Стен не си направи труд да й отговаря, а изръмжа:

– Време за прихващане?

Айда изключи данните за яните и екранът светна отново:

ПРИ СЕГАШНА СКОРОСТ ТУРНМАА ЩЕ Е В ОГНЕВИ
ОБХВАТ СЛЕД 2 КОРАБНИ СЕКУНДИ ЗА УСТАНОВКИ
ТАЛАСЪМ. КОНТАКТ СЛЕД...

Бет изключи дисплея.

– На кой му пука? Не мисля, че тия смешници ще искат да си поприказваме. – Обърна се към Стен. – Някакви идеи, лейтенант?

Пултът пред Айда забръмча.

– О, не! Наистина искат да си поприказваме. – Ръката й посегна към ключа на кома.

Стен я спря.

– Задръж.

За тази предпазливост на Стен имаше причини. Проблемът не беше в командната зала – „Сиенфуегос“ наистина беше имперски шпионски кораб, – но освен скрития му суперкомпютър, доста сложното електронно оборудване и свръхмощните двигатели, отвътре той си беше точно такава ръждясала камара желязо, колкото външната му черупка.

Проблемът беше неговият екипаж: секция „Богомолка“, свръхсекретните специалисти по тайни операции на Империята. Бойците от „Богомолка“ получаваха най-напред стандартна едногодишна основна подготовка като имперски гвардейци, след това, стига да имаха подходящия не-войнишки, не-редовен и колкото може по-нагъл възглед за живота, минаваха на преобучение най-напред в корпус „Меркурий“

(Имперското военно разузнаване) и после двегодишна специална тренировка в „Богомолка“.

„Майната й на тренировката“ – помисли Стен, докато се мъчеше да излезе с план за бой, който да им предложи шанс да оцелеят поне едно към десет. Всъщност проблемът беше във външния вид на екипа: Мънин и Хъгин, двата дълги по четири метра мутирали черно-бели сибирски тигъра. Един трътлест шотландец. Една дебела жена, облечена в цигански дрехи. Една хубава жена. „И аз“ – помисли Стен. Стен, лейтенант, командир на екип „Богомолка“ 13, отряда самоубийци.

„Опааа – помисли той. – Ох, добре.“ Кимна на Док, докато пръстите на Айда шареха по ключовете на кома и връщаха объркани отговори към кръстосвача.

Док се заклатушка напред. Истинското име на коалата с тънките пипалца всъщност беше *БЛРЧИНАУС*, но тъй като никой не можеше да произнесе свястно алтарянското му име, го наричаха Док. Дребният антропексперт (и медик) изпитваше абсолютно презрение към всички представители на човешката раса. Въпреки че общо взето го смятаха за непоносим досадник, имаше някои незаменими таланти: можеше да анализира една култура от най-малките трохи доказателства и (като представител на най-забележителната раса месоядни в Империята) притежаваше невероятната способност да излъчва чувства на състрадание и любов към собствената си височайша особа и всеки свой сподвижник.

– Някаква идея кои са те? – попита Стен.

– Трябва да ги видя – изсумтя Док.

Стен даде знак на Айда и тя набра груба рамка за камерата на кома, за да бъде единственото видимо на кораба същество.

– Пак аз на пангара – каза тя и включи на ОТГОВОР.

От екрана в нея се възряха три строги лица.

– Давай – прозя се Айда. – Тук е „Ходъл“, проучвателен кораб П21. Ца' Церви он.

– Спрете незабавно двигателя. Това е заповед в името на Таламеин и яничарите.

Док огледа съсредоточено янския капитан. Отчете униформата му, анализира речевите шаблони. Айда погледна капитана озадачено.

– Таламеин? Познавам ли го?

При това богохулство очите на двамата мъже до капитана се разшириха от ужас. Старшият офицер изгледа Айда с гняв.

– Ще спрете кораба си незабавно и ще се подготвите за качване на борда и арест.

– По волята на Пророка и на Ингилд, сегашния му заместник. Навлезли сте в забранено пространство. Вашият кораб ще бъде конфискуван, а екипажът ви ще бъде отведен на Косаурус за съд и изпълнение на присъдата.

– Имате страхотна правосъдна система, капитане, сигурна съм. – Айда стана, обърна се и намести пищния си задник точно срещу камерата. После скромно смъкна полата си и отново се обърна към екрана. Със задоволство забеляза реакцията и на тримата в черни униформи.

– А ако невербалната комуникация е недостатъчна – продължи тя, – бих ви предложила да вземете вашия пророк в едната си ръка и вашите дракх в другата и да видите коя ще се напълни първа...

И без да дочака отговор, прекъсна връзката.

– Не си ли малко директна, моме? – попита Алекс.

Айда сви рамене. Стен търпеливо зачака анализа на Док.

Антенката на мечето леко завибрира.

– Не са пирати, нито корсари – поне не се смятат за такива. Във всеки случай изглеждат авторитарни, което е очевидно дори за одиозните зверове на Бет.

Хъгин разбираше достатъчно езика, за да съобрази, че го обиждат и изръмжа предупредително. Антенката на Док отново се размърда и ръмженето премина в мъркане. Тигърът понечи да близне Док по лицето и мечокът го избута настрана.

– Заключение за абсолютна авторитарност ми се струва интересно, което предполага или траен фюрерски режим, или, по-вероятно, режим с метафизичен облик.

– Религиозен, искаш да кажеш?

– Вярно е нещо, което не става за ядене или ползване. Метафизика, религия – както го наречеш, Стен. Моята лична теория е, че имаме работа с онова, което наричате „религия“. Обърнете внимание на фразата „В името на Таламеин“ като възможен индикатор.

– Смятам, че става дума за военен орден, основаващ се на поддръжката на диктаторска пуританска религия. На това основание орденът може да се нарече „Яничари“.

– Забележете също така, че старшият грижливо бе поставил двама помощници от двете си страни. Никой от двамата не приличаше на нещо повече от лична охрана. Следователно мога да предположа, че нашите „яничари“ не са мнозинство в тази... тази Таламеинска империя, а едно елитно малцинство, което има нужда от защита. И отбележете също така униформите. Черни. Забелязал съм, че в човешкия ум това означава

желание наблюдателят да свързва лицето, носещо такава униформа, с негативизъм – страх, ужас, дори смърт.

– Освен това забеляза ли някой от вас отсъствието на каквито и да било отличителни знаци по трите униформи? – продължи той. – Твърде нехарактерно за човешките норми, но е индикатор, че рангът се свързва с нематериалното... с други думи, отново индикатор, че си имаме работа с метафизични фанатици.

Док се огледа – явно очакваше ръкопляскания. Доста неуместно.

– Бе видях аз, че са същата сган като Кембъллови – зафъфли Алекс. – Нали им видяхте ножовете. Не са ножове като на свестни хора, ами кортици. Такъв нож за нищо не можеш го използва, освен да ргнеш някой в гъза.

– Нещо друго, Док? – попита Стен.

– Бурето, дето крачи като живо същество, каза всичко, което пропуснах – отвърна Док.

Стен потърка брадичка и за стотен път съжали, че „Богомолка“ не им бе зачислила боен компютър. После вдигна глава, изгледа всички един по един и каза:

– Мисля, че трябва да ги оставим първи да си изиграят картата.

Глава 2

– По моя команда – каза яничарският капитан. – Тръби две, четири, шест, готови за стрелба. Огън.

Чу се метален грохот и трите дългообхватни ракетни тръби се надигнаха над външния корпус на кръстосвача. От тръбите блъвна кислород и твърдо гориво и „таласъмите“ излетяха.

– Имам огън на ракета шест и ракета две... огън на ракета четири... ракета четири не запали.

– Опитай презапалване – нареди капитанът.

– Опит за презапалване – докладва старшият оръжейник. – Опит неуспешен. Ракетата не успя да се запали. Първична запалваща верига нефункц... вторична запалваща верига нефункционална, ракетата не успя да се самозареди.

Един яничар никога не изразяваше емоции. Капитанът изключи връзката с оръжейната, после погледна първия си помощник. Неговото лице също беше безизразно. Повредите в края на краищата не бяха толкова неочаквани. Обикновено преди да купят някой имперски кораб,

той беше преживял доста битки. Но все пак, с подходящо оръжие и в името на Таламеин яничарите можеха да направят много!

След което отново насочи вниманието си към следящия ракетите екран, докато петкилотонните ракети гонеха бягащия „Сиенфугос“.

– Виж кво ми показва! – извика Айда. – Изстреляли са ракети.

– Колко остава? – попита Стен.

– Сблъсък след... осемдесет и три секунди. Имаме цяла вечност.

– Не е смешно – скастри я Стен, докато затягаше шлема в оръжейното кресло.

В сивия полусвят. Част от него „виждаше“ призрачните фигури на другите бойци в командната зала, но самият той изведнъж се сля с торпедото.

Оръжейната контролна система, разбира се, по нищо не се отличаваше от „сензитата“. Шлемовият контакт се опираше в основата на черепа и предизвикваше преки усещания в мозъка. Операторът, с помощта на стандартен джойстик и дистанционно, насочваше като камикадзе торпедото точно към целта.

Стен „видя“ отварящия се в корпуса процепа... блъвналия в празната въздух... после яркочията резка в непрогледния мрак, когато неговото СМ-торпедо излети. Натисна нов бутон на контролния пулт и се „изстреля“ отново. Второто антиракетно торпедо задържа на подчинен курс, в успоредна траектория по фланга.

Чу смътно как Бет от другия контролен пулт отсече:

– Гном девет в полет... всички ЕСМ А-А-А в действие... чакам контакт... чакам контакт.

„Гномите“ бяха малки противоракети, осигуряващи лъжливи целеви означения, идентични на „Сиенфугос“. Мъртва тишина в очакване или гномите да отклонят и взривят таласъмите, или Стен да влезе с торпедата си в огневи обхват.

Алекс забеляза капките пот, избили на горната устна на Айда. После примига и от челото му в очите покапаха солени капки. Погледна умислено Док, Хъгин и Мънин.

Тигрите крачеха напред-назад и махаха възбудено с опашки. Док седеше вцепенен на масата.

– Имам отклонение на първа ракета – внезапно каза Бет. – Копелето обръща... ей, ти! Давай... направо и... – Изключи камерата, когато един от таласъмите, идиотски уверен, че мисията му е завършила, се натресе

в еднометровото камуфлажно торпедо и се сля с празнотата.

– Тъпак – каза триумфално Бет и смъкна шлема си. Стен изведнъж забъдва ругатни и задърпа назад стика и клавишите.

– Тъпата ракета е с незапалив двигател... няма начин да я проследя.

В секундата, докато таласъмът фучеше като стрела право в телеобхвата на Стен... той посегна отчаяно към ръчния детонаторен ключ.

Малката ядрена глава на торпедото му се пръсна на огнена топка... но Стен вече се „превключваше“ на втората противоракета, превъртя се около оста си и тласна стика на пълна скорост.

– Тоя го изгърва – каза Айда, като се мъчеше да бъде спокойна.

Стен не отговори. Настигаше бавно ракетата на яните. Приблужи още... и шлемът му автоматично превключи от радар на видимост в реално време.

„Спихах те... спихах те... спихах те...“ – помисли той, докато почернелите горивни тръби на таласъма изникваха пред очите му.

– Седем секунди до сблъсък – обяви Айда и сама се учуди как гласът ѝ остана толкова спокоен.

И Стен изстреля торпедото си.

Ново ядрено кълбо.

– Имам още една... ъъ, не, нямам. Радарно ехо. Чукнахме ги всичките, лейтенант.

Стен свали шлема, примига и огледа командната зала. Беше останал с торпедото чак до мига на детонацията... и мозъкът му настояваше упорито, че огънят на експлозията временно е заслепил очите му. Залата бавно преля от негатив, през свръхекспонация до позитив.

Ръкопляскане не последва. Всички, в края на краищата, бяха професионалисти. Последва само коментарът на Алекс.

– Сега вече знам що ние шотландците носим полички. Щото като стане нещо такова, да не сменяме гашите.

– Окей – каза Стен. – Първият проблем ни се махна. При две дългообхватни установки това сигурно е всичко, което имат. Което значи, че ще ни доближат след...

– Четири часа – каза Айда.

– Четири часа. Великолепно. Намери къде да се скрием. За предпочитане някой хубавичък свят с големина около 6АУ и най-добре – със сто процента облачна обвивка.

Айда съсредоточено заглежда пространствения глобус около тях.

– Планът е следният. Айда ни намира свят, където да кацнем – заяви Стен с възможно най-командирския си тон. – Може би ще успеем да

стигнем до него преди да ни спипат. Влизаме в атмосферата, мушкаме се под нея...

– Мушкаме тоя строшенияк под нея? – обади се Айда.

– ... след което кацаме на някой – дано да е тропически – остров, докато на тях им писне да душат, и после си тръгваме за вкъщи.

– И на това му викаш „план“?

– Док, имаш ли друго предложение, освен да си седим тук и да мрем дълго? – попита Стен.

Екипът се залови за работа.

– Вражеският кораб променя курса, Зигфер – докладва оперативният на яните. – Вероятно замислят кацане на Бананг IV.

Капитанът неволно зяпна, но веднага се овладя.

– Този кораб не може да е от никой свят от купа Лупус¹.

– Очевидно не е, сър.

– Интересно. Външен кораб с достатъчно противоракетни средства, за да спрат дори нас. Очевидно кораб, за който може да се смята, че е с ценен товар. Каква е скоростта на приближаване?

– Ще бъдем в обсега на ракетния обхват до три часа, сър.

– А Бананг IV?...

– Могат, да навлязат в атмосферата приблизително за същото време.

Капитанът се усмихна.

– Ако не ме интересуваше товарът им, щях да се изкуша да ги оставя да кацнат на Бананг. Истина е... Таламеин може сам да отмъсти.

– Вашите заповеди, сър?

– Без промяна. Продължете преследването. И ги унищожете.

– Не е кой знае какъв свят – каза Айда, – но е най-доброто, което мога да направя.

Стен хвърли поглед към екрана и зачете разсеяно на глас:

– Единична слънчева система. Слънцето е хубавичко G-1, жълто джудже... пет планети... Тази е прекалено близо до слънцето. Пустинен свят... два метанови гиганта.

– Неизвестен IV изглежда подходящ – вметна Айда.

– Неизвестен IV, да. Да видим... около дванайсет хиляди

1. Вълк (лат.). – Б.пр.

километра на полярната ос. Спектрограф... къде по дяволите... окей: приемлив минимум атмосфера. Гравитация малко по-малка от нормалното. Повечето суша... приемливи водни басейни... източник на електронно излъчване.

– Значи е населен – намеси се Бет от кухненския отсек.

– Точно там не искаме да кацнем. Може да са братовчеди на ония скапаняци, дето ни висят на опашката. Права си, Айда. Това е новият ни дом.

– Може би е новият ни дом – каза Док. – И двата екрана, забележете, показват едни и същи числа. Ще стигнем вашия Неизвестен Четири приблизително по същото време с „Турнмаа“. Съспенсът сигурно ще е страшно интересен. – Взе си една сурова соена мръвка от чинията на Мънин и я лапна.

Стен изреди: Индивидуални пакети, оръжия, наземни екипи, средства за оцеляване, комплекти за първи контакт... възможно пълна готовност.

Компютърът щракна и изплю седем фиша. На всеки се повтаряха данните, съхранени в компютъра на „Сиенфуегос“ – данните, заради които корабът беше изпратен да събере анализ на минерала, намерен в далечния вече звезден куп Ерикс.

Стен се зачуди дали някога ще разбере защо Императорът толкова се интересуваше от сивкавия камък, чучнат сред камарата вещи на масата пред него. Реши да си свърши работата, да се постарее да не умре и да не задава свръхсекретни въпроси.

Разпредели картичките между членовете на екипа и пхна по една в кесийките на вратовете на Хъгин и Мънин.

– Организиран човек си, свалям ти шапка – каза Алекс. – Притеснява ме само мострата. Цял час се мотах с нея.

– Е, и? – попита Стен.

– Две иридиеви бургии, два кристала корабна стомана, одраска и маминия ми диамант. Корава е.

Стен протегна ръка и сви пръсти. От ножницата в плътта под лакътя му в дланта му изскочи кристален нож. Беше си го имплантирал на Вулкан, докато излежаваше присъдата си в гибелната колония на Адския свят заради трудов саботажа.

Двуостър и с тънка дръжка, ножът имаше само едно предназначение: да убива. Нямахте предпазител, само един жлеб в края на дръжката.

Беше дълъг педа и широк по-малко от два пръста.

Острието му обаче беше с дебелина не повече от 15 молекули. Беше много по-остър и от бръснач. Можеше да реже диамант гладко като масло.

Стен внимателно взе рудната мостра в едната си ръка и заряза. Малко се изненада – острието наистина срещаше съпротива.

– Тъй я – каза Алекс. – Не знам кво ще го правиш това. Такова вещество... цена няма.

– Най-лошото недоносче във вселената – гордо каза Айда.

– Още по-лошо – добави Док. – Грозно. Нещастно. Невероятно. Би трябвало да действа идеално.

Докато другите от екипа се подготвиха за кацане, Док и Айда приготвиха примамката, три антиракетни торпеда „Гном“. Първото беше пригодно да излъчва радарно ехо, подобно на това на „Сиенфуегос“. Второто беше настроено да осигури изключително ексцентрична измъквача траектория, а третото – да осигури отвличащи изстрели, точно както щеше да направи „Сиенфуегос“ при пряка атака.

Накрая целият екип се събра около трите споени едно с друго торпеда.

– Красиво е – призна Стен. – Дали ще действа?

– Кой изобщо ще разбере, по дяволите? – каза Бет. – Ако действа, сме живи и здрави, ако не...

Обърна се и закрачи към мостика. Хъгин и Мънин поеха след нея; опашките им се полошваха.

– Приближаваме – докладва янският оперативен дежурен.

Капитанът не му обърна внимание. Прехвърляше през мозъка си тактически ходове – вражеският кораб ще: (а) влезе в битка... и ще бъде унищожен; (б) ще се предаде... невъзможно; (в) ще изстреля отклоняваща мишена и ще навлезе в атмосферата.

Единствената възможност...

– ЕКМ – каза той по интеркома. – Докладвай готовност.

Паузата се проточи.

– Повечето единици в готовност, Зигфер. Възпираща система в готовност, система за отличаване на цел плюс-минус четирийсет процента, блокираща – на пълна готовност.

Екранът прекъсна: 32 МИНУТИ ДО ПРИХВАЩАНЕ... 33

МИНУТИ ДО ВЛИЗАНЕ НА ЦЕЛТА В АТМОСФЕРАТА.

Старият рак „Сиенфугос“ продължаваше успешното засега припкане.

В командния отсек бойците на „Богомолка“ се бяха стегнали здраво – включително тигрите, изолирани в своите капсули – кой знае защо, те не изглеждаха особено доволни от състоянието на нещата. Оттук натакъ битката беше в ръцете на каквито там богове бяха останали в четридесети век.

Като се изключеха тигрите, всички останали бяха облечени във фототропните бойни костюми на „Богомолка“. Не носеха никакви отличителни знаци, само черния петлик на лявата яка и плоската черна емблема на богомолка на дясната.

Три екрана светеха смътно; детекторът за близост, прикован в яничарския кръстосвач, главният монитор – в приближаващата се планета, чиято атмосфера вече бе започнала да се показва като мъглав блясък, и централната навигационна система на Айда.

Док им предложи ненужния си и някак садистичен коментар:

– Шестнайсет минути до атмосфера... 15 минути до огневия обхват на „Турнмаа“... 15 минути... 14.90 минути... 14.30 минути, поздравления, Айда, поведе.

Алекс го прекъсна. Тумбестият шотландец от света с тройна гравитация лежеше в ускорителната си койка. Беше настоял, че ако ще мре, поне да умре в униформа. И всички се съгласиха.

– Било е на Айрт... ан, още преди Императора. По онова време, моите предци се наричали планинци.

– Дванайсет минути, изравнихме и се приближаваме – невъзмутимо каза Айда.

– Та по онуй време бритите не били врагове. Само че империята им я управлявали скотите, без те да го знаят.

Въпреки напрежението на Стен му стана интересно.

– Алекс, как по дяволите можеш да управляваш империя, без никой да знае?

– Десет минути до атмосфера – каза Док.

– Ще ти обясня някой друг път, момко. Та един хубав ден минава полк британски гвардейци, хубави и горди с червените си униформи и мушкети. И значи вървят си те през долчинката, музиката свири, барабаните бият, песента ехти – и изведнъж чуват от скалите над тях: „Ехей,

аз съм Рижиа Рори от Долината!“ , а британският генерал поглежда нагоре и го вижда она ми ти огромен планинец, косата му се вее, през рамото му – меча кожа, и с грамаден меч в ръката. И му се вее и червената брада. И той ми ти великан взел, че пак им викнал: „Ехей, аз съм Рижиа Рори от Долината! Прати ми тук горе най-добрия си мъж!“ И тогав британският генерал се обръща към адютанта си и му вика: „Аджутант! Прати горе най-добрия ни мъж. Искам му на она главата!“

– Изчакай замалко – прекъсна го хладно Айда. – Изстрелваме.

В командния отсек – мъртва тишина... ако се изключи учестеното дишане на стегнатите в капсулите тигри.

Представи си три обекта, мишената/цел, преследвача и преследвания. Секунди... вече милисекунди в гонитбата на разстояние една светлинна година... докато „Сиенфугос“ се опитва да се скрие в атмосферата. Три фактора в уравнението. След което най-неочаквано се появява и четвърти, точно когато примамката излита.

– Капитане! Имам двойна цел!

– Дръж курса. Повтарям, дръж курса. ЕКМ, имаш ли избор?

– Съвсем не, капитане. Нямаме... Таламеин да ни е на помощ... Всички системи изгубени при сблъсък.

Капитанът изключи кома и преглътна ругатните, които нахлуха неканени в дисциплинираната му памет. Замени ги с молитва и после каза:

– Духът на Таламеин – видян в единствения му истинен пророк Ингилд – да е с нас. Всички станции! Готови за битка!

Когато ракетните станции за близък обхват кораб-кораб „Въдъл“ откриха огън, яничарският кръстосвач заприлича на ято делфини. Огън, прекъсване на енергията, оглеждане за цел.

ВЪДЪЛ ОПЕРАТОР ДАННИ: ЦЕЛ... ЦЕЛ НЯМА... СБЛЪСЪК... ЕХО... ИМА ЦЕЛ... ЦЕЛ... ДВОЙНА ЦЕЛ... ДВОЕН ОГЪН... ПЪРВА ЦЕЛ НЕАКТИВНА... ПЪРВА ЦЕЛ ВЪЗМОЖНО АКТИВИРАНЕ... ЦЕЛ... ИМАМ ЦЕЛ... ПРИЦЕЛВАНЕ... ВСИЧКИ СИСТЕМИ НА ЦЕЛ... ВСИЧКИ ДРУГИ ЕДИНИЦИ ПОДЧИНЕНИ НА ЦЕЛ... ПРИЦЕЛВАНЕ...

Ракетната система „Въдъл“ беше нова и не можеше да се нарече най-интелигентната ракетна система, създавана в Империята. След двайсет години тежка служба, няколко от които при доста мърлява поддръжка от страна на яните, „Въдъл“ бяха запънели още повече.

Повечето ракети послушно подгониха апетитната примамка, когато тя се изстреля в дълбокия космос. Но една от тях, по-упорита, по-умна или по-иконокластична от събратята си, изригна огън от дюзите си и се насочи право към „Сиенфуегос“.

В янския кръстосвач операторът ѝ изруга и се опита безуспешно да отклони опърничавия „Въдъл“ към „истинската“ цел. Но самотната ракета се взриви на хиляда метра от „Сиенфуегос“, докато корабът започваше първото си, нажежено до бяло приплъзване в атмосферата на непознатия свят.

Айда тъкмо се мъчеше да вкара „Сиенфуегос“ – съд с груби очертания на заоблен брикет – в подходящо за кацане положение, когато килотонният взрив на „Въдъл“ обърка плановете ѝ. „Сиенфуегос“ отхвърча, обърна се и се завъртя. Никакъв проблем в дълбокия космос – там „долу“ беше само онова, което определяха генераторите „Маклийн“ – но когато навлизаш в една планета, нещата бяха различни.

Взривът смаза трюмовете на „Сиенфуегос“ и превъртя ракоподобния съд на 180 градуса. С главата надолу, разбира се, защото злото не идва само, тъкмо когато „Сиенфуегос“ най-сетне се врязва в твърдата атмосфера.

Док беше единственото същество, на което ситуацията можеше да му се стори забавна, докато съдът се въртеше дивашки, излязъл от всякакъв контрол и от замислената от Айда асиметрична траектория извън всякакъв здрав разум.

Но Док не се кикотеше. Той, в края на краищата, беше само на няколко мига от смъртта.

Както и Стен, и останалите членове на „Богомолка“.

Корабът изпука от небесата и се плъзна в горните слоеве на атмосферата. Сензорите бясно задушиха за повърхност... за каквато и да е повърхност.

По екрана на корабния компютър танцуваше безумна върволица данни и Стен крещеше на Айда безкрайни низове променливи. Пръстите ѝ шареха по клавишите, забиваха стопорите на минния кораб, измъкваша навън двете къси, тромави крила. Тя се напрегна, щом усети първия допир с атмосферата. Насочи носа надолу, леко... леко... Корабът удари първия слой и се завъртя дивашки.

Айда блъсна десния лост – къс яростен пламък, – после го дръпна

назад. Удари левия. И бавно овладя кораба. Отново – с носа напред. Точно така. Започна да се плъзга във въздуха, градус след градус. Корабът се успокои и започна отново да се държи като кораб.

Стен се огледа. Бет беше пребледняла, но се държеше стабилно. Алекс отпусна мускулите си след рязкото натоварване. Колкото до Док, той беше придобил онова изражение, характерно за него, когато се канеше да си отмъсти някому. Айда се ухили през рамо.

– Дай сега да си намерим някое скришно място – каза Стен.

Тя само кимна и отново се наведе над клавишите.

Изведнъж реактивната тяга ги блъсна със скорост два пъти по-силна от звуковата. „Сиенфугос“ застана. Заплюяха кабели, засвяткаха и засъскаха като електрически змии.

Огромното въздушно налягане отново отхвърли „Сиенфугос“, изкара го извън контрол и го отпрати безпомощен надолу към повърхността на неизвестната планета.

Айда изруга и се забори с контролното табло. На единия екран просветна място за възможно главоломно кацане и се скри.

Айда занатиска контролите на всичко, което можеше да наподобява спирачки – от тромавия аварийен приземителен щит до стопорите за кацане и греблата за атмосферни проби.

Корабът затрепера и се замая, щом късите крилца се врязаха в атмосферата. Айда шибна носовите тласкачи и за миг преметна „Сиенфугос“ като палачинка до нещо, което много смътно можеше да се нарече контрол.

Миг по-късно „Сиенфугос“ профуча над високите скали на огромния вулканичен кратер, в който се беше устремила, и след това с грохот се понесе към огромното езеро в дъното и звуковият удар надигна вълни.

Всичко в командната кабина, което не беше привързано, шеметно се понесе напред, щом Айда изключи главните двигателни дюзи „Юкава“ и премина на аварийна тяга.

Екранът на детектора за близост я уведоми, че текущата траектория за кацане ще блъсне „Сиенфугос“ в ниския скалист рид, обрамчил брега на езерото – факт, с който Айда беше съвсем наясно от единствения останал активен видеоекран.

Айда направи единственото, което можеше, и засили „Сиенфугос“ с носа надолу под ъгъл десет градуса.

Корабът заора в езерото и отвори огромен воден каньон.

А Стен се беше върнал на Вулкан и тичаше през безкрайните

лабиринти след Бет и Орон. Социопатрулите го догонваха и той крещеше на бандата си да се обърнат и да се бият. Да му помогнат.

Нещо го жила много по-силно от болката насън и Стен запълзя назад през лудницата. Всички корабни аларми виеха и мигаха.

Док седеше на гърдите му и методично го налагаше с лапи през лицето. Стен примигна и седна.

Останалите бойци на „Богомолка“ пълзяха из помещението в усърден бяс, обичаен за „Богомолка“ в аварийна ситуация.

Алекс тикаше пакети оборудване към отворения люк – грешка, забеляза Стен, не люк, а зейнал в корпуса отвор – и ги хвърляше в яркия слънчев светлик навън. Бет беше изкарала тигрите си от капсулите им и подкарваше двата умерено ужасени звяра навън. Айда събираще трескаво всяка що-годе преносима и снабдена със самозахранване електроника.

Алекс се изгътри до Стен, надигна го и го метна през рамо. С другата си ръка взе бойното му снаряжение и го хвърли през процепа в стената на кораба. После пушна Стен върху камарата пакети и се върна за нов товар. Корабът беше пречупен през средата и най-различни важни елементи като крилата и приземителните стопори бяха затънали в езерната тиня. „Сиенфуегос“ никога вече нямаше да полети.

Стен се надигна и тръсна глава да изчисти мъглата от мозъка си. Трябваше да направи списък на най-необходимите вещи, които щяха да са им необходими. Олюля се.

– Трябва да...

Алекс изскочи с още товар, завъртя го и го забута пред себе си.

– Трябва да бягаме, момко. Тоя шибалник ей сега ще гръмне.

След няколко секунди екипът се беше събрал в пълен състав. Раниците бяха на гърбовете им и всички се катереха по склона.

И тъкмо когато прехвърлиха билото, с грохот, който отекна от стените на огромния кратер, „Сиенфуегос“ престана да съществува – останаха само няколко метални отломки.

Глава 3

Яйцевидният кратер, в който се натресоха при кацането, беше огромен, близо седемдесет и пет километра на дължина. Самото езеро изпълваше почти половината му площ, макар че явно засъхваше бързо, от „дупето“ на яйцето до „върха“, където Айда бе зърнала пролука в

стените на кратера.

Корабът беше паднал на десетина километра от нея, като бе оставил на екипа една здравословна разходка, за да си прояснят размътените мозъци. Вече бяха направили оценка на положението и тя им донесе нещо много подобно на отчаяние. При крушението бяха загубили почти цялото си оборудване, в това число аварийните защитни костюми и дишатели. Наистина, бяха им останали стандартните пакети с порцион, лично оборудване и водни филтри, с които, според ключката, никой боец на „Богомолка“ не се разделяше.

Положението с оръжието беше също толкова окаяно. Единствените оръжия, които успяха да извлекат, бяха малките пушки „уилигън“, запас тръбни пълнители с експлозив АМ2 за същите пушки и бойните си ножове.

Никакви пластични взривове. Никакви ръчни ракети.

– Мърлява работа – мърмореше тъжно Алекс.

– Някой да има планове? – кротко попита Бет, докато се провираше през гъстите тръстики. – Как ще се измъкнем от този скапан свят?

– Плановете щяха да са малко по-лесни, ако Айда беше така добра да ни обясни къде изпълни това свое „кацане“.

– Стига де! – изръмжа дебелианата. – Ако помниш, няха много време за разни дреболии като навигация.

– Все едно – намеси се Бет. – Ти си виновна.

– Защо?

– Винаги трябва да има някой виновен – обясни Бет. – Такъв е имперският правилник.

– А кой е по-подходящ от пилотката? – обади се Алекс.

Поне този път би трябвало да си замълчи. Този ден беше много тежък за Айда и шегичките вече не й бяха смешни. Тя се обърна към Алекс и каза:

– Бих ти извадила очите, само че ще ми трябва само един пръст, фъфлеща бъчва с...

Стен се намеси преди страстите наистина да са се разгорещили.

– Думи. Стига думи. С думи кликове не се прехвърлят.

– Остави ги – предложи Док. – В момента малко пролята кръв страхотно ще ме въодушеви.

Алекс изведнъж подсвирна.

– Ей, я го вижте това!

Току-що бяха излезли от тръстиките. Повърхността, някога покрита с фина вулканична пепел, преди безброй години се бе вкоравила и се бе

превърнала в скала.

Алекс сочеше върволица отпечатыци от грамадни човешки ходила, всечени дълбоко в скалната повърхност. Стен ги проследи с очи: идваха, изглежда, от някогашния езерен бряг, минаваха двайсетина метра покрай него, след това съществото, което ги бе оставило, се беше спряло за миг – там отпечатыците бяха по-дълбоки. После обръщаха колебливо, сякаш съществото се беше загледало в нещо, продължаваха и постепенно изчезваха.

Стен стъпи в една от стъпките и вдигна вежда – беше поне два пъти по-голяма от собственото му ходило.

– Надявам се, че няма да срещнем братовчед му – каза той притеснено.

Айда включи малкия си компютър и измери скалата. После се засмя и го изключи.

– Няма такава опасност, Тия отпечатыци са отпреди милион години. Чуха се облекчени въздишки.

– Чудно, кои ли са били? – каза Бет.

– Езерните хора, очевидно – отвърна Док.

Алекс го изгледа подозрително.

– Ти пък откъде знаеш, ужасно зверче такава?

Док сви косматите си раменца.

– Как другояче ще се нарече едно същество, щом живее на бреговете на езеро?

– Док – каза Айда, – ако бях комарджийка, каквато съм – щях да кажа, че този път изигра себе си. Не е възможно да знаеш такава нещо.

Всички се изкикотиха – бяха съгласни.

Док се затътри напред без коментар.

Гледката от върха на ниското възвишение беше твърде интересна, трябваше да признае Стен, докато смъкваше в паника „уилигъна“ от рамото си.

Най-напред бяха спускащите се полегато към обрасла с храсталаци низина кратерни стени.

След това бяха сламените колиби – около двеста, струпани на групички под короните на дърветата.

Но най-значителният елемент в целия този пейзаж беше плътната стена от бойци. Стотици същества, строени в права редица, почти рамо до рамо, и всяко от тях – високо почти три метра. Очевидно Айда не

беше права и съществата, оставили вкаменените отпечатъци, си бяха живи и в добро здраве.

И освен това – враждебни.

Бяха огромни, стройни същества, с кожа със сламен цвят, също като саваната около тях. Носеха яркоцветни халати, прихванати на едното рамо с изящно изработени игли.

И всички бяха въоръжени с копия, които се извисяваха още над тях.

– Какво каза преди малко, че сме в безопасност ли, Айда?

– Е, още не ги бях видяла, нали?

– Какво ще правим? – попита Бет.

– Мисля, че някой идва да ни каже. – Стен посочи един от воините, който се изкачваше по склона.

Всички вдигнаха оръжията си.

– Приберете ги – изсъска Стен. – Не бива да изглеждаме заплашителни.

– Заплашителни? Не знам кой кого плаши.

Съществото спря на десетина метра от тях. От толкова близо изглеждаше още по-внушително. Ръстът му се подчертаваше от невъзможно издълженото му тясно лице с дълги мъхести вежди и мазна, прибрана нагоре като шлем коса. Носеше вързоп с нещо, което приличаше на оръжия.

Групата неволно подскочи, когато то хвърли вързопа към тях. Той падна точно пред Стен.

– /Ари!шаа! /Ари!шаа! – извика съществото и посочи ниската горичка в подножието на хълма.

– Какво иска той, Док? – попита Стен.

Док поклати глава.

– Освен факта, че говори на тежко глотален стоп-език, изобщо нямам представа.

– /Ари!шаа! – извика отново съществото.

След което се обърна, zakрачи надолу по склона и изчезна сред дърветата.

– Предвид примитивната култура... – разсъди на глас Док – воини-пастири. Вече не са номади и воините им най-вероятно са заменени с малки набези и двубои между вождовете.

– Аха. – Стен схвана намека, клекна и извади оръжията от кожата, с която бяха увити. Изборът беше впечатляващ: късо копие, копиехвъргачка, къса дебела тояга, дълго бойно копие и едно излъскано извито парче кораво дърво, „За мятане“ – прецени Стен, докато учудено

оглеждаше широко отвореното V от едната страна.

– Предизвикани сме – продължи Док. – Очакват един от нас да се изправи срещу него в онази горичка. Ако нашият представител загуби, ще избият всички ни.

– Ако победим ние, ще ни нарекат „братя“ и ще се постараят да ни натъпчат с разни гадости. – Док се изпъчи, горд от внезапния прилив на дедуктивно вдъхновение. – Въпросът е кой от нашите герои ще влезе в горичката. Аз бих предложил...

Гвардията – офицерите на „Богомолка“ – бяха тренирани да водят. Докато Док си каже предложението, Стен вече се беше стегнал в бойното си снаряжение, беше грабнал оръжията и тичаше надолу по склона.

След секунди влетя в горичката.

Шибнаха го бодливи клони. Стен прелетя над един храст и се претърколи през рамо. После светкавично се плъзна по корем надясно.

Въздухът изсъска и едно късо копие изигра мъртвешкия си танц на височината на корема му и се заби в дървото точно където се намираше Стен преди секунда.

Стен се беше снишил. Дишане с диафрагмата. Ръцете му зашариха по оръжията. Да се докопа до нещо познато. Спомни си какво им повтаряше дълбоко омразният инструктор по примитивни оръжия в секция „Богомолка“ – „ако изобщо се наложи да мислиш, боец, смятай се за мъртъв“.

„Не мисли! Автоматично. Слушай. Гледай.“ Тих полъх, носещ аромат на непознати цветя и тихо шумолене. „Точно пред мен“ – помисли Стен и завъртя глава наляво и надясно, проследявайки звука на отдалечаващия се от него в горичката воин.

Стен се надигна със зареденото в копиехвъргачката късо копие.

Крачка напред. Дълбоките сенки се превърнаха в гъсто сплетени диви лози и стари коренища. Тишината се превърна в шумолене на дребни животинчета и бръмчене на насекоми.

Превит на две, Стен закричи сред дърветата. Аха. Скършена клонка. Воинът беше изчаквал тук.

Нищо друго... и после неистовото избръмчаване на някакво насекомо, мъгляво петно между сенките, и Стен замахна, хвърли копието и залегна с едно-единствено движение.

Усети как вражеското копие се заби в пръстта на сантиметри от него. Чу приглушено пъшкане от болка – попадение! – скочи и хукна напред с вдигната за удар тояга.

Стовари я върху един гъсто сплетен храст. Нищо.

Грешка! Стен се превърта и се скри зад близкото дърво.

И зачака.

„Щом ти няма да дойдеш при мен...“ Запълзя по корем към храста, по който бе ударил с тоягата. Не беше чак такава грешка – имаше отпечатъци от грамадни ходила в меката пръст и миризма, най-вероятно от кръв.

Но Стен беше сигурен, че не е нанесъл сериозни щети. Огледа се за още следи. Макар с неохота, трябваше да признае възхищението си към противника. Как можеше същество с такива размери да изчезне без следа?

Изправи се и бавно запристъпва сред дърветата.

– /Ари!шаа!

Викът дойде приглушен.

– /Ари!шаа! – чу се отново. И пак. И пак.

Стен бавно запълзя натам. Чудеше се какво да направи.

Разтвори полека храстите и надникна. Воинът стоеше в средата на голяма поляна. Голяма, добре поддържана поляна, на която, Стен беше сигурен, много същества се бяха срещали, сражавали и загивали. Беше оставил на земята всички оръжия освен грамадното дървено подобие на боен бумеранг. Размахваше го и реवेशе: „/Ари!шаа!“, за да подкани Стен да излезе и да се бие.

Стен се замисли. Явно това изпитание в двубой, или каквото и да беше, включваше формализирани правила: прибежки и припълзвания през горичката и после, ако и двамата оцелеят, ново изпитание на поляната. Един срещу друг, с по едно оръжие и поред. В момента, изглежда, това означаваше да излязат на открито и да се замерват с бумерангите.

Стен имаше няколко проблема с противника си. Преди всичко, макар това очевидно да беше бой на живот и смърт, той бе сигурен, че многото приятели, роднини и другари по чашка на съществото няма да останат особено доволни, ако отреже главата на воина. Разбира се, това най-вероятно осигуряваше страхотен начин да те поканят на голямата пиячка, но оживяването след това щеше да е проблем. Второ, оставаше проблемът с бумеранга. Стен го опипа за стотен път. Беше мятал такива неща при тренировките с примитивни оръжия, но всички те бяха направени за същества приблизително с неговия ръст, плюс-минус педя. А това оръжие бе предназначено за триметрови същества. Стен едва можеше да го вдигне, камо ли да го хвърли по противника си.

Стен премисли тревогите си още няколко пъти. И все стигаше до един и същ отговор. Изпъшка отчаяно и излезе на поляната.

Воинът го забеляза моментално и крясъците се прекратиха. На лицето му се изписа подобие на огромна усмивка. Приличаше най-вече на усмивка на облекчение, сякаш воинът се бе разтревожил, че Стен няма да се окаже сериозен съперник.

Воинът се присви, изпълнал пред себе си бумеранга. Стен – чувстваше се като пълен глупак – се опита да изкопира стойката.

Атаката последва без предупреждение. Беше взрив от движение, сякаш с плющени се разгъна огромно кълбо от навита стомана. Дървото се плъзна напред, на височина до коляно над тревата, и Стен подскочи и задраска нагоре във въздуха. А след това с ужас видя как бумерангът като в забавен каданс плавно се плъзна нагоре. Стен вече се превърташе на кълбо във въздуха... тъп удар и нещо го удари по ръката.

Стен падна, превъртя Се и изплю пръст и трева. Опипа се да види лошо ли е ударен и чу гъгнивия смях на противника си. В краката на Стен лежеше собствения му прекършен на две бумеранг.

Жегна го гняв, шом осъзна, че врагът му се смее, защото на него не му е останало нищо за хвърляне, сякаш това щеше да му донесе кой знае какво шибано добро, и шантавият дуел беше отново изравнен.

Воинът стисна грамадното си копие и се затича право срещу него като огромна котка. Стен не посегна за своето, а сви пръстите си и усети гъделичкането, а след това хладината на ножа, шумугнал се в ръката му между чакащите го пръсти.

Стегна се за предстоящия скок и замах, докато воинът търчеше към него. Малко преди сблъсъка воинът превъртя копието си, след което изведнъж... изчезна.

Стен инстинктивно залегна и се превъртя. И точно докато се претъркаляше, видя най-невероятното нещо – воинът го беше прескочил в овчарски скок. Рееше се като гигантска чапла над него... кацна... претърколи се и се изсмя – всичко заедно.

Стен направи задно салто. И още веднъж, и още веднъж, като побъркан цирков акробат, отскачайки всеки път на над два метра височина.

Стоп!

Предно двойно салто, мушкане под копието, замах с ножа напред и надолу.

И ето че воинът спря като закован, безпомощен, зяпнал половината от копието в ръцете си. Стен го изрита, старейки се да вложи цялата си тежест, чу как дъхът на воина излезе от гърдите му – и след това вече го беше яхнал. С притиснали раменете му колене. И ножа – на гърлото му.

Поколеба се, после каза:

– /Ари!шаа!

И допря ножа до кожата.

Воинът го изгледа. Последва дълга, бавна усмивка.

– По дяволите! Печелиш!

Ако се беше възползвал от потреса на Стен, щеше да го убие на място.

Глава 4

– Готин, я дай насам кратуната!

– Ще му удариш ли още едно?

– Да ме съсирят дано! Не съм ли обрязан? Трябва ли да чакам като жена, кога мине старейшината?

– Загрях. Ще му удариш ли още едно?

Айда отпи яка глътка от кратуната, оригна се и я подаде на Акау/лей. Жестът не беше от най-лесните, защото седяха един срещу друг от двете страни на огъня, на метър и половина разстояние. Но Акау/лей, доскорошният противник на Стен, само се пресегна, хлъцна, отпи и изпръхтя.

Стен изпита възхищение към него. Когато си висок три метра, наред с другите предимства имаш и адски дълъг обхват в пиячката. Като стана дума за обхват, Стен дръпна кратуната от новия си стар авер Акау/лей, удари яка глътка, подаде кратуната на съседа и загледа с насълзени очи сцената.

Преди да се напие Стен беше научил няколко неща. Най-напред, спечелените му с толкова мъка нови приятели се оказаха едно от многото племена на тази планета. Наричаха се стра!бо. Което в превод означаваше „Езерните хора“. Стен си спомни подигравателния смях над откритието на Док и потръпна.

Празненството след двубоя се вихреше в племенната зала на Стра!бо – помещение с размерите на склад. Кръглата „сграда“ беше направена от един огромен храст. Доколкото Айда може да прецени, храстът си беше едно-единствено хилядогодишно растение. С поколенията външната му обиколка се беше разраснала до сегашните си гигантски размери, докато вътрешната част бе умирала и оставяла голо пространство – грамадно плешиво петно. Стра!бо трябваше само да поддържат покрива от чимове и по този начин да си осигурят племенната зала за пирове.

Мястото беше тъпкано с пируващи стра!бо. Мъжкари и самки се напиваха здраво с резлива (но силно алкохолна) ечемичена бира и се надлъгваха колко велики воини са.

Акау/лей сръга Стен в ребрата и му подаде грамадна делва, от която се вдигаше гнусна миризма. Стен я взе, надигна я към устата си и за малко да се задави. Делвата беше пълна с някакво сивкаворозово вещество, в което плуваха и бълбукаха големи пипереночервени бучки.

– Питието на живота – каза му окуражително Акау/лей.

Стен съжали живота си и черния си дроб и отпи. Мирисът и вкусът го шибнаха като ядрена ракета.

– Благодаря – изпъшка Стен и подаде делвата на Док, който го гледаше с умолителни очи.

За миг Стен почти изпита съчувствие. Но си спомни подигравателния смях и се ухили на Док.

– Божествено е!

Док сви рамене и отпи. И се случи нещо забележително: за пръв път, откакто се бяха срещнали, Стен видя как Док засия. Сияние, незасенчено от мъка и горест. И Док отпи отново. Нем!ли, главатарят на стра!бо, трябваше почти да издърпа делвата от ръцете му, за да се наслади и той на „питието на живота“.

– Ква е тая гадост? – прошепна Стен.

– Кръв и мляко – отвърна Док с невиджано задоволство. И млясна.

– Ти си... смапсолотно... тоест... абсолютно... Да ме съсирят дано! Ти си прав. Божествено е.

Док се оригна, дръпна отново делвата от домакина си Нем!ли и изгълта гнусната смес.

Стен онемя от благоговение. Док се напи. От кръвта. Но после загря. Като едно от най-съвършените месоядни в еволюцията, Док се намираще в касапския си рай. Кръвта го удряше като чист алкохол.

– Ти... кво се шмееш бе, мръссен чо... чо... човеко?

Док изгледа Стен заканително, после се обърна към Нем!ли, потупа го по коляното с лапичката си и изфъфли:

– З-знаеш ли. К-като ф-форма на ж-живот не сте чак толкоз лоши. Я ми подай пак тая делва.

– Тъй-тъй, сигур много самотно я карате тъдява, моме. По цял ден да пасеш тия проклети грамадни крави и само вятърът да ти свири в ушенцето за другар.

Алекс сложи съчувствено ръка на мургавото коляно на Ди!н, една от жените на стра!бо. В отговор тя го потупа по ръката, дори леко я стисна. Благодареше му, един вид, за разбирането.

– Че какво ѝ остава на една жена? – попита го. – По цял ден да гледаш кравешки задници. Веднъж на двойна луна мога да потренирам хвърляне с копие по някоя царска котка... – Ди!н отпи дълбоко, изтри една сълза и сниши глас до шепот. – Но си имам мечти.

Алекс се усмихна и се попремести към нея.

– Ама обещавах ли, че няма да се смееш, като ти кажа?

Алекс кимна тържествено. Пръстите му се закатериха малко нагоре по коляното ѝ.

– Мечтая си, че някъде, на някое място, има един силен и красив враг. Някой точно за мен. Който ще ме обикне и аз ще го обичам, докато го млата.

И изглежда Алекс с дълбок копнеж. Алекс полекичка си дръпна ръката.

– Мислиш ли – почна тя, замълча и продължи: – Не. Не бих могла да го поискам. Все още не съм проляла кръв като воин. Как може мъж като теб да...

Алекс се постара да прояви учтивост.

– Нее, моме, няма как. Съжалявам, но трябва да си останем само приятели. Нищо повече.

Ди!н въздъхна като разочарована девица, оригна се и му върна кратуната с бира.

– Възхитително – каза Бет. – Очарователно.

И благовъзпитано прикри прозявката си. Не беше само от бирата, макар че на Бет винаги ѝ се доспиваше от бира. Беше от бирата плюс компанията ѝ, Акау/лей.

Воинът, когото Стен беше надвил, се оказа най-добрият боец на стра!бо. И както се полага на най-добър боец, другото негово задължение беше да е хронистът на стра!бо. Точно в този момент той описваше на Бет началата и произхода на племето.

Историята на стра!бо се състоеше в техните войни. Поначало Бет много си падаше по военни истории. Но преди доста време стра!бо и другите племена бяха осъзнали, че трябва да сложат край на хилядолетията непрестанни кланета. Все пак оставаше проблемът как ще могат да си пуснат кръв младите воини, за да станат истински мъже и жени.

Така бил изобретен силно формализираният двубой.

Ритуалът, както предположи Бет, беше възникнал някъде преди около двеста хиляди години. И Акау/лей знаеше до най-дребни подробности всеки двубой. Все едно да слушаш историите на Яков.

– А сетне, в годината на горящата трева – редеше монотонно Акау/лей, – Мейн!арс посече Кал/икат и имаше велик пир... На следното лято Ч!инту закла боеца на стра!бо Шшун!те и имаше велик пир...

Бет се озърна към Стен за възможна помощ и изруга наум. Той старателно гледаше да не се забърква и дърдореше пиянски с племенния главатар.

– ... А пък в годините на дъждовете боецът на Търговците...

Бет се ококори.

– Търговци ли? Какви търговци? Кога?

Внезапната проява на интерес зарадва Акау/лей. В един момент беше започнал да подозира, че гостенката е отегчена, но сега като размисли, отхвърли допускането като много глупаво.

– Ами, просто търговци – каза той. – Съществува като вас Беше преди... преди около петстотин двубоя. Нашият боец победи техния. Менахмехме си много дарове и те си отидоха. Нашият боец се казваше...

– Все едно – прекъсна го Бет. – Тези търговци още ли идват?

– Разбира се – отвърна Акау/лей с изненада. – Идват си най-редовно. Нали сме приятели. Приятелите не искат ли да си гостуват често и да си разменят дарове?

– Колко често ви гостуват?

– На всеки трийсетина дни. Всъщност скоро бяха тук.

Акау/лей гаврътна от кратуната.

– Помислихме, че сте им съперници.

Бет сръга Стен.

– Тези... търговци – подпита предпазливо Стен. – Различни са от вас, викаш. – И хлъцна. – Сигурен ли си, че не са просто от друга част на вашия свят?

– Бих ли могъл аз, Нем!и, вождът на стра!бо – той се оригна – да съм се обърнал толкова?

– Ако пиеш от тая пикня на як, не е трудно – рече Бет. Акау/лей до нея вече беше заспал.

– Пастирите имат ли сиви салове и плуват ли с тях из въздуха вместо по водата? На пастирите колибите с рибешка форма ли са и могат ли

да хвърчат във въздуха?

– Другопланетни – каза доволно Стен.

– И вие ще ни отведете при тези търговци, нали? – попита Бет. Почти беше изтрезняла.

– За новите ми приятели, които се окървавиха в ритуалите на стра!бо... утре или на следващия ден от пиршеството ще ви изпратя, придружени от най-добрите ми воители.

– Благодарим ти, вожде – каза Стен. Усещаше, че вече е пиян почти колкото Нем!и.

– Трябва да ви предупредя – изхъхри старият вожд, – че пътят ще е дълъг и труден. Около трийсет слънчеви изгрева и залеза.

– Нем!и, а какви са шансовете да... – почна Бет и млъкна, защото Нем!и леко се килна към Стен и захърка.

Стен и Бет се спогледаха. Бет сви рамене и надигна друга кратуна.

– Е – каза тя, – предполагам, че все пак ще можем да се измъкнем от този... очарователен... свят и че няма да ни се наложи да прекараме остатъка от живота си в пиене на кръв и подаване на скоросмъртница от ръка на ръка. Така че ще последваме ли примера на благородния Нем!и?

– Що не – отвърна Стен и взе кратуната. Идеята му се стори не лоша от всяка друга.

Глава 5

Стен се събуди под сърдития блясък на жълтото слънце, което мяташе нажежени копия през цепнатините на колибата. Простена тихо и стисна очи.

Сякаш хиляда – не, две хиляди – копитни бяха препускали през мозъка му, после се бяха спрели да попасат и да се издрискат върху езика му.

Някой до него се размърда.

– Ще умра – изпъшка той.

– Вече умираш – отговори му Айда.

– Млъкни, Айда. Не се шегувам.

– Аз също. Всички ще умрем.

Стен съвсем се събуди. Надигна се и огледа с кръвясали очи другите от групата – те вече бяха станали и се мотаеха замаяни из колибата.

– Този път поне – каза Бет – Айда не преувеличава. Хванали сме някаква гад. Ще ни убие след около...

– Двайсет дни – уточни Айда.

– Майната му – изпъшка Алекс. – Сега на мене ми трябва нещо за изтрезняване, ако искам да видя края на тоя ден.

Стен не му обърна внимание, а попита Айда:

– Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш какво става?

Тя включи ръчния си скенер на медицинска сонда, и му го подаде. Той погледна екранчето. И видя как в него се е втреничило друго съществуване с дезоксинуклеокиселинна омраза в единственото си блеснало протеиново оценце.

Гадта, както я нарече Бет, бе вълниста лентичка с тънички зелени ивици по края. Виждаха се и пръснати яркочервени точки – като оръжейни гнезда.

– Що за съсирек е това, по дяволите?

– Някакъв вид микоплазма – поясни Айда. – Забележи, едноклетъчно е, но няма клетъчни стени. Вероятно е най-старата форма на живот в галактиката. Лоша, подла и гладна твар. И откакто кацнахме, сме вдишали милиони от него. Интересното е, че микоплазмите наистина виреят в области с вулканична активност.

– Не ме интересува начинът му на живот, Айда. Какво ще ми кажеш за нашия живот?

– Вече ти казах, Стен. Двайсет дни.

– Никаква профилактика?

– Никаква... освен да се измъкнем от планетата.

– Двайсет дни – разсъди Бет. – Което значи, че не ни стигат десет дни до търговския лагер.

Стен потърка слепоочията си, което премести музикалната програма от солото с гонгове към частта с тимпаните, след което отново погледна еднакво унилите си сподвижници.

– Страхотна новина. Е, какво още се е скапало?

Въздухът над тях с разцепи от оглушителен писък. Колибата се разтресе.

Изтичаха навън и видяха порещия небето яничарски кораб.

Алекс се обърна към Стен и се усмихна странно.

– Ти си най-щастливият момък, който познавам – рече той и посочи „Турнмаа“, който включваше спирачните си дюзи и започваше да каца. После добави: – Ако трябва да мрем, оная гадинка ще почака.

Глава 6

– В ИМЕТО НА ТАЛАМЕИН, НАСТОЯВАМЕ ДА НИ ПРЕДАДЕТЕ ЧУЖДОПЛАНЕТАНИТЕ.

Гласът на яничарския капитан прогърмя над саваната и заглуши дори бойните припеви на хилядата струпали се пред кораба воители.

Отвърна му гора от гневно разтърсени копия.

– Адска тъпотия – отбеляза Алекс.

Стен, Алекс и останалите се бяха скрили в близката горичка и наблюдаваха спора.

Стен изпитваше искрено възхищение от ефективността на яничарите. Личеше си, че са добре обучени бойци. Още преди прахът от приземяването да се е слегал, яничарите се бяха изсипали навън, бяха се окопали, прикрили с пясъчни чували и бяха разположили автоматичните си взводни метателни оръжия.

На самия кораб картечната кула се въртеше и обхождаше фронта на войните.

Това напомни на Стен за вулканичната микоплазма във вените им. Микоплазмата с омразната й ДНК също помръдваше напред-назад и се готвеше за атака.

– В ИМЕТО НА ТАЛАМЕИН...

– Не можем да позволим това – заяви Бет и се надигна. Другите – дори Док – също станаха. Пръв от горичката излезе Стен.

И тогава чуа бойния вик на Акау/лей.

– /АРИ!ШАА!

– /АРИ!ШАА!

Акау/лей пристъпи пред воинската гмеж и закрачи към кораба. Носеше вързоп с оръжия – дар за врага, когото щеше да заколи с любов в горичката.

– /АРИ!ШАА! – отново изрева той. И спря точно пред поклащащото се дуло на картечницата.

– ДА БЪДЕ – прогърмя в отговор гласът на яничарския капитан.

Акау/лей хвърли вързоп с оръжия на земята, отдръпна се, посочи към дърветата и прикани врага за ритуалния двубой.

– /АРИ!ШАА!

– /АРИ!...

И картечницата затреща и прекъсна бойния му вик. Куршумите профучаха през него и буквално го разполовиха.

Като един, воините се понесоха напред и тогава всички яничарски оръжия забълваха огън. Докато екипът на „Богомолка“ реагира, стотина стра!бо вече издъхваха на земята, а останалите се пръснаха в бяг.

В един безумен миг Бет си спомни думите на Акау/лей за гордостта на стра!бо. В двумилионгодишната си история те никога не се бяха пръскали в бяг.

Вадичките от сълзи бяха пресъхнали, но още личаха по хлътналите скули на Нем!и. Двамата с Алекс бяха залегнали под билото на ниския хълм срещу янския кръстосвач.

– Щом тези мъже не зачитат обичая, значи са извън закона – прошепна чуждоземният.

– Прав си – каза Алекс. – И както рекох вече, не са по-добри от едно кембълско говно.

Стен лежеше на самото било, заслонил грижливо лещите на бинокъла, за да не отразяват, и оглеждаше кръстосвача.

– Щом не спазват закона, значи не можем да им предадем приятелите си – продължи Нем!и. Все още беше дълбоки смаян от убийството на Акау/лей. – Следователно това значи...

Стен изключи бинокъла и се изпързала по склона до тях. Успя да чуе края на шепота на Нем!и.

– Това значи – прекъсна го той грубо, – че щом се стъмни, ги избиваме. Избиваме ги до крак.

Когато слънцето допря ръба на кратера, външният говорител праща:

– Вечерна молитва. Всички на колене. Таламеин, благодарим ти за признанието на нашата мощ. Благодарим ти за своята сила като яничари и че ни възвести нашия дълг в този свят на неверници.

Нямаше други движения около кръстосвача докато бойците в черни униформи слушаха молитвата, освен непрестанното, автоматично полюшване на картечната кула на върха на кораба.

– Благодарим ти предварително – продължи да пращи капитанският глас – за даровете, с които ще ни удостоиш утре заран и които ще си спечелим, преследвайки неизвестните нашественици. Да бъде.

Воинците тихо се раздвижиха на нощните си позиции.

– Защо Стен не избра някой от нас, от стра!бо да започне атаката? –

попита разгневена Ди!н.

Бет усърдно потупваше Хъгин, въпреки че бяха дали на двата тигъра изрични инструкции да не се месят. Айда също не смееше да отвърне.

– Защото Стен уважава обичаите ви – подхвърли най-сетне тя напооки. Надигна се и изгледа строените воини на стра!бо, скрити дълбоко в гората за двубои. – Тъй като не познаваме много добре законите ви, той реши, че може би неговите методи – методите на групата ни – ще нарушат вашите порадки.

Ди!н изръмжа доволно и отново започна да лъска върха на копието си с увитата около пръстите й кожа. Бет погледна тигрите и каза:

– Мънин. Хъгин. Добитъка. Сега.

Тигрите се обърнаха и се понесоха на дълги скокове в съгъстващия се мрак към саваната.

„Аха. Ей ги наште хубавци“ – помисли Алекс, загледан в петчленния яничарски патрул, приближаващ се към храсталците, в които се бешев сврял.

„Тъй значи, не сте само пост, момци, ами и нощен патрул.

Хайде, момци. Алекс ви чака.“

Патрулът крачеше в непрогледния мрак точно към неговия храсталак. Килгър зачака.

„Недей ги гледа – припомни си той съвсем ненужно. – Недей ги зяпа... аха, подминават. Подминете ме, подминете ме.“

Патрулът се движеше в добре тренирана бавна крачка и подмина храста мълчаливо.

А Алекс излезе и влезе в крачка след тях.

„Леви... Десни... и сме в крак... и сега съм зад тебе, момко...“

Грамадният му юмрук, подсилен от свитите зад него мускули от планетата с тройна гравитация, се стовари в тила на последния. Яничарят рухна, без да издаде звук. Алекс го задържа и леко го пусна на земята.

Не се чу нищо. Патрулът продължи напред, Алекс продължи след него.

„Мда, тез двамата ще фраснем в кръста. Дай да видим можем ли да го направим.“ Замахна и стовари юмука си в основата на гръбнака на четвъртия.

Той се сринна. Алекс скочи покрай падащия труп и удари с

огромната си лапа третия мъж по врата. И изруга наум, когато той изпусна оръжието си и то издрънча на земята.

Предпоследният успя да се обърне и да вдигне оръжието си – пръстът му вече беше на спусъка. Алекс изтръгна оръжието с една ръка – цевта изпука – и ръбът на дланта му се стовари в гърлото на мъжа.

„Малко си се отпуснал, момче.“

Гръклянът изпука и изкъркори. Алекс се хвърли напред и се плюосна по корем на земята, когато водачът чу предсмъртното къркоре и се обърна. Алекс го изрита, мъжът се срина и оръжието му отхвърча встрани.

Водачът на патрула задрапа с пръсти за ножа си и Алекс, който вече се движеше почти мудно, вдигна коляно и гърдният кош на мъжа изпраця. Чу се пукот на скършени ребра и яничарят се стърчи и издъхна.

Алекс го натисна и изчака. Нищо. Надигна се на ръце и колене и се озърна.

„Мама ще се гордее с теб, момко. Пет на нула. Е, добре. Отбой.“

И се върна по пътеката да изчака началото на атаката.

Нем!и никога не беше виждал толкова дребно същество да се движи толкова бързо. Двамата с Док бяха заели позицията на километър от кратера, навътре в саваната. Добитъкът лениво се тътреше между тях и кратера.

Док пореше през онова, което за него представляваше джунгла от висока трева, и мъкнеше внимателно на едното си рамо тежка – цак за него – торба с някакъв прах.

От пробитото дъно на торбата по земята се сипеше тънка нишка прах. Док вдигна очи нагоре, установи, че се е озовал успоредно на отсрещната стена на кратера, обърна се и – отново много бързо – се втурна назад към вожда.

И удари спирачка. Дребното мече и високият племенен главатар се спогледаха.

– Същество като теб заслужава голямо уважение – каза Нем!и. – В моите очи ти беше старши съветник на вашите младоци. Сега обаче разбирам, че си и воин, въпреки напредналите си години. И че тялото ти още те слуша, въпреки че обичаш пировете не по-малко от мен... удивителна гледка.

Док стисна остриите си зъбки и съжали, че Империята му е забранила да убива същества, защото мислят хубави неща за него.

– Благодаря ти, Нем!и – успя да отвърне. – Моето задоволство е още по-голямо, като виждам, че лично поведе щурма срещу кораба.

Нем!и тъжно поклати глава.

– Боя се, че не съм, друже. Хората на моите години стават само да бършат с парцала и да поздравяват младите воители за успехите им. Тази нощ няма да мога да потърся битка.

Док избълва шестсловната ругатня, на която го беше научил Алекс, и щракна.

Прахът прихвана и лумна в нощта. Сухата трева закипя от живот и почти мигновено двукилометровата дъга се превърна в адски полумесец и пожарът удари право към отвора на кратера.

Говедата надушиха пожара и нервно наведоха глави. Ленивата им походка премина в подтичане. Огънят на дивия прериен пожар закипя зад тях.

Високо в нощта се замятаха искри и огньовете бързо започнаха да се приближават.

Пламтяща туфа храсти кацна на гърба на един от биволите. Животното измуча отчаяно и побягна.

Паниката се усили и земята закълтя – подивелите стада се втурнаха право към устието на кратера.

Хъгин нададе изнервен вой. Колкото и да беше образован и мутирал, част от тигровите му гени помнеха добре какво става, когато големите котки се окажат на пътя на подивяло стадо говеда.

Мънин изръмжа окуражително, после клекна и се изпика. Хъгин направи същото – такива бяха заповедите.

Стадото тъкмо обръщаше, защото не можеше да се влее в тесния проход на кратера, когато животните водачи надушиха миризмата на урина. Каквото и да им беше хрумнало, стопи се от миризмата на пушека и вонята на хищен звяр.

Хъгин и Мънин не само ги бяха подкарвали към кратера, но почти удвоиха паническия устрем на добитъка.

Напред.

Право към яничарския кораб.

В янския команден център настъпи пълно объркване.

– Началото на пожара неустановено!

– Патрул Алфа, тук база. Патрул Алфа, приемате ли станцията?...

– В името на Таламеин, спрете ги!...

– Всички станции... всички станции до Главния щаб...

След което – протяжен, смразяващ кръвта писък от един от микрофоните.

Писъкът дойде от самотния янски войник на наблюдателния пункт, когато обезумелият добитък, втурнал се през саваната, достигна позицията му. Той задържа пръста си на спусъка на автоматична стрелба, три от животните се сринаха и бяха стъпкани от останалите, които се изляха като порой върху нещастния яничар.

Добитъкът продължи гръмовно напред. Въпреки че чува тътена на щурма, мъжете в оръжейните гнезда извън окъпания в светлина кръг нямаха време да избягат и бяха смазани от тежките остри копита.

Янският кръстосвач беше само на двайсетина метра пред стадото.

На Стен, качил се на върха на едно дърво в горичката до кръстосвача, дори не му остана време да направи мълниеносните си изчисления:

Когато изчисляваш промените в ускорението на едно тяло (в случая „Турнмаа“), щом спрямо него бъде приложена определена сила (обезумялото от паника стадо), формулата е... шибан ад!

Черната вълна говеда се сгромоляса върху не по-малко якия янски кръстосвач... и стадото продължаваше да приижда.

И също като вълна се заиздига все по-високо – животните се катереха и рухваха върху мъртвите вече животни и се заблъскаха в кръстосвача.

Грамадният кораб се разтресе... люшна се... напиреха още животни... опорите му се огънаха, изпращаха и корабът се срина на земята.

Стен усети тътена въпреки грохота от обезумелия устрем на животните.

Които бяха... точно под него.

И, разбира се, животните заобикаляха дърветата, след което продължаваха паническият си бяг в тъмнината.

Стен се смъкна от дървото, затича се към кръстосвача и се изкатери по мъртвите и издъхващи животни точно когато „Турнмаа“ подскочи, след като се бе ударил в земята.

Смъкна улигъна от рамото си и се изкатери по корпуса до кулата с картечниците. Тя заръмжа събудена тъкмо когато Стен успя да тикне

дулото в процепа около барабаните на картечницата.

Дръпна спусъка чак додолу и задържа.

Уилигънът имаше 1400 заряда, Всеки „куршум“, макар едва с един милиметър диаметър, съдържаше „Антиматерия две“, същото вещество, което се използваше като гориво за междузвездните кораби.

При сблъсък един заряд имаше същата взривна сила колкото ръчна граната от двайсети век.

Потрябваха му двайсет заряда, за да пробие корпуса и да проникне в кулата. След което:

Представете си експлозия на течен динамит. Представете си ядрото на ядрен реактор без смъртоносната радиация.

Картинката е адска.

Стен пусна 500 заряда да изшепнат и да изтрещят в кулата, след което моментално залегна, докато взривът кипваше, пръскайки стоманата.

После скочи, превърта се във въздуха и тупна върху едно сравнително здраво кормило. Извърна се от тътена на стъпки нагоре и:

– Казах ти, че няма нищо по-полезно от една крава – каза Алекс и му помогна да се изправи.

След което светът се превърна в хаос, щом:

Ди!н, Бет и воините на стра!бо изскочиха от мрака; Хъгин и Мънин, видимо изпаднали в луд възторг, се включиха в шурма на Езерните хора; Док се изкатери задъхан, мърморейки невъзпитано и...

До тях стоеше Айда и нейният уилигън прашаше отмерени откоси срещу яничарските бойци, които се мъчеха да си върнат кораба, и:

– Аз съм Рижия Рори от Долината! – ревна Алекс, отпра една плоча от корпуса и се напъха в отвора на мястото на доскорошната кула.

Стен неизвестно как се озова до него и двамата нахлуха вътре.

Светкавични, нажежени до червено мигове:

Ди!н, със закована на лицето ѝ усмивка, бавно пръска черепа на един яничар в някаква стена.

Свисъкът на копия по дългия коридор в тълпата изпаднали в паника яничарски бойци.

Алекс, който изтръгва от пантите капака към един от отсеците и го хвърля към оръжейното отделение; един стрелец безпомощно се спъва в търкаляща се тринога;

Айда спокойно пуска откоси, докато яничарският взвод, струпан в трюма, пристъпва напред;

Бет, на гърба на не особено доволния Хъгин; Мънин се втурва пред нея и събаря трима яничари.

После – тишина.

Червената мъгла заглъхна и Стен се огледа.

Намираха се в командната зала на кораба. Из помещението се вър-
галяха тела, а кръвта като че ли се лееше отвсякъде.

От едната страна шепа воини на стра!бо, с вдигнати за бой копия.
Грамадните котки. Бойците на „Богомолка“. Стен.

И – с гръб към главния команден пулт – яничарският капитан.

В пълна униформа.

– Таламеин се произнесе против нас – каза капитанът. – Не наме-
рихме благоволение в очите му.

Стен не отговори, само пристъпи към него.

– Вие ли сте водачът на тая сган? – попита капитанът.

Прие мълчанието на Стен за съгласие.

– Тогава е напълно справедливо – каза капитанът и бавно извади
сабята си. – Ще се бия с воин, достоен за моя сан.

Стен мълчеше. Изведнъж Ди!н се озова до него и натика в ръката
му копие. Тя кимна... Да. Ти.

Стен вдигна копието, после го пусна и с едно движение вдигна уи-
лигъна си и стреля два пъти.

Зарядите улучиха капитана в главата и залепиха черепа му в двата
зрителни екрана.

Стен се обърна. Нем!и го гледаше слисано, после лицето му се про-
ясни и той се усмихна.

– Аха – промълви той. – Заради Акау/ей. Вие не разбирате нашите
обичаи.

– Ще се вдигне ли, Айда? – попита Бет малко притеснено.

– Разбира се – изсумтя ромката. – Имаме си кораб, наполовина за-
кърпен срещу изтичания, вдигаме се без система за кацане, горивото из-
тича кофти, а аз не съм се къпала от цяла седмица.

– Не е проблем за моме като тебе – обади се Алекс.

С едва съдържан гняв Айда изсумтя и заблъска по клавишите. Ма-
неврената система се оригна, хлъцна, изстърга и носът на „Турнмаа“ се
надигна.

– Само да не разбере скапаният компютър какво се опитвам да
направя...

След което тласна двата двигателни лоста до края.

Странно, но двата двигателя „Юкава“ запалиха едновременно и „Турнмаа“ макар и с мъка се надигна и се понесе към космоса.

Долу шепа воини на стра!бо се взираха към небесата. Бяха заровили мъртвите си, бяха ги почели с пиршества, животът продължаваше.

ВТОРА КНИГА ГВАРДИЯ

Глава 7

Мъжът при реката изглеждаше около тридесет и пет годишен. Дългият му въдичарски прът се беше извил и почти невидимата корда звънеше тънко и пореше реката.

Мъжът сипеше под нос непрекъснат низ от ругатни – ругатни и почти молитви.

– Ела ми, скапан рибок, и може и да те пусна. Ела ми, съомгичке. Ха така! Ела насам.

Изведнъж съомгата изхвърча над водата, блесна в сребърна дъга в утринната слънчева светлина и се понесе по течението.

Ругатните се удвоиха, мъжът натисна аванса на макарата и палецът му се задържа да преодолее напора.

Дългата цял метър риба се изстреля като торпедо право към въдичаря и той припряно се дръпна назад, люшна се щом ръбестата подметка на ботуша му се подхлъзна на скалата, и за малко не падна.

Съомгата прелетя покрай него и се устреми отново нагоре.

Той отпусна аванса, остави кордата да се развие до края, после я спря с раздрания си вече палец.

Махони рязко спря двигателя на бойната кола и тя леко се спусна върху покритата с мъх земя. Той слезе и огледа скептично горичката извисили се към небето секвои. „Съвсем безопасно“ – прецени логичната част на ума му. Другата част, онази, която го беше опазила жив на хиляда примитивни планети, настоя, че тук трябва да гъмжи от призрачета, таласъмчета и четирилапи, коварни и изключително жадни за прясна кръв гадинки.

Както обикновено, той послуша точно тази част от ума си, затова измъкна бойното си снаряжение от задната седалка, щракна раменните скоби и закопча колана. На него висеше миниуилигън, торбичка с гранати и бойният му нож.

– Тъй. Ако съм сбъркал, ще се чувствам като скапан тъпак – промърмори той под нос и вдигна пакета с дневния порцион от дъното на

колата.

Огледа се предпазливо и запристъпва целенасочено през дърветата.

И – съвсем не изненадващо – точно на пътя му се озова дребен кривокрак мускулест мъж, облечен в петнисто кафявата униформа на гвардеец и с небрежно килнат шлем с каишка под брадичката. Уилигънът на войника висеше праметнат през рамото му.

В дясната си ръка държеше дълъг нож, който по-скоро приличаше на мачете, но острието му при основата бе двойно по-широко, отколкото при върха.

– Капитан-лейтенант Ян Махони, корпус „Меркурий“, на служба на Негово императорско величество – каза Махони, като се стараеше много грижливо да не помръдне и се мъчеше да си спомни кога точно се е оставил да го научат на гуркали под хипноза.

Войникът остана съвършено неподвижен. Много предпазливо, Махони протегна дясната си ръка с длан надолу.

Стражът включи личния си ретранслатор, пристъпи крачка напред и прокара компютърния датчик по дланта на Махони.

Компютърът разчете импланта и го транслира до компютъра на гвардейската рота. Един удар на сърцето – и една от лампичките светна зелено.

Войникът отстъпи и вдигна за почест дългия си нож – кукри. Махони отвърна на поздрава и навлезе сред дърветата.

Много, ама много се зарадва, че мина без инцидент – веднъж го бяха допуснали да присъства на рождения ден на преторианската гвардия, на който някакъв войник, не по-висок от метър и половина боец, го бе предизвикал на двубой, след като бе отсякъл главата на бик с един удар на дългия си церемониален нож.

Почти се ухили при спомена за жестокия запой, последвал религиозните церемонии и благословията на оръжията на частта. Традиции. Откога ли, зачуди се той, ниските планинци от земния Непал служеха като лична гвардия? Сигурно доста преди самия Вечен император.

А после ревят на реката прокънтя в ушите му, той мина през бодливите храсти, спря и се загледа надолу към въдичаря.

Гледката си я биваше. Мъжът държеше пръта вдигнат високо нагоре. Съомгата се мятеше в кипналата вода около коленете на рибаря.

– Ах, защо нямах още една ръка... ела тук, скапана рибо.

Проблемът бе в това, че рибата не се побираше в мрежата, която рибарят държеше в другата си ръка. Ругатните на рибаря смразиха още повече хладния въздух; той пусна кепчето да увисне от каишката на

кръста му, издърпа от задния си джоб нещо, което според Махони забележително приличаше на шанцова лопатка, и плесна рибата по главата.

Сьомгата изпляска с опашка и се отпусна.

– Така ти се пада – каза доволно вдичарят. – Един свещеник да чуе последната ти дума.

Смъкна кошчето от гърба си, отвори го и почна да тика в него рибата. Не влизаше и там.

– Колко е хубаво да видиш човек, щастлив от работата си – сухо каза Махони.

Вдичарят замръзна, после се обърна и го изгледа много хладно.

– Така ли се говори с мен?

Махони оправи баретата си и коленичи.

– Вие, разбира се, сте прав. Приемете най-покорните ми извинения и ми позволете същевременно да се извиня, че наруших почивката ви, както и да поздравя Негово императорско величество Вечния император, владетел на половината вселена и на целия си благоговеен народ, в това число полумъртвото водно създание, което ваше величество не може да натика в кошчето.

Вечният император изсумтя и загази към брега.

– Винаги ми е било приятно – продължи Махони – да служа на човек, който въпреки положението си се радва на простите удоволствия на живота.

Императорът спря в дълбоката до глезените му вода.

– Прости ли, идиот тъп? Знаеш ли какво ми струва тая скапана сьомга? Триста години, тъпак такъв. Първо трябваше да убедя земното правителство, че като ми задели едно малко местенце за отдих, по никакъв начин няма да наруши малоумната си хилядолетна политика.

Излезе от реката и тръгна към лагера.

– После купувам дял от провинция Орегон и цялата скапана река Умпква. После купувам градовете нагоре и надолу по реката и разселвам всеки скапан дивак където му хареса по широкия свят с прилична пенсия в добавка. После харча няколко милиона кредита да почистя замърсяването и да програмирам тия скапани риби да плуват нагоре по течението и да си хвърлят скапания хайвер.

– О, не! Не ми казвай, че е толкова просто.

Махони тръгна след Императора, като се подсмивваше. Беше очевидно, че Императорът си прекарва ваканцията чудесно. Можеше само да се надява, че ще е също толкова щастлив, след като чуе донесението на Стен.

Лагера си го биваше. Малка палатка, скрита в храсталациите. Полуизгнил дънер, впит в една плоска скала. Струпани камъни, оформящи триъгълно огнище.

Освен всичко това по нищо не личеше, че Императорът лагерува тук от повече от петдесет години.

В огнището вече имаше наредени дърва – от съчки до клони и цепеници с доста приличен размер. Вечният император излезе от храстите, подсвирвайки си тихичко, и пхна ловко една зелена клонка под скарата. После обиколи огнището, взе поставената наблизко запалка, щракна и я поднесе към дървата. Пламъците лумнаха буйно.

– Виждаш ли, полковник? Това се казва огън. Древни познания, че дървата трябва да са сухи и да се подреждат добре, плюс половин галон нафта. Сега ще изчакаме да стане жаравата, а през това време аз ще изчистя това чудовище.

Махони гледаше с любопитство как Императорът ловко изкорми рибата, хвърли вътрешностите в храстите и отиде до брега да я измие.

– Защо не накарахте някой от вашите гурки да го направи, сър? – попита Махони.

– От вас така и няма да стане въдичар, полковник, щом ми задавате такъв въпрос. – И само след миг: – Е?

– Слуховете са верни – отвърна Махони, станал изведнъж сериозен.

– Дракх! – изруга Императорът, докато ръцете му, които сякаш се движеха по своя воля, разцепваха по гръбнака съомгата на две идеални половини.

– Пробите, които екип „Богомолка“ осигури от звездния куп Ерикс, според предварителния анализ, отговарят почти точно на свойствата на Имperiум-Хикс.

– Знаете ли, полковник, способен сте да съсипете първата почивка на човек от десет години.

– Има и по-лошо. Този Хикс-минерал не само че може да замести Имperiум-Хикс за защита, но е очевидно, че възниква в състояние близо до свободното. От четирите планети, изследвани от моя екип, този Хикс-минерал се намира поне на три.

– Чувам звука на златната треска – промърмори Императорът.

– Моля, сър?

– Все едно. Пак история, която не искаш да учиш.

– Тъй вярно, сър. Искате ли заключението?

– Давай... Между другото, донесе ли някоя бутилчица?

Махони кимна, измъкна от пакета бутилка от двойно дестилирания

от Императора скоч и я постави на обраслата с мъх скала между двамата.

– Добре – каза Императорът. – Ще почнем с моето обаче.

Отиде до палатката и се върна със стъклена кана, пълна с някаква кафеникава течност. Махони я изгледа подозрително. Един от проблемите в службата му на шеф на императорското тайно разузнаване – корпус „Меркурий“ – и негов личен довереник/съветник/наемен убиец – беше в това да се съобразява с императорския вкус към примитивното. Махони си спомни за гадната каша, наречена „чили“, и неволно потръпна.

– Това го наричат „блясък“ – обясни Императорът. – Тройна дестилация, което не беше трудно. Минало е през радиатора на нещо, което тия планинци наричат „шевролет трийсет и три“, така и не разбрах какво е. След което е отлежало в карбонизирано буре поне ден-два. Опитай. Страхотно е.

Махони надигна каната. Прецени, че колкото е по-безвкусно, толкова по-добре, и отпи.

Осъзна, че не е забелязал, че реката е всъщност свръхнова звезда и че самият той е застанал в ядрото ѝ. Странно как все пак не изтърва каната. С насълзени очи и разфокусирано зрение все пак успя да я подаде на Императора.

– Виждам, че носиш пушкало – каза съчувствено Императорът. – Имаш ли нещо против да го задържиш, докато ударя един гълток? – Махони още си поемаше дъх. Императорът изгълта порядъчна доза.

– Продължете с доклада си, полковник. Смятате да останете за вечеря, нали?

Махони кимна. Императорът се усмихна – мразеше да се храни сам, а телохранителите му гурки предпочитаха ориз, дхал и пържола от сое-на мръвка.

– Направих компютърен анализ, сър – почна Махони. – Можем да прикрием съществуването на този Хикс-минерал вероятно за две, максимум за три И-години. А след това всеки авантюрист и предприемач в Галактиката ще се отправи към региона на Ерикс, за да забогатее.

– Както казах, златна треска – измърмори Императорът, докато усърдно приготвяше съомгата за печене. Беше набрал шепа плодчета в края на полянката и по няколко листа от близките два храста.

– Плодчета от хвойна... тук са малко диви; две подправки, босилек и мащерка, които засадох преди двайсетина години – обясни той. Разтърка сока от хвойната по двете парчета съомга, след което смачка

листата и направи същото.

Махони продължи:

– По ваша заповед, сър, наредих на екип „Богомолка“ да се върне по най-прекия път от района на Ерикс в Първичен свят.

– Естествено... това е пътят, по който биха тръгнали най-нетърпеливите ми миньори, стига новината да стигне до ушите им.

– Маршрутът водеше през купа Лупус – каза Махони.

– Това пък какво е, по дяволите?

– Няколко стотици слънца... планети... предимно населени... далече в края на Галактиката.

– Населени от кого, ако мога да попитам?

– Корабът на екипа ми се е натресъл на един от бившите кръстосвачи на ваше величество. „Турнмаа“.

– Добре ли са? – запита с безпокойство Императорът, забравил цялото си привидно безгрижие.

– Добре са. Кръстосвачът почнал да стреля, екипът ми кацнал на някаква първобитна планета. „Турнмаа“ дошъл след тях. Така че завзели кораба. Оставили мъртви двеста души екипаж в черни униформи и се върнаха на „Турнмаа“.

– Гадна тайфа момченца и момиченца гледате в тази ваша „Богомолка“ – каза поуспокоен Императорът. – Да ми обясните защо тия гадняри са скочили на кораба ми? Нали уж трябваше да прилича на скитаща миньорска сонда?

– Почнали да реват: „В името на Таламеин“ – отговори Махони. Предпочиташе както винаги да избегне прекия отговор.

Императорът приседна на дънера.

– Таламеин! Мислех, че съм им забил кол в сърцето още преди десет поколения!

Никой психоисторик никога не е успявал да обясни защо, през цялата човешка история, са идвали и са си отивали вълни от месии. Никой и никога. Вижте например дузините „спасители“ от 20 в. преди Христа до 60 г. след Христа, прокарали пътя на римляните.

Подобна вълна беше помела Галактиката преди около четиристотин години. Откакто Императорът бе разбрал, че на всяка култура трябва да се позволи религиозна свобода, не можеше да предприеме почти нищо, докато някой определен месия не решеше, че тъкмо той лично е крайната благодат на Всемогъществото и не обявеше джихад. Дотогава

Императорът трябваше да стои кротко, да поддържа мира и да търпи.

А за търпене – колкото искаш.

Например – месията на Ендимион VI, който бе решил, че всички жени на планетата са негова лична собственост и че всички мъже са ненужни. Първият интересен резултат се изрази в това, че цялата мъжка част от населението, правоверни плюс-минус неколцина набързо изклани неверници, се самоубиха. А още по-интересното беше, че месията се оказа импотентен.

Имаше цяла слънчева система, която вярваше, подобно на раннохристиянските манихеи, че цялата материя, включително те самите, е зло и трябва да се унищожи. Императорът така и не разбра как успяха контрабандно да си доставят планетовзривател, нито как успяха да го запокитят по слънцето си, с което предизвикаха едновременно слънчево изригване и внезапен край на движението си.

Около дузина месии проповядваха геноцид спрямо непосредствените си съседи, но бяха лесно усмирени от Гвардията, щом ги спипаха извън планетите им.

Месията на едно религиозно движение наложи съвсем приемлива монотеична система, добави към нея малко инженерен жаргон и успя да покръсти няколко планетни системи. По този повод Императорът се обезпокои малко... докато месията не офейка на един от игралните светове на Империята с хазната на движението си.

Един месия реши, че Нирваната е доста далече, поради което светът му купи няколко от старите чудовищни кормически лайнери, спои ги един към друг и всички негови поклонници вкупом се отправиха към Нирваната. След като траекторията им показва, че Нирваната се намира някъде в края на вселената, Императорът престана да се безпокои и от тях.

Оставаше вярата на Таламеин. Основал я като реакция на една упадаща теология, някакъв млад воин на име Таламеин проповядваше святост, обричане на живота на целите на Всемогъществото и бой с меча по главата на всеки, който не е склонен да повярва в същото.

Когато Императорът се намеси, старата и новата религия вече се бяха взели на мушка. Той предложи на таламеините и на техния пророк достатъчно транспорт, за да си намерят своя благословена звездна система, воинската вяра прие, натовариха се на корабите и се магнаха от съзнанието на простосмъртните.

Императорът изпитваше искрена гордост от това свое „хуманитарно“ решение. Беше се намесил не защото чак толкова го интересуваше

кой точно ще спечели локалната гражданска война, а защото знаеше, че: (а) старата изхабена теокрация щеше да рухне, (б) хората на Таламеин щяха да се сдобият с цял звезден куп, който да използват за военна база и (в) вярата неизбежно щеше да се пръсне из Галактиката.

Последното, от което Вечният император имаше нужда, бе една млада и жизнена религия, която неизбежно щеше да реши, че Императорът и неговата меркантилна Империя вече са излишни. А това щеше да доведе до интрагалактическа война с неизбежните поражения за двете страни.

Всичко това Императорът го знаеше много добре. Но като възпитан човек изслуша търпеливо краткия исторически очерк на Махони.

– Още риба, полковник?

Махони потуши лекия пристъп на хълцане с огнен откос от втората им кана и поклати глава.

След като брезовият огън догоря до жар, Императорът бе поставил съомгата върху скарата от сплетени клонки. Остави я така няколко минути, след което бързо плисна чаша царевичен ликьор откъм страната на кожата и ловко обърна парчетата. Огънят лумна и обжари кожичката, след което Императорът извади рибата. Махони не помнеше да е ял някога нещо по-вкусно.

– Значи хората на Таламеин са се спрели накрая в този... този куп Лупус – рече Императорът.

Усмихна се наум, щом си спомни, че когато бе избрал системата за младите фанатици, един дворецов шут преведе името като „Вълчи светове“. „Колко подходящо“ – реши той, докато мислеше за атаката на екип „Богомолка“.

– А след тях, изглежда, всеки ренегат, дегенерат и разбойник в техния сектор на Галактиката се е отправил към купа Лупус и тяхното светилице, тъй като, разбира се, през цялото време са били верни привърженици на вярата на Таламеин.

– Продължавай – каза Императорът. – Изпитвам патологично възхищение от това колко по-зле могат да се окажат нещата.

А нещата наистина стояха много по-зле.

Преди около сто и петдесет години самата вяра на Таламеин се беше разцепила, вследствие на което се бяха образували съответно народът А на Таламеин от едната страна на купа с груби очертания на двоен

полумесец, и народът Б на Таламеин, в другия край на Лупус.

Таламеин А разполагаха с Истинския пророк, човека, който твърдеше, че е най-прекият потомък на самия Таламеин. Но тази „изначална“ вяра се бе изродила до разточителна и схизматична политика и до поредица от все по-недалновидни Пророци. Това не само бе довело до разцепление сред правоверните, но властта накрая се оказала в ръцете на търговски съвет.

Съветът включваше най-знатните търговски фамилии, които с преголяма охота предлагаха водачеството си в цялата тази мешавица. Всяка фамилия естествено тайно се надявала, че съветът е само временен, докато самата тя успее да заграби цялата власт.

Поради което този „Истински пророк“ на Таламеин А всъщност беше марионетка, но също така и единствената фигура, задържала единия полумесец на купа Лупус от пълен разпад и анархия.

От другата страна бяха „отстъпниците“ на Таламеин В, които се бяха заклели да се върнат към чистотата на първоначалната си войнска вяра. Пуристите винаги имат нужда от надзиратели, поради което „лъже“-пророкът на Таламеин Б беше създал управляваща класа от воини-жреци. Облечени в черни униформи, те публично отхвърляха светските неща, макар да се знаеше, че в мрачните им крепости са складирани доста богатства „в името на общото благо“. Това бяха „Яничарите“. На яниците им бе трябвало само едно поколение, за да установят пълното си господство над народа на Таламеин Б.

– Значи от една страна – каза Императорът, – имаме търговците. Шефът им е...

– Един мошеник на име Паррал. В момента е начело на съвета.

– А неговият Пророк е?

– Теодомир. На младини изклял доста неверници, след което се съсредоточил над същинските си интереси, които, изглежда, включват рушвети, антикварни уникасти и създаване на мъченици на вярата. Родният им свят и столица е Санктус – понякога го наричат Града на гробниците.

– Кой е яничарският пророк?

– Някакъв убиец Ингилд. Между другото агентите ми съобщават, че е пристрастен към наркотици.

Императорът бавно разтри слепоочията си.

– Нашият анализ...

– Достатъчно, полковник Махони. – Изведнъж Вечният император стана хладно строг и гласът му премина в метално заповеден тон.

– Ето ви го анализа – каза той. – Първо, няма начин да се копае този Хикс-минерал, без да се разчуе. Второ, когато наистина се разчуе, всички тези бъдещи кандидат-миньори ще се юрнат право към купа Лупус. Трето, или търговците ще се превърнат в пирати, или янците ще станат бандити. Четвърто, ще падне голямо клане на онези, които налият към златните полета. Отворете скоча, полковник.

Махони подаде бутилката на Императора.

– Пето, кървавата баня ще ме принуди да изпратя Гвардията... за да пазя звездните пътища отворени и прочие дрън-дрън. Шесто, това ще се изтълкува в смисъл, че Вечният император нарушава святата си дума и потиска една религия. На, пий.

– Шесто... не, това го казах. Седмо, преди да се е разчуло за откритието, звезден куп Лупус трябва да се окаже под пълния контрол на една особа. Между другото, на този ваш Теодомир Колебливия колко му остава?

– Изглежда, е прехвърлил стотака, шефе – отвърна Махони. – Главният му наследник се казва Матиас. Около трийсетгодишен. Смята, че религията и политиката не бива да се смесват. Неженен. Живее аскетично. Смята, че вярата на Таламеин е свята.

– Леле мале! – промърмори Императорът.

– Смята, че вярата на Таламеин е за необятността – малко ми е трудно да произнеса тази дума, – затова си е събрал обкръжение от младежи. Прекарват си времето в разни мъжки спортове – лов, пост, уединение, такива неща.

– Хм. – Императорът отново потъна в дълбок размисъл.

– Какъв е проблемът, шефе?

– Не мога да си спомня до седмото ли стигнах, или до осмото?

– Осмото, мисля. Може ли бутилката?

– Императорската особа е с предимство – отсеке Императорът и удари още една глътка, преди да подаде шишето на Махони.

– Осмо, държим купът да е под едноличния контрол на една особа, но да е човек, който е... склонен към разум. Което значи, че ще ме слуша, без да се налага да пращам Гвардията. Девето, тези яничари са невъзможни. Няма начин да държа под контрол сган от духовници-главорези.

– Искате да кажете, че държите стария Тео да се качи на върха?

– Ни най-малко. Искам да спечели някой от неговата страна.

– Кой по-точно?

Императорът сви рамене.

– На кой му пука, по дяволите! Вие избирате победителя, полковник.

Махони усети как изведнъж изтрезнява.

– Явно тази операция трябва да е под прикритие, нали?

– Гениален сте, полковник. Разбира се, че не искам да видят как ръката на Императора се вре в суверенната политика на един звезден куп.

Махони преглътна сарказма.

– Това означава „Богомолка“.

– Между другото – каза Императорът, след като ловко измъкна скоча измежду краката на Махони – кой е екипът, който донесе мострите?

– Тринайсети екип, сър. Командва го лейтенант Стен.

– Стен ли?

– Справял се е с няколко трудни задачи, които му възлагахме в миналото, сър.

– Дай му пет-шест медала или нещо друго – каза Императорът.

– Нещо друго? – повтори Махони.

– Някакво решение, полковник? – попита Императорът. – Преди да сме се натряскали здраво... коя група на „Богомолка“ смятате да използвате?

Махони взе бутилката и я довърши. Странно, но когато пиеше или се ядосаше, започваше да говори с някогашния си ирландски акцент.

– Ще ви притесня ли, ако поискам малко от вашто сияние, Императоре? А в отговор на въпроса ви – току-що се сетих кой пич ни трябва.

Глава 8

На Стен му отне доста време, докато издири останалите членове на екипа си и им съобщи, че ги пращат на акция. Бяха се пръснали безобразно из света за пиянство и съвкупления на Гвардията.

Бет, вярна на споразумението им, беше хванала своя път – наела бе някакъв ловен водач и бе изчезнала в пуцинаците с Хъгин и Мънин. Стен ѝ предаде съобщението си кратко по кома на „Богомолка“ с кодиран глас, след което прекъсна връзката. Все още не беше сигурен, че ще може да извърта.

С Айда се оказа по-лесно – беше се настанила удобно в едно казино и се опитваше да провери дали изобретената от нея система „разбий

рулетката“ ще доведе казиното до банкрут преди управителите да се усетят и да я изгонят.

Док се беше покрил в джунглата на единствения на планетата за одих университет и Стен го локализира да ръмжи доволно над антроположките фишове в пресцентъра. Пред него имаше кана с напитката от кръв и мляко на стра!бо, – бе накарал един гвардейски техник да му я смеси въпреки погнусата си.

Извънредните акции не бяха нещо необичайно за войниците от „Богомолка“. Но за пръв път пращаха на такава акция Тринайсети екип. Императорската заповед обаче си е императорска заповед и на човек не му остава нищо освен да се подчини.

Стен вече изпитваше предварителна носталгия, съчетана с озадачението как може да изпълни онова, което му бе заповядал Махони. И обикаляше кръчмите. Беше сигурен, че ще намери Килгър в някоя от тях.

Чу Алекс още преди да го види – гласът му гърмеше през откренатата врата на пивницата.

– И значи адютантът вика: „И пратих най-добрия си боец, и вдигна байонета си боецът смел...“

– Кво е това байонет бе? – чу се друг глас.

– Няма значение. Мълчи и слушай. И значи качва се оня ми ти храбър боец на хълма. И после нашият великан им вика още по-гърмко: „Аз съм Рижия Рори от Долината! Прати ми най-добрия си взвод!“ – И тогава британският генерал почервенява и вика: „Аджутант! Искам главата на тоя мъж! Прати горе най-добрия ни взвод!“ А адютантът вика: „Слушам, сър!“, и праща нагоре най-добрия взвод на полка.

И Стен, зачуден дали някога ще чуе края на историята за Рижия Рори, влезе в бара.

Алекс го видя, разчете изражението му и изръмжа на двамата тотално притиснати и приковани към стената гвардейци.

– Ще ви поуча още малко някой друг път. Свободни сте, момци.

Двамата гвардейци, видимо облекчени, се изсулиха. Стен се отпусна в празния стол.

– Давай най-лошото, момко. Ще го понеса.

И Стен му преповтори краткото съобщение на Махони.

– Не мога да го понеса – простена Алекс. Беше толкова отчаян, че не можа да си поръча още едно. – Кво ще каже мама, като разбере, че са ме шартирвали от Гвардията?

– Това е само прикритие, по дяволите! Майка ти изобщо няма да

разбере.

– Ти не познаваш мама – изпъшка Алекс. – И кво ще правя аз, момко, като ексгвардейски сержант?

– Същото, каквото и аз. Приятно ми е да те запозная с екскапитан Стен, Трета гвардейска, награден с медали, ранен, упоменат в офицерските заповеди и уволнен за извършени неопишуеми зверства.

Алекс отново изпъшка, вдигна лапата си в жест на подигравателен салют, после награби халбата на Стен и въздъхна:

– Знаеш ли, трябваше да си остана аз в чифлика.

Глава 9

Според църковната догма Таламеин бе заповядал на емигрантската си флота да кацне на Санктус, защото някакво видение му казало, че този воден свят е особено благословен от космическия дух.

Всъщност Таламеин беше свил към първия що-годе И-нормален свят, изплувал на екраните му, тъй като бил изправен почти пред бунт и хората му развили пристъпи на умерено затъпяване.

Санктус имаше един главен град – Градът на гробниците, няколко по-малки рибарски селца, едно малко пристанище и стотици селяни. Населението му включваше теокрацията, която експлоатираше поклонниците, дошли в Света на Таламеин, и рибарите и селяците.

И Стен.

Той помръдна неловко на каменната скамейка и разтри схванатия си врат. Студеното дихание на въздуха боцкаше гръбнака му с иглички. Стражът на Пророка изгледа Стен също толкова хладно като вятъра. Стен се ухили и стражът му обърна гръб.

Седеше на тази скамейка вече от три часа, но търпението е добродетел, която човек бързо научава на Санктус. Особено в Града на гробниците с неговите досадно бюрократизирани свещеници, масивните паметници на отдавна умрели мъченици и призрачно студените сгради.

„Не е чак толкова дребна задача, Махони“ – помисли Стен и огледа с досада древното преддверие. Като всичко останало в Града на гробниците, то бе изградено от пожълтяващ камък, навремето явно бял. Беше огромно, украсено тук-там с всечени в камъка ликове, позлатени статуи и изкусно изтъкани гоблени.

И не можеше да се диша от вонята на тамян.

Но като всичко останало в Санктус всичко в тази зала беше

износено и изтъркано. Гоблените бяха кърпени, позлатените статуи – олющени.

Дори стражът с церемониалната си алебарда и безцеремонното изражение изглеждаше изтъркан и мръсната му униформа беше кърпена многократно.

Стон, от своя страна, бе облякъл кафеникавата ежедневна гвардейска, униформа и гърдите му бяха окичени с всички значки и медали, които двамата с Махони бяха решили, че ще са най-подходящи. Подозрително празно беше петното на ръкава му... но пък знакът за принадлежност към гвардейско подразделение можеше да е отпран след военния трибунал. Така той много добре се вписваше в бедността, характерна за Санктус.

Парите бяха проблем номер едно в Света на Таламеин, проблем много по-съществен от душата на едно същество. Рушветът, беше разбрал Стен, бе много по-сигурен път към спасението, отколкото молитвата.

За щастие Махони бе снабдил Стен с достатъчно кредити. Той бе прекарал вече цяла седмица на Санктус в смирено усилие да получи аудиенция от Теодомир Пророка, но му бе отнело доста време, докато смаже пътечката през веригата от отговорни фактори.

„Адски скапан начин да поддържах една религия“ – помисли Стен.

Последния голям подкуп беше платил в деня, когато купи един епископ. До този момент епископът спазваше обещанията си.

Подкараха го по улиците на „благоговейния“ Град на гробниците с неговите огромни паметници и извисяващи се като комини факли. Няколко от тях изригнаха огромни стълбове пламък. Бяха ги запалили най-богатите семейства – като жертвоприношения за наскоро отдалите се на вечен покой.

За Стен градът приличаше на огромна долина с потънали в скръб заводи.

Отмести се на половин метър по скамейката, за да се измъкне от студа. Освен минералната сухота на мястото студените места бяха едно от първите неща, които бе забелязал. Сякаш ги бяха пръснали из дългите коридори и зали, изникваха странно от всеки привидно здрав камък. „Внимавай – предупреди се Стен, – че много скоро ще започнат да ти се привиждат духовете на Таламеин.“

Чу някакво тропане и вдигна очи. Стражът застана мирно. Трополе-нето спря, после грамадната врата се отвори с трясък и Стен стана, за да поздрави мъжа, чието внимание си бе купил.

– Добре дошли. Добре дошли на Санктус.

Матиас, синът на Пророка, пристъпи към него.

Въпреки че Стен бе проучил досието му, външността на Матиас го изненада. В този свят на аскети с бледи като рибешки корем лица високият млад мъж имаше по-скоро грубоватия вид на живеещ сред природата човек. Носеше червена униформа без отличителни знаци, която пасваше повече на военен, отколкото на духовно лице.

А още по-интересното беше, че му подаде ръка – като равен на равен.

Стен се засуети, след което измърмори полагащите се поздравления. Мъчеше се да прецени младежа, но докато се усети, той го хвана под ръка и го поведе по някакъв дълъг тъмен коридор.

– Баща ми гори от нетърпение да се срещнете – заговори Матиас. – Чували сме много неща за вас.

„За мен, както и за парите ми“ – помисли цинично Стен.

– Но защо не ни потърсихте направо? Вярата на Таламеин е готова с охота да приеме мъж с вашите... заложби.

Стен изломоти някакво извинение, в смисъл че първо искал да разгледа забележителния им град.

– И все пак. Трябваше да дойдете направо в двореца. При мен. От много време хранех надежди да се запозная с човек като вас.

На Стен му хрумна, че Матиас може би говори искрено и вероятно не знае нищо за начина, по който си бе откупил стръмния и лъкатушеш път до Височайшото представяне.

– Надявам се, че двамата с баща ми ще постигнете... съгласие – каза Матиас.

– Аз също.

– Може би... ако стане така... ще намерите време да се запознаете с някои от моите сподвижници. Приятелите ми.

– Би било интересно – отвърна Стен. Молитвени срещи! Какво ли не му се налага да направи човек, за да даде газ на една диктатура.

Изведнъж Матиас се усмихна – топло, човешки.

– Подозирам какво си мислите: че приятелите ми седят с часове и мрънкат над Светата книга на Таламеин?

Стен извърна поглед.

– Познаваме добре словата на Пророка, Но ние смятаме, че нашата вяра... най-добре се осъществява... далече от градовете. Стараем се да усвоим уменията, които Таламеин е прилагал, за да извоюва свободата. Нищо професионално, разбира се. Но вие навярно ще ни дадете някои...

насоки.

Спряха в дъното на коридора и двукрилата врата пред тях се разтвори.

И Стен осъзна, че стои в нещо, което можеше да се определи единствено като тронна зала. Изтъркана и похабена, разбира се, но все пак тронна зала. Тук гоблените бяха доста по-дебели и много по-запазени. И беше тъпкано със статуи. А в отсрещния край, върху куп дебели възглавнички, на огромен каменен трон седеше самият Теодомир. Зад него имаше огромна видеокарта на водния свят на Санктус. С единствения островен континент, Светая светих на Таламеин. Голямо рубинено сияние осветяваше местоположението на Града на гробниците. От двете й страни горяха две големи факли – пречистващият символ на религията.

Изведнъж Стен забеляза, че Матиас вече не стои пред него, и погледна надолу. Младежът се беше смъкнал на колене и бе свел глава в молитвено преклонение.

– Теодомир – викна той. – Вашият син ви поздравява в името на Таламеин.

Стен се поколеба дали също да не коленичи, но се задоволи с учтив поклон.

– Кой е този с теб, Матиас?

Лицето на Пророка беше изпито и остъргано като с пила.

Матиас моментално се изправи и подкара Стен напред.

– Полковник Стен, татко. Човекът, за когото си говорихме.

Стен примига при това неочаквано повишение и пристъпи към трона стегнато, като на парад. Тракна с токове и зае стойка „свободно“. После каза високо:

– Поздравява ви един нищожен войник, Теодомир. И ви носи един нищожен войнишки дар.

В залата се чуа ахкания, а Теодомир пребледня, когато ръката на Стен се пхна под куртката и измъкна нож. С крайчеца на окоето си Стен забеляза как един от стражите пристъпи напред и се засмя наум. После много предпазливо и много церемониално положи ножа в нозете на Пророка.

Ножът беше изключително ценен и изключително безполезен. Беше изработен от скъпи метали и инкрустиран с блякави скъпоценни камъни. Стен хвърли поглед към изтъркания халат на Теодомир и се зачуди колко ли бързо Пророкът ще пусне за продан ценния дар. Ако донесенията бяха верни и вкусовете на Теодомир бяха толкова светски, колкото се твърдеше, според Стен нямаше да изчака повече от час.

Теодомир се съвзе и махна на един виночерпец да му подаде бокал с вино. Удари една неблагочестиво голяма глътка и избухна в смях.

– О, страхотно! Прекарали сте го през сигурността, нали? През всичките скенери и кожни датчици.

Смехът внезапно секна. Пророкът обърна жълтото си око към свития хрисимо до него съветник и каза тихо:

– Поговорете със сигурността.

Съветникът се поклони и се изниза безшумно.

Пророкът отново отпи от бокала и пак започна да се кикоти. После извърна глава към една завеса до себе си и вдигна наздравица към засенчената ниша.

– Е, Паррал. Какво мислиш? Може ли да ни бъде от полза нашият умен полковник Стен?

Завесата се разтвори и оттам излезе дребен мургав мъж. Поклони се на Теодомир, след което се обърна с усмивка към Стен.

– Да – каза Паррал. – Мисля, че трябва да си поговорим.

Седяха в малка прашна библиотека. Столовете бяха стари и олющени, но доста удобни, а стените бяха отрупани с видеокниги. Стен си отбеляза наум, че най-прашасали са религиозните и справочни текстове. Няколко доста захабени от употреба еротични заглавия привлякоха окото му.

Матиас отново напълни чашите с вино. Освен своята. Синът на Пророка предпочиташе вода.

– Да, ние наистина сме много щастливи, че срещаме човек с дарби като вашите, полковник Стен – сподели добродушно Паррал и отпи от виното си. – Но не мога да се отърва от мисълта, че това щастие малко ни изненадва. Имам предвид, ако може така да се изразя, че вие сте твърде високо квалифициран за един толкова отдалечен звезден куп. Какво би могъл да търси човек с вашия талант в Лупус?

– Нещата са прости – отвърна Стен. – Като всичко във войнишкия живот. След като... ъъ... ме освободиха от Гвардията...

– Аха. Може би „изритаха“ е по-точната дума?

– Не бъди груб, Паррал – сръза го Матиас. – Според това, което чухте за биографията на полковника, Империята не цени особено високо бойците си. Подробностите около неговото напускане на Имперската служба не представляват интерес за нас.

– Моля за извинение, полковник – каза Паррал. – Продължете, ако

обичате.

– Извинения не са нужни. В края на краищата и двамата сме в бизнеса и тук няма нищо лично. – Стен вдигна чашата към устните си и улови слисаните им погледи. – Вие сте в търговския бизнес. Аз съм в бизнеса – имам предвид именно бизнеса – на войната.

– Но какво ще кажете за лоялността? Нима войниците не се бият за каузи? – попита Теодомир.

– Аз съм лоялен към тези, които ме наемат. И след като договорът се подпише, съм длъжен да спазва думата си.

И погледна съзаклятнически Паррал, като търговец – търговеца.

– Ако не беше така, кой би купил онова, което продавам?

Паррал се изсмя. Късо и хладно. И се наведе над масата.

– И какво точно имате за продажба, полковник?

– На вас – една огромна по размери бизнес империя. Първия търговски монопол в купа Лупус. – После се обърна към Теодомир. – На вас – църква, която отново е цяла.

Теодомир се усмихна и каза мечтателно:

– Това би осъществило най-съкровения ми желания.

Паррал не изглеждаше убеден.

– А къде ви е войската, полковник?

– На ръка разстояние.

– За да се събори Ингилд – и да бъдат унищожени яните – ще ви е необходима огромна сила.

– На Санктус имате красиви гори – отговори Стен. – С високи дървета. Дървета, които съхнат, но продължават да стърчат. Колко сила е нужна на един дървар, за да събори едно такова дърво?

– Превъзходството на моята сила – продължи Стен – е в знанието. Точно както дърварят знае къде и как да приложи подходящата сила.

– Да се унищожи Ингилд – прошепна Теодомир. – И всички тези светове отново ще бъдат мои. Добре е. – Той се обърна към Паррал. – Не мислиш ли, Паррал? Не мислиш ли, че наистина е добре?

За радост на Теодомир, Паррал кимна, но все пак сухо попита:

– След като изглеждате толкова добре подготвен, допускам, че имате и подготвен бюджет, описващ разходите за операцията?

Стен начаса извади фиша от куртката си и го връчи на търговеца.

– Благодаря, полковник. Сега, ако ни извините, двамата с Пророка ще обсъдим условията ви.

Стен стана.

– Въпреки че – бързо добави Паррал, – съм сигурен, че няма да ни е

трудно да ги изпълним.

– Ще ви заведа до покоите ви – предложи Матиас. – Предполагам ще желаете да се преместите в двореца?

Стен се усмихна благодарно, поклони се на Теодомир и тръгна с Матиас.

Вратата още не се беше затворила, когато Теодомир изгълта остатъка от виното си и закрачи нервно из стаята.

– Какво мислиш все пак, Паррал? Какво мислиш наистина? Можем ли да му вярваме?

Паррал сви рамене и напълни чашата на Пророка.

– Всъщност няма значение. Стига да си пазим гърба.

– О, какво щастие би било – въздъхна Теодомир. – Какво щастие би било да видя онзи идолопоклонник Ингилд разгромен... Мислиш ли, че наистина е способен да го направи? Струва ли си риска?

– Единственото, което можем да загубим – каза Паррал и седна, – са няколко мои кредита и животът на неговите хора.

– Но ако Стен спечели... ако наистина спечели, какво ще правим с него?

Паррал се изсмя.

– Това, което винаги правим с наемниците.

Теодомир също избухна в смях и викна:

– Ще му намеря някоя хубава гробничка. Точно до мястото, където смятам да натикам Ингилд.

Глава 10

Яничарят стоеше разтреперан до дюзата. Очите му се бяха облещили от страх над дебелия стой стикипласт, лепнат на устата му. Ръцете му бяха вързани отзад. Коленете му се огънаха, но съществата от двете му страни го дръпнаха да се изправи.

Бхорският капитан тежко се затътри напред и кожените му доспехи заскърцаха. Кръвясалите очи на петдесетината членове на екипажа го следваха. Той стигна при янеца и спря, изглежда жертвата си изпод двата космати храста, които бхорите наричаха „вежди“. После изръмжа подигравателно.

– Да бъде.

Обърна се към екипажа си, вдигна космат юмрук, стиснал огромния рог със стрегг, и изрева:

– За брадите на нашите майки!

– За брадите на нашите майки! – отговори екипажът.

И отпиха от роговете. Капитан Одо изтри дебелите си устни, обърна се към бхорския техник, който чакаше до люка на ракетната установка, вдигна лапа за заповед и Стен чу как янецът заквича през стикипласта. Испита почти жалост към нещастния скапаняк – досещаше се какво следва.

– В името на Сарла и на Лараз – викна Одо. – В името на Джамчиид и на... на... ъъ...

Погледна към съветничката си за помощ.

– На Холерик – подсказа му тя шепнешком.

Одо кимна благодарно и каза:

– Лош късмет е да пропуснеш някой скапан бог.

После се окашля, оригна се и продължи:

– В името на Джамчиид и на Холерик, благославям този курс.

Спусна ръка и бхорският техник плесна по клавиша „Шлюз отворен“. Вратите се плъзнаха със съскане и двамата бхорски стражи вдигнаха гърчещия се янец и го натикаха в дюзата. Одо се изсмя гъгнуво и ревна:

– Не бой се, яничарче! Аз, Одо, лично ще изпия езическата ти душа към ада.

Екипажът ревна възторжено и вратите се затвориха. Докато Стен примига, техникът плесна по клавиша „ИЗСТРЕЛВАНЕ НА РАКЕТАТА“ и корабът се разтърси, щом въздухът издуха янеца във вакуума. Едва ли му остана време да изстене преди тялото му да се пръсне.

Металният под на кораба закънтя от стъпките на изпадналия в луд възторг бхорски екипаж – всички тичаха към люковете, за да видят славната гледка.

Стен се бореше да си поеме дъх. Усмехнатият Одо застана пред него, плесна го дружески по гърба с тежкия си като чук юмрук и съвсем му изкара дъха.

– Кълна се в брадата на мама – заяви капитанът, – обичам благословията. Особено – посочи с палец към вратите на ракетния шлюз и отишлия си янец – когато е някой от ония скапаняци. – После изгледа с помътените си очи преbledнелия Стен и изръмжа: – Цирей скапан. Сигурно ме мислиш за циция. Трябва ти пиене.

На това Стен не можеше да възрази.

– Хубаво е, че старите нрави отмират – отсече Одо, напълни на Стен един рог със стрегг – лютата като пипер бира на бхорите – и наведе туловището си към него.

– Няма да повярваш – сподели той, – но бхорите някога са били ужасно примитивни същества.

Това хвана Стен по средата на глътката и той за малко да изплюе стрегга на масата.

– Не – отвърна Стен. – Никога не бих го повярвал.

– Единственото, което ни е останало – поясни Одо, – е това малко забавление с благословията.

После поклати грамадната си глава и въздъхна.

– Това е единственото, за което трябва да благодарим на янците. Преди да се появят и да почнат да ни избиват, е било... чак по времето на дядо ми е била последната благословия.

– Искаш да кажеш, че използвате само яничари? – попита Стен.

Одо се намръщи и масивното му чело се набръчка. После изръмжа сърдито:

– Кълна се в ледения гъз на баща си! Че кой друг да използваме? Казах ти, ние сме много цивилизован народ. Почти сме били забравили благословията преди да се появят янците с тяхното скапано „Да бъде.“ Но когато избиха цяла търговска колония, си я спомнихме. И още как си я спомнихме!

Изпи рога до дъно и го напълни отново.

– Този скапаняк, когото току-що убихме, беше един от петнайсетимата пленници. Истинско съкровище. Разделихме си ги между корабите. И един по един ги използвахме за благословията. Сега трябва да ти призна малкия си повод за съжаление. Този беше последният.

Стен го разбираше много добре. Затова каза:

– Мисля, че мога да ви реша проблема.

Капитанът се оригна и избута настрана каната със стрегг.

– А сега, друже мой, да обсъдим нашата работа. Вече сме на три дни от Ястребов трън. Флотът ми е на твоё разположение. Какви са ти заповедите след като кацнем на планетата?

– Изчакваме – каза Стен.

– Колко дълго?

– Смятам, че кредитите, които вече ви дадох, ще ви задържат достатъчно.

Бхорът вдигна ръка да възрази.

– Не ме разбирай погрешно, полковник. Не ви искам повече... – Потърка палец в косматия си показалец във вселенския жест за искане на пари. – Просто съм нетърпелив да се захвана с работата.

Стен сви рамене.

– Най-много един цикъл.

– След което почваме да трепем яничари? – попита Одо.

– След което почваме да трепем яничари.

Одо отново награби стрегга.

– Кълна се в майчината си брада, харесваш ми.

И напълни роговете до ръба.

Изборът на бхорите за съюзници беше мъдър ход. Ако изобщо имаше същества, отличаващи се със свирепа вярност, още по-свирепа омраза и способност да преследват една-единствена скапана цел, която непрекъснато да е пред очите им, то това бяха те. Бяха единственият местен народ в звездния куп, аборигените на една покрита с глетчери планета, леден свят, пъпчал с хиляда вулканични острова, покрити с гъста мъгла и зеленина.

В легендарни времена бхорите живеели и умирали в своите оазиси. Отглеждали оскъдната си храна. Къпели се в димящите си езерца. И – когато набрали достатъчно кураж – да ловуват по ледовете.

Отначало въпросът всъщност бил кой кого ловува. Никой не знае как е изглеждал в онези времена стрегганът. Но според преданията и епическите поеми на бхорите става дума за някакво огромно клатушкащо се същество, което ходело на два крака, имало интелигентност почти колкото тяхната и зейнала зурла с няколко реда непрекъснато сменящи се остри зъби.

Гладът гласнал бхорите по ледовете. Някой суховат професор в зала пълна с дремещи студенти сигурно би казал, че е било просто необходимост от по-ефикасен източник на протеин.

Кажи го това на първия бхор, надникнал над ледения ръб, видял скършените кости на ловния си другар и помислил с копнеж за празното – но безопасно – гърне за грудки вкъщи.

Трябва да е било страхотна гледка, когато този първи бхор е взел историческото решение. Сравнен със стреггана, сигурно е изглеждал доста дребен. Сравнен с човек обаче, един бхор представляваше солидна маса. Нисък, с извит гръбнак, криви, но огромни крака, плоски

стъпала и лице, което само „майчината ми брада“ може да заобича. Тялото му беше покрито с гъста козина. Тежко надвиснало чело, изпъкнало много над очите. Рунтави вежди и опръскани с червено кафяви очи.

Макар и висок само 150 сантиметра, средният бхор бе един метър на ширина – отгоре додолу – и тежеше около 130 кило. Като еквивалент на маса, това бе равно на плътността на повечето обитатели на тежки светове, като Алекс.

Тъй че онова, срещу което е трябвало да се изправи стрегганът, се оказало една огромна сила, съсредоточена в малък обем. Плюс способността на бхора да си прави закалени в студ и зной сечива. Единственото, което трябвало да измислят бхорите, било как точно да цапардосат стреггана.

Имало много грешки, залегнали по-късно в сърцевината на бхорските легенди. Но все едно, накрая нещата потръгнали и стрегганът се превърнал в главния източник на липсващия протеин.

Имало една ранна грешка, която бързо била коригирана. Първото, което един бхор правел, щом убие стрегган, било да изтръгне черния му дроб и да го изгълта суров. При стрегганския дроб това било все едно да погълне порядъчна доза цианид. Смъртоносното количество витамин А, съдържащо се в стрегганския дроб, било двойно повече от това на земната бяла мечка (също смъртоносно) или на някоя столетна риба треска. Яденето на вражеския черен дроб било един от първите „древни обичаи“, които се наложило да изоставят.

Преди да успеят да проникнат в околния космос, на бхорите първо им се наложило да овладеят собствения си роден леден свят, След като се справили със стрегганите, бхорите се научили да търгуват. С това придобили способността да избиват същества от собствения си вид. В края на краищата, с какво друго да се перчи човек на пиянските пирове?

За разлика от повечето същества из галактиката, бхорските войни през вековете били малки и бързо се прекратявали с някаква странна форма на единение чрез бой.

Основен принцип на бхорската религиозна еманципация: „Аз си имам моите богове, ти – твоите. Ако стане някоя беля, ще ми заемеш един-двама от твоите, нали?“

Когато бхорите започнали да разширяват своите „оазиси“, разтапяйки околните глетчери, се надал и бойният вик „Спасете стреггана“. Бхорите избивали стрегганите толкова успешно, че те били почти пред изчезване. Днес единствените екземпляри са останали по зоопарковете. Те са много по-древни (смята се) отпреди, но все така свирепи.

Достатъчно, та бхорските майки да ги използват все още като традиционни плашилища за непослушните деца.

Днес стрегганът е толкова легенда, колкото и поговорката „кълна се в майчината си брада“. Всъщност всички бхори имат гъсто лицево окосмяване, криещо хлътналите им брадички. Просто женските имат повече от мъжките. В древни времена това е било дълга рунтава брада, за да могат децата да се държат, докато майката събира грудки... или докато ѝ се наложи да отстреля някой стрегган.

Докато стрегганът се превърне детска приказка, бхорите вече се били наложили като търговци из целия куп Лупус. Колкото и последователите на Таламеин – и едните, и другите – да страдали от умерена ксенофобия, все пак били достатъчно разумни, за да оставят бхорите на мира.

Докато бхорите си стояли в границите на своите търговски анклави, хората са заселвали из купа без особени неприятности. Бхорите бездруго са доста безразлични към повечето хора, така че взаимното съществуване било възможно.

Но после яничарите решили, че на всяка цена им е нужен „враг“. Кое то противопоставило еднобожите фанатици на небрежно пантеистичните, но добре въоръжени търговци-контрабандисти.

Когато Стен ги среща, по-малобройните бхори се бяха запътили към унищожението си толкова уверено, колкото старите им врагове – стрегганите. Но без никой да им изпива душите към ада.

Глава 11

– Команден Ястребов трън, тук търговски „Балдър“. Моля разрешение за орбитално кацане. Край.

Одо изключи микрофона и погледна над командния пулт към Стен.

– Кълна се в майчината си брада, и това ако не е шантав свят. Последния път, когато идвахме тук, имаше три различни центъра за кацане. И всеки от тях изсипа люти клетви, че ако не спазим точно техния график, а нечий друг, ще ни издухат от атмосферата. Достатъчно, за да накараш един бхор да се натряска със стрегг, казвам ти. – И показва грамадните си жълти зъби на Стен. – За последното не се иска много, разбира се.

Стен го беше забелязал.

Говорителят запраща и се изчисти.

– Кораб „Балдър“. Дай график.

– Тук „Балдър“. Двайсет корабни дни от куп Лупус.

– Прието. Цел на кацане?

– Пътникът ми наема войници – отвърна Одо.

– Кораб „Балдър“, тук Команден Ястребов трън. Прието. Добре дошли на Ястребов трън. Остани на приемане график за кацане. Маршрут за приближаване: Имперски пилотски план 34-Зулу. Внимание – да се поддържа стриктно маршрутът за кацане. Прихванати сте. График предаден.

– И ако зиг-нем, когато пилотският план каже да заг-нем – избоботи Одо, – ще се нахакаме на прихващащите ракети.

Дори наемниците трябва да си имат дом – или най-малкото зала за рекрутиране. Ястребов трън беше точно тази „зала за рекрутиране“ в този сектор на Галактиката. Тук наемниците постъпваха на служба и се снаряжаваха. Ястребов трън също така бе мястото, където се довлечаха да бляжат раните си или се връщаха гроги, за да празнуват победите си.

Беше прилична планета с размерите на Земята, обикаляща около слънце-джудже. Климатът общо взето беше субтропичен.

И освен това Ястребов трън беше анархистичен свят. Планетарното правителство се създаваше от най-силната в момента наемническа орда. След което ги наемаха, заминаваха по назначение и оставяха след себе си вакуум, в който се набутваха по-малките вълци. В други моменти ситуацията оставаше пълен „пас“ и тогава се възцаряваше тотална анархия.

Наемниците се рекрутираха във всевъзможни групировки, от специалисти по солово внедряване, през тактически въздушни крила, бронирани батальони и пехотни дивизии до логистици с невероятни заплати и командни специалисти. Единствената системност на Ястребов трън бе в това, че такава не съществуваше.

„Балдър“ преодоля последната стъпка за приближаване, двигателят „Юкава“ засвиства и плоският ветрилообразен звездолет се насочи към площадката за кацане.

Оръжейните станции бяха в готовност – бхорите никога не рискуваха. Приземителните подпори се подадоха от ветрилообразния корпус и „Балдър“ плавно спря. От средната секция се спусна рампа и Стен слезе по нея с чантата с лични вещи в ръка.

В края на километровото поле една точица започна да нараства и скоро се превърна в раздрънкан гравислед. Караше го сияещият Алекс.

Алекс скочи от таратайката и вдигна лапа за поздрав. Стен веднага разбра, че тумбестият мъж от Единбург не е съвсем трезвен.

– Полковник, да знаеш само колко съм щастлив, че те виждам, момко!

– Натряскал си се предварително – каза Стен.

– Ами да. Хайде, момко. Ще ти покажа хотелчето ни. Вълшебно местенце. Тук съм няма и от един цикъл, и станаха две убийства, гръмнаха няколко бомби, а бой с ножове – колкото щеш.

Стен се ухили и се качи в грависледа.

Алекс ловко зави покрай два пехотински БТР-а, които почти бяха блокирали мръсната пресечка.

Главната улица на главния „град“ на Ястребов трън беше истинско чудо – задръстена от трафик, който включваше всичко, от примитивни бързоходи с двигател „Маклийн“ и с въздушни екипажи на борда, през щъкащи като мухи колесни БРДМ-и, до разузнавателен кораб, реещ се на четиридесет стъпки във въздуха.

Магазините, естествено, предлагаха специални стоки: оръжия, изработени по поръчка на клиента, нови или втора употреба, всяко въобразимо изделие за сеене на смърт, което не бе поставено под имперска забрана (което, разбира се, включваше и предназначения само за Гвардията уилигъни, както и някои други екзотики). Магазини за униформи. Бижутерии, специализирани в осигуряването на добре платените наемници с бързо конвертируем и преносим начин да си отнесат плячката, и приемащи евтините залози на неудачниците.

И през целия този хаос маршируваха, перчеха се, залитаха, пълзяха или просто лежаха пияни край кръчмите войници. Всякакви родове – от униформени пилоти през облечени в камуфлаж пустинни бойци, до натруфените взводни патрули, охраняващи двореца.

А после Стен забеляза добре разчищено място от едната страна на улицата. Беше малък магазин с грижливо пометен тротоар пред вратата, с прясно измазана фасада. Табелата отвън гласеше:

**ВКЛЮЧИ СЕ В ГВАРДИЯТА!
ИМПЕРИЯТА ИМА НУЖДА ОТ ТЕБ!**

Стен погледна през вратата към единствения обитател на пункта за рекутиране, много отегчен, самотен и посърнал гвардейски сержант, извадил на показ всичките си еполети и медали и цялото си душевно

страдание.

– Не я разбирам нашта Гвардия – сподели Алекс, като видя слисания поглед на Стен. – Те не знаят ли, че половината бойци тука са на първо място дезертъори, и на второ, че никоя сваятна армия няма да ги наеме на първо място?

Стен кимна. Алекс беше съвсем прав – Ястребов трън си го биваше. „Махони – помисли Стен, – ти си съкровище. «Хайде, момче. Наеми двеста-триста психопати и извратени типове, за да събориш две империи.

И виж дали това не може да стане до обяд...»“

Но пък секция „Богомолка“ действаше точно така.

Глава 12

КОМАНДОСИ!

ТЪРСЯТ СЕ 200 ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ!

ЗАЩИТЕТЕ ВЕКОВНАТА ВЯРА!

ЗАПЛАЩАНЕТО ГАРАНТИРАНО

Полковник Стен, бивш служащ в Трета гвардейска на Негово величество Щурмова дивизия,

търси двеста елитни бойци, за да помогне за защитата на един от най-уважаваните в Империята теократични ордени.

НАЕМНИЦИ НЕХУМАНОИДИ НЕ СЕ ОБСЪЖДАТ ПО РЕЛИГИОЗНИ ПРИЧИНИ

Кандидатстват само най-добрите!

Купът Лупус и Вярата на Таламеин са под атаката на безбожна наемническа орда, която се стреми да унищожи един от най-красивите и желани светове в сектора. Необходима индивидуална екипировка: ръчно оръжие, облекло за студено време, броня за космически бой. Бойците трябва да очакват операции на труден терен.

ПРЕДВИЖДА СЕ ШОКОВА ОПЕРАЦИЯ!

Полковник Стен, високо ценен в Гвардията с големия си боен опит (18 главни планетарни шурма, безброй рейдове и полкови

акции), е известен в Трета гвардейска с най-малко жертви при бойни операции.

НА ПРИЕТИТЕ СЕ ОСИГУРЯВА ПОЛАГАЩАТА СЕ
ОСИГУРОВКА ПРИ ОЦЕЛЯВАНЕ
ИЗИСКВА СЕ ДОКАЗАН БОЕН ОПИТ

Да включва: операции под прикритие, взривни, рейдове, унищожение, засада, набези и диверсонни. Предпочита се биография в следните единици: Имперска гвардия, Търговска десантна дивизия, Танх, някои специфични планетарни сили (моля проверете при рекрутиращия).

УСЛОВИЯ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ НЕ СЕ ОБСЪЖДАТ

Стандартен договор

Индивидуални качества на опитни индивиди или единици няма да се записват в случай, че произходът не е от приятелски сили.

Квалифицирани командоси, индивидуално или на подразделения, да кандидатстват при полковник Стен, Брейкър Хаус, ЯТ1...

Стен изчете обявата на екрана и леко потръпна.

- Ти ли написа това?
- Ми да – каза Алекс и надигна кутията бира.
- И си го пуснал по цялата планета?
- Ми да.
- И мислиш, че е адски забавно, нали?
- Ми да – съгласи се Алекс и отвори следващата бира.

Глава 13

Стен погледна мъжа срещу себе си и реши, че е потенциално опасен. Малко по-висок от него и доста по-тежък. Част от ястребовото му лице се движеше сковано – пластична реконструкция, предположи Стен.

Мъжът вероятно имаше скрито оръжие, насочено в Стен под масата. „Дано само не помисли да го използва“ – каза си Стен и хвърли поглед към Алекс, който се беше отпуснал на близкия стол, привидно задрямал.

– Всички са стари кранти – бодро заяви мъжът с ястребовото лице.

– Кой не е? – сви рамене Стен.

– Имам седемдесет и осем души...

– Седемдесет и двама – намеси се Алекс, без да отваря очи. – Двама в болницата, един вчера го пречукали, и трима в зандана, а ти нямаш мангизи да ги освободиш.

– Добри мъже – продължи мъжът с привидно равнодушие. – До един с боен опит. Половината са бивши гвардейци, останалите съм ги обучавал сам. По-добро не можете да намерите, полковник. – Много преднамерено сложи званието на Стен в кавички.

– Впечатлен съм, майор Восберх – каза Стен.

– Аз пък не съм, от договора, който предлагате – заяви мършавият офицер. – Прочетох обявата. Религиозна война. Двама скапани пророци. Търговски съвет, по дяволите! И тези... тези яничари.

– Разбрали сте всичко много добре – съгласи се Стен.

– И очаквате да натикам хората си в този въртоп за някакъв си скапан стандартен договор?

– Да.

– Няма начин.

Стен се наведе над масата.

– Вашата единица ми трябва, майоре.

– Но няма да я получите на тази цена.

– О, ще я получа. Случай първи: подписали сте за Алдебаран II; вашата страна е загубила. Следващ: бунтът на Кимкуи; въстаниците са победили и вие сте духнали от планетата, като сте изоставили повечето си снаряжение. Следващ: система Тарвиш. Подписали са примирие преди да пристигнете. Вие сте неудачник, майоре. Както каза моят старши сержант, дори не можете да си позволите да откупите бойците си от драголника!

Восберх бавно стана и едната му ръка много небрежно посегна към копчето на куртката му.

– Не правете това, майоре – продължи Стен. – Седнете, моля. Вашите бойци ми трябва – и вие също ми трябва жив, за да ги водите.

Восберх се стъписа. Стен не беше помръднал.

– Добре. Извинявам се, че изтървах нервите си.

Стен кимна, а Алекс стана и тръгна към бара. Върна се с три чаши. Стен отпи от едната.

– Да речем, че още съм на тезгяха – каза Восберх, след като отпи. – Работата е да разкараме тези яничари с техния шеф, нали така?

Стен изръмжа.

– Ами... – каза Восберх, изведнъж заинтересуван от нещо, което изглежда, прочете в изражението на Стен. – Е, на това ще се върнем след малко. Как го правим? По-точно.

– Все още не съм уточнил отделните цели. За начало правим базата си на една планета, казва се Небта. Това би трябвало да зарадва бойците ви.

Алекс подаде на Восберх един фиш и продължи:

– Никакви големи кампании. Никакви комюникета. Убийства. Малки набези. Никакви десанти и отбрана. Атака – и изтегляне. С малко жертви.

– Всички казват, че жертвите ще са малко. – Восберх започна да се отпуска.

– Тъй като аз ще бъда с десантните сили, имам интерес броенето на трупове да е кратко – каза Стен.

– Окей. Да речем, че ще приема стандартен договор. Как се плаща?

– Половината в аванс, на сметките на бойците.

– С това ще се оправя аз.

Стен не каза нищо.

– Как ще се уреди плащането? – продължи Восберх.

– Неутрална сметка на Първичен свят.

– На Първичен свят? А Империята?

– Проверих. Те дори не знаят къде се намира звезден куп Лупус. Частна война. Никакви имперски интереси. Повярайте ми, проверих.

Восберх ставаше все по-дружелюбен.

– Кога се плаща остатъкът? Когато тоя Ингилд бъде разпънат на кръст?

– Когато се свърши работата.

– Пак се връщаме на това, нали? Може би... може би „полковник“ Стен крои някакви свои планове? Може би след като свършим с янците, ще се появи нова цел?

Стен мълчеше.

– Някакъв си забутан звезден куп – каза Восберх. – Древна военна сила и религия, които никой не приема сериозно. Това може да се окаже доста интересно, полковник.

Допи чашата си, стана и протегна ръка.

– Приемаме договора, полковник.

Стен стисна ръката му и Восберх изведнъж се вкочани и застана мирно. И отдаде чест. Стен отвърна на поздрава.

– Сержант Килгър ще ви осигури пари за необходимите разходи. Вие с единицата си трябва да се снабдите с всичкото необходимо въоръжение и екипировка и да бъдете в готовност за дебаркиране от планетата не по-късно от десет стандартни дни от настоящата дата.

Глава 14

Стен свали бинокъла, обърна се към Алекс и озадачено попита:

– Ако тази майор Филипс е хитрият като невестулка командир, каквато казваш, че е, как по дяволите се е оставила да я заклеят така?

– Ми – каза Алекс и потърка замислено брадичка, – нашта малка майорка май нещо се е объркала. Решила е, че няма да плаща данъка и че лошите батковци ще дойдат, ще се повъртят малко и ще си тръгнат. Сбъркала е.

Стен зяпна.

– Ония танкове долу... са събирачи на данък, така ли?

– Ми да – каза Алекс.

Под билото на хълма, на който бяха залегнали, се простираше широка прашна долина, свършваща с тесен каньон с ширина не повече от двадесет метра.

В долината се виждаха десетина-петнадесет окопани щурмови машини, въоръжени с лазери и ракети, Пред тях имаше пехотински окопи и, както показва бинокълът на Стен, доста сложна електронна кръгова защита.

– Данъците на Ястребов трън – продължи Алекс – са малко сложни. Тези машини долу май са правителството... ако имат достатъчно огнева мощ да го докажат.

– Значи когато това „правителство“ ѝ е поискало пари, Филипс му е казала да си тикне данъчната разписка там, където лазерът не свети, след което са я подложили на обсада?

– Ми да. Обаче нашта Филипс май е прекалила с пестеливостта си – съгласи се Алекс.

– И ние с теб трябва само да се промъкнем през кръговата защита, да проникнем в каньона, да убедим Филипс, че можем да я отървем, и

след това да ликвидираме обсадата?

Алекс се прозя.

– Тъй е, мътните ме взели.

Стен напръска лицето си с камуфлажния спрей и отчаяно съжали, че не бе могъл да вземе два фототропни камуфлажни костюма на „Богомолка“.

– Тва, дет Филипс не знае, че знаем – подхвърли Алекс, – е, че преди две седмици сапърорите проникнаха в периметъра ѝ и кладенците гръмнаха.

Стен изглежда тумбестия мъж от Единбург и може би за десетхиляден път съжали за навика му да премълчава всичките си разузнавателни данни чак до последния момент.

Едно тъмно петно се понесе леко по терена и изведнъж придоби очертанията на Стен, с почернено лице, облечен в плътен черен комбинезон. Зад него се промъкваше Алекс.

Пред тях бяха окопите на пехотата и електронната кръгова защита. Вкопаните гъсенични транспортъри бяха подминали лесно – по традиция бронираните бойци вярват в удобството на домашния уют. Което значи, че падне ли нощта, взимат минимални мерки за сигурност, електронна по възможност, заключват всички люкове, включват вътрешното осветление и минават от кодирана на пряка комуникация.

Стен и Алекс подминаха БТР-ите открито – крачеха спокойно, все едно че се числяха към бирническата единица.

Постът вляво от тях не беше проблем. Двамата мъже зад лазерната картечница гледаха право напред. Откъде накъде да си пазят гърба, наистина.

Проблемът беше електрониката.

Очите на Стен засякоха електронния предавателен датчик и той ментално се плюсна на земята. Протегна ръка напред, затвори очи и опипа устройството. „Да ме съсирят дано! – помисли смаяно. – Това нещо е толкова древно, че май още работи с транзистори!“

Алекс му подаде антидетектора. Стен го опря леко в предавателя и кутиятката иззрака два пъти. След което сензорната плака на антидетектора се затопли, сигнализирайки на дланта на Стен, че предавателят вече ще изпраща съобщение ВСИЧКО Е НАРЕД НАРУШИТЕЛ НЯМА, дори по него да мине танкова верига. Двамата с Алекс продължиха пълзешком напред.

Бяха само на петнадесетина метра от предния окоп, когато в нощното небе изсвистя и се пръсна с блясък сигнална ракета.

Замръзни... замръзни... сега леко извърни лице настрани... лицето в пръстта... изчакай... и се надявай, че войниците отзад в дупката не са нацелили кръстчето на оптическия мерник точно между плешките ти.

Блясъкът се стопи, мрак... и отново пълзешком напред.

Вторият ред електроника се оказа малко по-завързан. Ако на Стен и Алекс не им се налагаше да се измъкват с пълзене, щеше да е проста работа да включат в тази верига два „призрака“, така че екранът на електронната защита изведнъж да започне да показва, че са нападнати отвсякъде и от всичко, в това число и от ордите на Атила.

Вместо това Стен извади от колана си малка автоотвертка и внимателно – оборот по оборот – разви една от сензорните чинии. Антidetекторът вече му беше показал, че системата не е снабдена с антиизключващи сензори.

Захлупи чинийката в пясъка и протегна ръка назад. Алекс намъкна от раницата си един умрял пустинен плъх и му го подаде. Стен натика телцето с носа напред в сензора. Сензорът светна веднъж и изключи.

Стен грижливо наклони чинията-камера така, че да изглежда все едно че гризачът се е напъхал някак и е причинил изключването. После отново инсталира камерата върху кутията на сензора и всичко изглеждаше нормално.

След като изпълзяха през вече мъртвата електронна защита, Алекс изведнъж го дръпна за глезена. Стен замръзна и зачака.

Алекс изпълзя покрай него и обезвреди втора, независима верижна аларма. След което помете с антidetектора сектора пред себе си. Накрая извади от кесията си малка пластмасова чашка и я постави с дъното нагоре върху датчика за детонатора на пехотната мина.

После демонстративно се прозя и махна на Стен да продължат.

– Съгласен съм, майоре – каза учтиво Стен. – Вие и частта ви може да се окажете ценно подкрепление. Досега не съм имал възможност да оперирам с тричленни екипи командоси и бих искал да ги видя в действие.

Филип се оказа ниска мускулеста жена с вдървена войнишка стойка. Беше на средна възраст, с посребряла коса, безупречна като униформата ѝ. Имаше студени, преценяващи очи, които се стоплиха, щом започна да хвали бойците си.

– Сама ги обучих – заяви гордо Филипс. – Взех най-доброто, което можах да намеря от планетарните армии. Внуших им гордост от себе си. Научих ги да се държат като бойци. И, ще ви кажа съвсем откровено, без излишна скромност, адски добри са. Да, мисля за тях като за свои деца. Аз съм им като майка.

Хората на Филипс наистина изглеждаха добре, трябваше да признае Стен, въпреки че двамата с Алекс бяха проникнали в каньона и в лагера на Филипс, без да ги забележат. Умерената егоцентричност на Стен не допускаше някой друг войник в Галактиката да е в състояние да види един боец на „Богомолка“ преди ножът да опре между третия и четвъртия му прешлен. И Стен вероятно беше прав.

Каньонът се отваряше към широка зелена долина с високи стени, Скалите бяха осеяни с многобройни пещери, а в долината имаше може би половин дузина естествени артезиански кладенци.

Войниците на Филипс, разделени на отделения от по трима мъже (или жени), се бяха разположили стратегически – бяха заели позиции за защита от нападение както на земята, така и от въздуха.

В долината беше съвсем тъмно – от бойните позиции до пещерата, която служеше за щаб на Филипс. Добра дисциплина.

След като никакъв гъсеничен БТР или пехотинец не можеше да атакува в тесния каньон, наемниците на Филипс можеха да държат позициите си цял век, стига да не ги удареха с ядрено оръжие или масирана пехотна атака.

Само дето кладенците им бяха унищожени.

Филипс изчете договора с прибраната в шепата ѝ светлинна писалка и поклати глава.

– Няма да стане, полковник. Честно, не мога съзнателно да предложа на моите мъже и жени толкова скъпернически договор като този.

Стен сви рамене и се огледа. Взе един камък с големината на юмрук и пристъпи до ръба на най-близкия кладенец.

Пусна го и всички чуха трополенето, когато се удари в пресъхналото дъно. Стен се върна и седна срещу Филипс. Алекс гледаше много заинтересовано една от стените на каньона и се мъчеше да съдържи смеха си.

Накрая среброкосата жена изпъшка и заяви с явна неохота:

– Вдигнете ни обсадата. След това ни дайте три дни за екипировка.

Стен се усмихна.

Според първия анализ на Стен наемниците работеха или за пари, или заради своите обичани – или вдъхващи страх – или уважавани – командири, или дори заради някакъв идеализъм. Хо, Хо. Хо. Никое от последните две не беше приложимо за събирачите на данък.

Вторият анализ – двамата с Алекс клечаха в храста зад щаба на „бирника“ гласеше, че колкото и да те повишат, не бива да ставаш прекалено мързелив, бездеен и склонен към луксове.

Обстановката беше доста луксозна. Пет гъсенични машини, които би трябвало да са окопани в права линия, бяха разположени в полукръг около щаба. Самата щабна единица включваше три свързочни БТР-а, две небронирани компютърни станции, един полугъсеничен монитор на електронната защита и един плосък БТР, щабквартирата на самия командващ.

Повечето транспортъори бяха със спуснати задни рампи и светлината струеше от тях в малкия лагер. Доколкото изобщо имаше кръгова отбрана, постове се намираха вътре в светлинния кръг и Стен знаеше, че са заслепени за нощта.

– Време е да взимаме двореца, сержант.

Алекс се надигна и двамата крадешком запристъпваха към щаба.

Стен беше на два метра от първия часови, когато той го забеляза. Оръжието на войника се изсули от рамото му – скапаното му рамо! – в нещо средно между „на ремък“ и „за почест“.

– Стой. – Вяло.

Стен не отговори.

Едновременно: часовият схваща, че двама мъже се нахвърлят върху него / оръжието му се спуска за стрелба / ръката посяга към спусъка / Стен му влиза в гарда.

Много плавно... стъпка напред... дясната ръка назад, лявата напред. Тласък с бедрото и стегнатата дясна длан на Стен се изстреля напред. Тресна се в брадичката на часовия и главата му отхвърча рязко назад. Сигурно вече беше мъртъв, но Стен продължи атаката: отстъпваш встрани и удряш с ръба на дланта право в ларинкса. Задържах тялото и леко го пускаш на земята.

След което и двамата – бегом.

Алекс метна граната в командния пулт, залегна по корем, когато друг от постове изстреля залп към собствения си лагер и куршумите заотскачаха от бронята, и се надигна на колене точно когато някакъв слисан техник от компютърните БТР-и надникна, видя го и панически дръпна вратата.

Пръстите на Алекс сграбчиха вратата сантиметри преди да се затръшне и мускулите от света с тройна гравитация дръпнаха. Вратата се отпра от пантите и отхвърча настрани...

Един от техниците вътре посягаше към пистолет. Алекс сграбчи най-близката конзола и я запокити по него. Тя се стовари в гърдите му, мъжът се лепна кръвясал в главния компютър и направи късо. Веригата засвистя, засвятка и БТР-ът потъна в тъмнина.

– Каца? Каца? – Ужасеният шепот на другия техник.

„Ей, момко млади – помисли Алекс. – Днес съм добронамерен, оставям те жив.“

Излезе и тръгна към второто МПС. Надигна рампата и я натресе странично във вече затръшнатата врата на гсеничния транспортъор. Вратата и рампата поддадоха едновременно. Отвътре избръмчаха като оси няколко куршума и Алекс залегна.

„Точно сега можех да си използвам уилигъна“ – помисли си и зърна наблизко нещо подобно на крик. Претърколи се до него, хвана дългата един метър дръжка и напъна. Дръжката, само сантиметър и половина обикновена стомана, изпука и се скърши.

Алекс я метна през вратата на транспортъора. Последва я термична граната. Отвътре се чу рев, след което захвърчаха искри и Алекс видя прещящите пламъци.

Изправи се, изтупа колене и се огледа дали няма още нещо за съсипване. В щаба цареше пълен хаос – като че ли всички стреляха във всички посоки. Но не и Алекс.

След като паниката се разпространи, бойните постове също откриха огън. Алекс се зачуди разсеяно по какво ли си мислят, че гърмят, след което обиколи да види дали Стен има нужда от помощ.

Нямаше.

Алекс понечи да влезе в командния пункт, но спря и се приведе в опрятност. После тихо каза:

– Аз съм малкият Алекс от пацифистите.

Стен се изкиска и се показа от скривалището си точно зад входа на БТР-а. Изтри до блясък ножа и го прибра в ръката си.

Двамата се заслушаха с леко благоговение в канонадата от взривове, вихреща се из равнината.

– Хайде, момко. Тия клоуни ще продължат така цяла нощ, а аз мисля да пийна една-две бири.

И също толкова тихо, колкото бяха дошли, Стен и Алекс отново се скриха в нощта.

– Не можех да му откажа на момчето – обясни Алекс.

– ЗА ПОО... ЧЕСТ!

И раздърпаните същества надигнаха оръжията си за почит. Поне тези, които имаха оръжия.

– Оуу – каза Алекс очаровано, – глей как го направиха, на вълни на вълни, страхотно!

– Ти – каза му Стен – имаш още по-шантаво чувство за хумор и от Махони.

– ОРЪЖИЯ, ЗА... ПРЕГЛЕД!

Зашракаха затвори и строените кандидат-наемници отвориха пълнителите за инспекция. Младежът с капитанските знаци, в защитен клин и синя куртка, понечи да отдаде чест.

– Ротата е готова за преглед, полковник!

Стен въздъхна и тръгна по редицата. Спря се при първия – той леко трепереше. Стен протегна ръка да вземе карабината му. Кандидат-наемникът не я пусна.

– Трябва да ми я дадете, щом ви я поискам – обясни Стен.

Мъжът пусна оръжието. Стен прокара кутре по вътрешността на запалителната камера и изтри следите от нагара. Надникна в ръждясалата цев и върна оръжието. След което пристъпи към втория.

Прегледът отне само минута.

Стен се върна пред капитана.

– Благодаря ви, капитане. Можете да освободите хората си.

Капитанът го зяпна.

– Но... полковник...

„Е, добре. Щом искаш обяснение“ – помисли Стен.

– Капитане. Хората ви не са обучени, нямат опит и не са готови за сражения. Оръжията им – на тези, които имат оръжия – са готови за претопяване, не за убиване на хора. Ако наема ротата ви, ще е...

– Все едно да поведеш агънца на заколение – подхвърли Алекс. Нито Стен, нито капитанът разбраха за какво говори.

– Съжалявам, капитане. – И Стен си тръгна. Младият офицер го догони, заговори нещо, после замълча и почна отново.

– Полковник Стен... сър, ние... ротата ми... трябва да ни вземете. Всички сме от една планета, до един. Отраснали сме в един район. Използвахме всичките си спестявания само за да дойдем тук. И вече сме на Ястребов трън от пет цикъла, но досега... ами... – Изведнъж осъзна, че

всъщност се моли, и млъкна.

– Благодаря, че ни отделихте време, полковник – завърши младокът.

– Почакайте малко, капитане. – На Стен му хрумна нещо. – Заседнали сте на плитко, нали? Зед-кредити? И никой не ви наема, нали?

Капитанът кимна с неохота.

– Капитане, аз не мога да ви използвам. Но в центъра на града има един, който може.

На лицето на младока се изписа надежда.

– Един стар сержант. Ще го намерите в Наемния офис на Имперската гвардия. Но той ще иска да види във вас следното...

Стен пренебрегна хилавото момче, седнало на масата срещу него, и се обърна към Алекс.

– Поредната шегичка ли, сержант?

– Не, сър. Не знам откъде и за какво е дошъл този момък.

Момчето беше около деветнадесетгодишно. Приблизително на височината на Стен и около петдесет кило на тегло, кривокрако. Дори на дневна светлина Стен забеляза блясъка на имплантираните му лещи.

– Вие искате да се запишете?

– Естествено – отвърна уверено хлапакът. – Между другото, казвам се Игън. И говоря от името на дванайсет колеги.

– Колеги? – повтори слисано Стен.

– Да. Искаме да се запишем. Прочетохме договора ви и приемаме условията за срока на службата.

Стен простена наум. Този ден се очертаваше доста дълъг.

– Ако сте прочели... ъъ... предложението ни, щяхте да разберете, че...

– Разбрах, че търсите банда главорези. С ками в зъбите или където там ги носят хората ви.

– Тогава защо...

– Защото не можете да се биете без мозъци.

– Смятах – каза Стен, че все ще мога да си ги осигуря.

– Вие? Един прост войник? – Този път Игън го погледна слисано.

– Оправям се.

– Оправяте се? Но ще ви трябва боен анализ. Ще ви трябват прогнози. Ще ви трябва някой за логистиката. Някой, който на място да импровизира система за електронен мониторинг. Ще ви трябват...

полковник, съжалявам, ако звучи нахално. Но вие наистина имате нужда от нас.

– Абсурд: Вие и приятелите ви... предполагам, че са като вас? – Стен мина на друга, малко по-вежлива тактика. – Преди всичко, как мога наистина да съм сигурен, че сте мозъкът, за който се представяте?

– Вероятно защото зная, че разплащателната ви сметка на Първичен свят е 000–14–765–666 СМЕТКА ПИТОН, депозитор едно Паррал, безименен свят, а текущият ви баланс към тази сутрин беше точно \$72 654 080 кредита.

Много тиха тишина. Стен реши, че започва да му писва да седи зяпнал.

– Как по дяволите – изломоти той, – сте разбрали това? Та ние оперираме с посреднически сметки.

– Сега разбирате ли защо ви трябваме, полковник?

Стен не отговори веднага. „О, Махони! Защо ме прати тук, сам самичък? Откъде да знам що за скапаняци му трябвават на човек за една частна война? Досега само симулирам. Защо не съм с Бет и тигрите и да върша нещо простичко, като да замразя някой диктатор например?“

Съвзе се и попита:

– Игън. Един въпрос. Кои сте вие и вашите приятели?

– Ние... ами доскоро бяхме студенти в горния курс на един лицей.

– Кой по-точно?

Игън се поколеба, след което каза:

– Първичен свят.

Стен и Алекс се впечатлиха. Дори войниците знаеха, че Империята избира най-умните, за да следват в Лицея на Централния имперски свят.

– И защо сте тук?

Игън огледа бардака. Наблизо нямаше никой, който да чуе.

– Една нощ експериментирахме. Направих „пикбокс“ – нещо, с което се влиза в компютър...

– Знаем кво е – прекъсна Алекс.

– Отначало беше много гот, но накрая взехме, че влязохме в компютъра на имперското разузнаване.

Стен – мъчеше се да запази лицето си безизразно – вдигна ръка за тишина и Игън млъкна. Стен кимна на Алекс и двамата станаха и отидоха в другия край на бардака, като мимоходом се оглеждаха за микрофони.

– Ти знаеш ли кво е направило това малко, но опасно момченце? Той и приятелчетата му са влезли във файловете на Махони. Не е чудно,

че са тук на Ястребов трън. Шпионажът е по-добър от доживотен наказателен батальон. – Алекс се изкикоти.

- Какво мислиш за полковник Махони сега?
- Мисля, че ни натика в един свят, пълен с говна.
- Значи трябва да наемем тези хлапета?
- Нямаме друг избор, момко.

По пода се валяха купища разпечатки. Стен прокара длан по вече порасналата си коса и се зачуди защо по дяволите хората искат да стават генерали. Досега не беше се замислял с колко бумашина трябва да се оправи човек преди да може да изкомандва: „Огън!“

Алекс се беше проснал на дивана и кротко прелистваше дългия доклад, а пръстите на Игън ловко шареха по клавиатурата на компютъра. Хлапакът изтрака последния откос клавиши и се изправи.

- Готово, полковник. Всички подразделения са в готовност.
- Тъй – съгласи се Алекс, пусна доклада на пода и се пресегна за бутилката.

– Тъпоиите на Стен – каза Стен, застана в подигравателна поза „мирно“ и отдаде чест във въздуха. – Готови за операция, сър! Имам двеста бойци, които...

- Двеста и един – прогърмя глас от вратата.

Алекс скочи с пистолет в ръка, а Стен зае поза за атака.

Гласът се затътри напред и Стен реши, че това е най-грозният и най-нашареният с белези хуманоид, който е виждал.

Непознатият вдигна двете си ръце с длани навън – универсалният жест „не нося оръжие“. Стен и Алекс леко се отпуснаха.

- Кой сте вие, по дяволите?

Мъжът сведе поглед. Представете си един великан, висок два метра и половина, попрегърбен и малко засрамен.

- Казвам се Кършайн – каза той. – Искам да дойда с вас.

Стен се отпусна и награби бутилката.

– Прекратихме рекрутирането вчера. Защо не кандидатствахте тогава?

- Не можях.
- Защо?
- Бях в дранголника.
- Няма проблем с това – каза Алекс: стараяше се да говори дружелюбно. – Всички сме били там. Даже майка ми.

– Обаче аз не бях с тайфа – каза Кършайн. – Нямахме кой да ми плати гаранцията.

– Ако сте соло, какво правите на Ястребов трън? – попита Игън.

– Търся си работа.

– Някакъв опит? – попита Стен.

– Така мисля – отвърна великанът. – Имам това.

Порови в кесията на кръста си, извади един много опърпан и омазен фиш и с неохота го подаде на Стен.

Стен го взе и го пусна в слота на четеца. Започваше като стандартен сертификат, издаван от Гвардията при уволнение.

НАСТОЯЩЕТО УДОСТОВЕРЯВА, ЧЕ ПРИНОСИТЕЛЯТ Е
КЪРШАЙН, УИЛЯМ

РЕДНИК

СРОК НА СЛУЖБА: 20 ГОДИНИ

ЗАЧИСЛЕН: ПЪРВИ ГВАРДЕЙСКИ ЩУРМОВИ

ВОЕННИ УЧИЛИЩА: НЯМА

ОРДЕНИ И ДРУГИ ОТЛИЧИЯ: НЯМА

КАРИЕРА: 27 Планетарни шурма. Първа вълна. 12 спасителни експедиции, 300 поддържащи шурма (Табл. XI за подробности), предлаган за следните награди: Галактически кръст, четири пъти; Имперски медал, осем пъти; Звезден куп Титан, шестнадесет пъти; Споменаван в депеши, един път. Разжалван, 14 пъти (табл. X2 за подробности).

Фишът продължаваше да се върти. Стен вдигна очи към великана с нескрито уважение. Този Кършайн беше предлаган четири пъти за най-високия медал на Империята! И...

– Що са те шартирали четиринайсет пъти?

– Не се оправям с хората.

– Защо? – попита Игън.

– Де да знам, Не мисля, че са лоши. Само дето... правят едни неща... дето не ми харесват. И аз... нали... трябва да взема мерки.

„Сякаш другите неприятности са ми малко“ – помисли Стен, извади фиша от четеца и му го подаде.

– Кършайн, ако не бяхме попълнили състава...

– Моля за извинение, полковник – каза Алекс.

Стен млъкна. Алекс закрачи бавно около великана.

– Знам те аз тебе – заговори много, много тихо Алекс. – Ти си от ония, дето знаят кое е добро и кое не, само дет не знаеш, че има и подобри от тебе, Кършайн. Знаем го аз твоя сой.

Кършайн изгледа ядосано кръглия като каца сержант.

– Сега ти предлагам една игра – каза нежно Алекс. – Можеш ли да удриш?

– Знаем един удар, дребосък – каза великанът. – С мен ли искаш да си играеш?

– Аха. С теб – каза Алекс.

– Ти си пръв.

– Не, момко – каза Алекс и по широкото му лице пробяга усмивка. – Ти си кандидатът. Да ти видим най-добрия удар.

Без предупреждение, Кършайн се извъртя и свистящият му юмрук удари Алекс в ребрата. Алекс се превъртя назад към дивана, диванът се срути и Алекс се натресе в стената. Полежа малко зашеметен.

След което се съвзе, вдигна се и се върна.

– Е, това си го биваше, момко. Ама сега е мой ред. И играем честно. Не кат тоя тъпашки удар. Сега аз ще те ударя, момко. Но понеже те искам за боец, не ща да пострадаш много и затуй щ'ти кажа къде щ'те удари. Щ'те ударя точно в гърдите. Обаче лекичко, щото не ща да пострадаш.

Стен не беше чувал Алекс да говори толкова дълго. И съвсем логично реши, че е ядосан. Стен реши, че съжалява за случилото се. И съвсем нелогично тъпият гигант започна да му допада.

Кършайн се стегна за удара.

Вместо това Алекс посегна деликатно и вдигна... по дяволите, надигна Кършайн с една ръка, осъзна Стен... вдигна го над пода. След което, привидно небрежно, го захвърли.

Двестата кила Кършайн – сякаш законите на гравитацията удариха спирачка – отхвърчаха във въздуха. Удариха пластичната стена – на два метра над пода – и я пробиха, и отломките се разхвърчаха навън из коридора.

Самият Кършайн излетя след стената и се срина на плочките. А Алекс много, много бързо изтича при него, наведе се и зашепна:

– Хайде, хайде, момко, свести се. Имаш службата. Но таз игра повече няма да я играем.

Кършайн се олюля и се изправи.

– Тъй вярно, сър.

– Не съм ти сър. Аз съм само сержант. Ей тоя там, Стен, е сърът,

ясно?

Кършайн залитна, после се вкочани „мирно“.

– Съжалявам, сержант.

– Знам, че съжаляваш, момко – изгука Алекс. – Сега бегом и да се върнеш тук след десет часа, опрятен и готов за бой.

– Слушам, сър!

И Кършайн отдаде чест и излезе. Когато Алекс се обърна, Стен и Игън още бяха зяпнали.

– Сега имаме 201 бойци, полковник Стен – каза сержантът. След което се дотътри до конзолата, награби бутилката на Стен и изпъшка:

– По дяволите! Това момче само дете не ме уби! Какви неща само трябва да правя за Имп... за каузата!

Глава 15

„А какво бъдеще само ме чакаше като кибролатен оператор“ – помисли тъжно Стен, докато оглеждаше строените си бойци. Стояха изпънати като на парад на площадката точно пред „Балдър“.

„О, Махони, ще ти го върна някой ден!“ – изпъшка наум Стен. Тук бяха мъжете на Восберх. Небръснати, немити, но добре въоръжени – и смъртно опасни.

До тях, мятайки коси враждебни погледи, бяха командосите на Филипс. Лъснати от глава до пети.

Имаше и други, събирани по един – по двама, плюс тайфата на Игън, ученолюбиви на вид хлапета от Лицея.

„Защо все аз? Защо все на мен?“ – зачуди се Стен.

От двете страни на Стен стояха Восберх, облечен в проста кафява униформа, Филипс в лично ушитата от нея женска униформа (подозрително напомняща гвардейското облекло), Алекс и Кършайн.

Кършайн явно беше решил, че трябва да е личният бодигард на Стен, и се беше въоръжил с идеалното според него за целта оръжие.

Доколкото Стен можеше да прецени, тъй, като Кършайн не позволи на никого да го огледа, ставаше дума за огнестрелно оръжие изцяло на автоматичен режим, с дълга около метър и половина цев.

Стен знаеше, че никое човешко същество не би могло да стреля с него, без откатът да го убие. Доколко Кършайн можеше, беше въпрос на несигурни хипотези.

„Ох, Махони...“ – помисли си пак Стен.

Работата обаче си е работа. Крачка напред.

– БАТАЛЪОН...

– РОТА... РОТА...

Виковете закънтяха над бруления от вятъра плац.

– Командирите на роти. Към корабите... води!

Чуха се команди.

И нищо повече – освен воя на вятъра и тропането на ботуши.

И нищо повече, освен Стен и Алекс – и двамата знаеха защо са си избрали точно тази професия.

И така, без знамена и без фанфари, тръгнаха на война...

ТРЕТА КНИГА ПОЕМАНЕ НА НОЖА

Глава 16

Янската цитадела беше вкопчена в плоския връх на покритата със сняг и лед планина. Трите планински склона се спускаха отвесно. Само по четвъртия се виждаше вкопан от машини път, който се виеше до билото като змия. Път, осеян с живи и електронни постове на всеки двайсетина метра.

Цитаделата представляваше нещо повече от теологически център на войнската вяра/каста – тя също така беше терен за обучението на всички янски кадети.

Беше разположена на една не особено гостоприемна планета, близо до края на северния ѝ континент. И със самата си външност обещаваще монашеска всеотдайност, аскетизъм и смърт – всъщност най-краткото обобщение на яничарската вяра.

Стен и наемниците му бяха успели да проникнат лесно дотук – с помощта на таланта му и на наземните лихтери на бхорите.

Бяха залегнали в подножието на една от стените, най-стръмната, която Стен можа да избере от видеоснимките, направени от въздуха. Най-стръмната и по тази причина – вероятно най-малко охраняваната, особено сега.

Високо над тях, на платото, се беше проснала самата Цитадела. Наподобяваше черен цефалопод, с изгърбения си център и изпънатите като пипала от него четири тръби на казармите, в които се помещаваха килиите на янските кадети.

В казармите се мяркаха светлини, червени върху снежната пелена. И в ума си Стен виждаше върха на „гърбицата“ – масивната постройка, включваща самия храм, гимназион, арена и административни офиси, виждаше как климатичните му мембрани вибрират, за да регулират вътрешния климат. Бяха жълтеникавочервени от светлинните вълтри и леко се движеха – досущ все едно диша живо същество.

Потисна мисълта, че цялата Цитадела е един жив, мислещ организъм – организъм, който един от наемниците още в първия миг кръсти „Октопода“.

Снегът зад Стен изскърца и до него допълзя Алекс. Ново проскърцване и след него допълзя неотлъчният Кършайн.

Стен потупа Алекс по рамото и му подаде очилата за нощно виждане, после се обърна да огледа наемниците по скалистия склон.

Двестата мъже и жени бяха облекли бели термални комбинезони и бяха залегнали в преспите. Опитното око на Стен можеше да различи по някое движение тук-там, но само защото знаеше къде да гледа. Камуфлирани в бяло бяха не само бойците, но и оръжията, и лицата им.

Поради което Стен леко се стресна, щом Алекс свали нощните очила и го погледна с големите си снежнобели очи. Трудно му беше да свикне с белите камуфлажни контактни лещи.

Стен се усмихна на явната шега да не се стреля, докато не виждаш... Алекс вдигна въпросително вежда над чисто бялата си очна ябълка. Стен отново стана сериозен. Не мислеше, че Алекс ще приеме шегата при сегашните обстоятелства.

Които бяха: Цитаделата. Смъртно опасен октопод, в профил. На върха на стръмна планина. С черни петна по меката шиста, където дори снегът не можеше да залепне. Покрита със сняг и лед. Стен не го притесняваше катеренето. С това щяха да се оправят. Но ги чакаха ледените откоси, дълги по десетина метра и гладки като стъкло.

Стен потръпна.

Алекс погледна още веднъж високата един километър стена и прошепна:

– Тия висини не ми харесват. Момците отскачат като паднат. А Килгърите стават на кюфтета.

Стен се ухили, а Алекс прошепна по ларингофона си на Восберх и Филипс да се приближат.

Двамата запълзяха опитно през снега и се озоваха от двете им страни. Стен даде последните си указания. Беше доволен, че никой от двамата дори не повдигна вежди, като видяха невъзможната за катерене стръмнина. Филипс понечи да отвори уста за премиални, но Стен й изшътка.

– Искам да ги ударите, където най боли – напомни той. – Катедралата. Запалете я, Филипс. Твоята група отговаря за катедралата. Восберх – ти отговаряш за казармите. Сега би трябвало да са празни. Издухайте ги в ада, за отвличане. Ако видите офицер или преподавател – убивайте го.

Замълча многозначително.

– Но ако можете, не убивайте кадети.

Восберх изръмжа нещо за бебенцата хлебарки, които щели да пораснат и...

– Те са деца – напомни Стен. – И когато войната свърши, предпочитай да се срещна с някой продажен дипломат, отколкото с разгневени родители или братя и сестри, които мислят само за мъст.

Восберх и Филипс – истински професионалисти – помнеха войните, които бяха спечелили, и превратите, в които бяха губили, затова приеха съображенията му.

Кадетите – освен ако не им се изпрече на пътя – не бяха военна цел.

Някой потупа Стен по богата. Той погледна назад и видя Кършайн. Беше донесъл алпинисткото му снаряжение. Стен въздъхна. И прие.

– Добре, можеш да дойдеш с мен.

Глава 17

Храмът беше осветен с мъждиви факли. Тъмни сенки и лъскаво злато. Хиляда млади янски гласове се извисяваха в ленивото монотонно бойно заклинание, старо цели поколения. Процесията на хилядата кадети се движеше с бавни, отмерени крачки през храма. Кадетите бяха облечени в абаносовочерни униформи с бели ширити.

В челото на процесията се намираше цветната стража, понесла две златни статуи. Едната беше на Таламеин. Другата беше на Ингилд, мъжа, когото янците наричаха „Истинския пророк“. Матиас и неговият баща, Теодомир, го наричаха с много други имена. „Истински“ и „пророк“ не бяха между тях.

Процесията беше в чест на янската Самера: Времето за убийство. В историята на Звезден куп Лупус това било отмъстителен рейд на малка група янци. Ударили една от малките луни около Санктус, която предпазвала планетата-столица от потенциално големи вълнения, и изклали всички. След това не могли да се измъкнат и зачакали неизбежното наказание от Санктус. Когато то дошло, не оцелял нито един янец. Кървава историческа отметка, с която янците страшно се гордееха.

Процесията мина през храма, покрай огромните статуи на янски воини и флаговете на много планети, които янците бяха обърнали в „правата вяра“ или унищожили. Храмът беше светая светих на янците.

Кадетите излязоха от храма и след като премина и последната редица, грамадните метални врати се хлъзнаха в жлебовете и се затвориха.

След това кадетите тръгнаха в бавен марш по един коридор, толкова огромен, че през лятото влагата предизвикваше кондензиран „дъжд“ в не по-малко огромната трапезария.

В трапезарията цветната стража продължи с маршова стъпка по главния проход към огромната сцена и подиума, където чакаха почетният гост в черна униформа и военният факултет на училището.

Редиците започнаха да се пръскат и затъкаха черно-бели нишки по дългите проходи между масите, подредени за хилядата млади мъже, които скоро щяха да се включат в корпуса на яничарите.

След като цветната стража пристъпи пред сцената, генерал Кърия – почетният гост – и стотината членове на факултета станаха. От стената зад тях се чу пронизително шумолене и двадесетметровото знаме се спусна. Беше черно, със златен факел.

Генерал Кърия вдигна ръка и викна:

– Да бъде!

Цветната стража се поклони, обърна се кръгом и започна бавния си марш обратно към храма. Където щяха да поставят статуите на местата им и после тихо да се вляят в празненството.

Генерал Суитан Кърия презираше самоизтъкването. Освен сребърните пагони и тънката сребърна нишка на левия му ръкав, никакви други знаци не показваха, че той е предводителят на яничарите. В молитвите си той често си припомняше редовете от една от сутритите на Таламеин: „О, човече, от сан и битие ти гордост не търси, а цялата я събери в Славата, която е Таламеин, че само там е праведната гордост, а не в жалката суета.“

Кърия преди всичко представляваше нагледно доказателство, че дори в условията на сурова теократична диктатура е възможно един простак да се изкатери до върха. Стига само да има определени качества. В случая с Кърия тези качества включваха абсолютна преданост на Вярата на Таламеин, добра физика, липса на загриженост за собствената безопасност и тотална безскрупулност.

За пръв път Кърия се беше отличил като подофицер, когато един янски кораб бе спрял някакъв малък космически съд. Вероятно изгубил се търговски кораб, по-вероятно – контрабандитски.

Командирът на Кърия сигурно щеше да се задоволи само с избиването на целия му екипаж за назидание. Но докато издаде заповедите, абордажното отделение на Кърия изкла екипажа до крак и после, за да се предпазят от обвинения в мародерство, гръмнаха кораба.

Чак толкова фанатизъм не можеше да не донесе на жадния за

кариера Кърия заслужена награда – моментално преместване на един външен патрул, много близо до „границите“ на Ингилдовия участък от купа, преместване, направено вероятно с надеждата, че Кърия скоро ще се превърне в легенда в чуждата територия. Най-добре – в посмъртна легенда.

Но късметът, изглежда, избира шантавите и въпреки голямото усърдие на янските врагове Кърия оцеляваше, макар да обитаваше тяло, приличащо на произведение на някоя недоучена шивачка, упражнявала се по него поне няколко месеца.

В своето издигане Кърия успя да сплоти група млади янски офицери, всички точно толкова фанатични и амбициозни, като него самия.

По едно време Кърия стигна до Първи адютант на покойния генерал на янците, който една вечер му призна, че се борел с известно... влечение... към един от ординарците си. Докато свърши признанието, нещастникът издъхна – парадният кортик на Кърия се заби в гърдите му.

Кърия посрещна военния трибунал невъзмутимо. Съдещите го офицери се оказаха в капан. Или трябваше да го екзекутират, което щеше да го превърне в мъченик за следовниците му, или да го благословят и...

... А липсваше и подходяща фигура, която да поеме поста предводител на яничарите.

Отговорът беше неизбежен.

Когато Кърия се върна в залата на трибунала, завари парадния си кортик не само насочен с дръжката към него (с върха напред щеше да означава, че е осъден), но освен това шръкнал между плешките на един янски генерал.

Сега монотонно пееше гласът на янския жрец. Беше към края на традиционното четене от Книгата на смъртта, списъка на жертвите на Самера. Кадетите се бяха изпънали „мирно“. Освен жреческия глас, в залата цареше гробна тишина. Най-сетне жрецът завърши и затвори древната, подшита с черна кожа книга.

Генерал Кърия пристъпи напред със златен бокал в ръка и го вдигна високо. Като един, хилядата кагети вдигнаха високо също такива бокали.

– За урока на Самера – изрева генералът.

– За Убийството – отзоваха се кадетите.

Течността в бокалите лумна в пламъци като безброй малки факли. И Кърия и кадетите едновременно изляха горящия алкохол в гърлата си.

Стен погледна извисяващата се над него ледена стръмнина. Изкачването беше почти невъзможно и поради това – подстъп, където янците щяха да са най-уязвими.

Той погледна Алекс и сви рамене, сякаш да му каже „По-лесно няма да стане“.

Алекс вдигна едната си ръка. Стен стъпи на дланта му и мъжът от тежката планета го вдигна нагоре. Стен зашари по стената, намери пукнатина в леда, удари с юмрук по нея, клинът се заби дълбоко в леда и катеренето започна.

Най-важното нещо, напомни си Стен, е ритъмът. Бавно или по-бързо, катеренето трябва да е постоянно, ритмично движение нагоре и нагоре. След толкова столетия науката не беше направила много подобрения в изкуството на катеренето. Особено по лед. Очите на Стен шареха да намерят следващата издатина. Ако спреше на стената, без път надолу, на заранта, когато янските патрули го намереха, щеше да е само един отчаян труп.

След това стигна първия гаден участък – зейнало пространство гладък като стъкло лед. Озърна се бързо, търсейки, места за хващане, и извади шпайкома.

Нацели цевта в леда и дръпна спусъка. Стъстеният въздух изсъска и оръжието изстреля шпайка с халката дълбоко в ледената канара. Стен бързо щракна скобата, промуши през нея невероятно лекото катераческо въже и го размота надолу към Алекс.

По-лесно щеше да се действа с катераческа корда, но пък тя не беше подходяща като главно въже, което щяха да използват двеста и трима души. Алекс прикачи скобите си на въжето и се закатери нагоре.

Стен закрепил следващия шпайк, после още един, изкачвайки се на зигзаг по стръмнината. Започна да се уморява, но продължи да се катери, благодарен за калориите, които беше издъвквал преди кацането.

Намери една дълга тясна пукнатина в леда, напъха се в нея и продължи нагоре. Възползва се от краткия отдих, за да вдиша с пълни гърди и да успокои разтрепераните си мускули. Все пак не си позволи да се разсее и се стараше тежестта му да е добре балансирана. Усещаше зад себе си Алекс и Кършайн.

И тогава се случи. Точно когато се пресягаше да забие следващия клин... изпъна се... изпъна... единият му крак се плъзна по леда и Стен зашари с ръце да се хване, и започна да пада... да пада... да пада. Опитва

се да се отпусне и зачака сблъсъка, но въжето го спря рязко до най-близкия клин.

Последва тласък, после клинът се измъкна, Стен отново започна да пада и... и... пукот. Следващият клин удържа и Стен се залепи в леденото лице на стръмнината.

Целият беше изтръпнал. Съвзе се, пренебрегвайки болката в натъртените си мускули, и набързо направи оглед на частите на тялото си. Нищо счупено. Видя извърнатото към него разтревожено лице на Алекс. На което моментално се изписа усмивка, щом Стен се ухили уморено и вдигна палец.

Стен се превъртя около въжето и погледна надвисналата над него тъмна и студена скална маса. Вдиша дълбоко два пъти и отново започна катеренето.

Накрая стигна ръба на канарата.

Главното тяло на Октопода се виждаше пред него като огромна гърбица, черна и сияеща на фона на снега. Цитаделата беше само една постройка, изградена с определена цел. Но в същото време беше и живо същество. Беше животно, което трябваше да прави животински неща. Трябваше да яде гориво, трябваше да диша и огромното му туловище трябваше да задържа топлина и да излъчва студ.

Последната функция изпълняваха непрестанно движещите се климатични мембрани. Входът за Стен.

Стен огледа платото – хълмист терен, леко издигащ се към Цитаделата. Макар да изглеждаше невъзможно някой натрапник да атакува яниците от тази страна на планината, те явно не вярваха много в невъзможното – стотината метра от издигания се терен между ръба на стръмнината и първата постройка бяха грижливо покрити с активирани от сензори оръжия.

Многоцевните лазери метяха района и търсеха движение. Стен заплъзя в снега благодарен за пръв път, че е наел Игън и копелдаците от Лицея.

Спря точно пред датчика на първия сензор. Опипа пакета на гърба си и измъкна енергийната отвертка и кутийката с оплетени жички и термични скоби. Зарови в снега и напипа чинията, предпазваща сензора от сняг и вода. Поколеба се малко с болтовете, задържащи чинията, и си напомни за възможните капанчета. Нагласи отвертката и натисна бутона на отвиване. Първият болт се отви и Стен остана жив.

Бързо свали чинията, включи термичните скоби и се озърна към най-близките сензорни лазеромети, „душещи“ в нощта.

Беше илюзия, разбира се. Лазерите не можеха да правят нищо друго, освен да стрелят. Но из снега бяха заровени много ефикасни сензори, програмирани да не обръщат внимание на някой дребен пробягал гризач, но които нареждаха на оръжията да кремират всичко, което е с приблизително човешки размери.

Стен завъртя ръчката на кутийката, която съобщи на сензора, че той току-що се е превърнал в дребно космато същество, незаслужаващо убийствения залп на оръжията.

И се изправи. А дулата продължиха да душат. Пренебрегвайки го заради по-голяма плячка. Хлапетата от Лицея бяха прави.

– Качвай се, Алекс – каза той високо. И се присви в очакване на залпа. Нищо. И той отново се увери, че е жив и здрав.

Алекс се изкачи без усилие през канарата и изсумтя:

– Ти чай ли си седнал да пиеш тука? – После се озърна предпазливо към дулата. Не реагираха дори срещу внушителната му маса. – Аха – беше единственият му коментар.

После включи ларингофона и изфъфли заповед към останалите наемници долу.

Кършайн се появи пръв с цялата екипировка на Стен, след него отрядът на Игън от Лицея – момчетата се раздвижиха експедитивно и доизключиха останалите сензори. След тях – Восберх с момчетата си. Докато крачеше към гърбицата на Цитаделата, Стен съзнателно изключи всякакви тревоги, че няма да се справят. Трябваше да приеме, че са професионалисти. И че всичко, което е наmisлил, ще подейства.

Глава 18

Къррия кимна на коменданта на Цитаделата и пристъпи до ръба на подиума. Беше си подготвил реч. Но после усети дълбоко в мозъка си едно помръдване. Помръдване, за което той знаеше, че е духът на Таламеин.

По-прозаично, то можеше да се определи като резултат от пиене на алкохол от пълен въздържател, адреналинна реакция и самовлюбеност. Но е съмнително доколко янските психолози щяха да намерят в себе си достатъчно дебелоочие, за да го направят.

Къррия забрави подготвената си реч и започна:

– Днес ние сме подложени на изпитание. Изпитание, на каквото ние, яните, никога не сме били подлагани.

Огледа хилядата души пред себе си и си помисли за офицерите, в които щяха да се превърнат най-важните абсолвенти, произвеждани някога от Цитаделата. Имаше също така чувството, че повечето от тях ще са мъртви само след няколко месеца.

– Уместно е – продължи той, – точно когато празнуваме Убийството и вашето приемане за яни, да ви кажа за изпитанията, които ни предстоят. Изпитания, които ние ще преодолеем само със сила. Нашата сила, силата на нашите армии, на умовете ни и на нашата Вяра в Таламеин.

Кадетите се размърдаха. Речта звучеше доста различно от онова, което бяха очаквали и което бяха свикнали да слушат от началниците си.

– За тези изпитания ще ви предупредя сега. Всички знаем празните дрънканици на побъркания Теодомир. И как на драго сърце би искал да унищожи пламъка на нашата истина, за да се срине в собствения си прах.

Вече стана по-обичайно. Кадетите се поотпуснаха и някои от тях дори се заусмихваха. Свикнали бяха с беседите на тема Теодомир.

– Но безумецът прекрачи границата на празните си възжеления. Решил е да ни предизвика със сила.

Широки усмивки по лицата на някои от кадетите – в последния си цикъл на обучение повечето от тях бяха тренирали в рейдове срещу слабо обучените, неефективни части на Теодомир. Кърия разбираше усмивките им.

– Тази нощ вие ще станете яни. И ще излезете, за да се възправите срещу армиите на Теодомир. Но ще ви предупредя – те няма да са сбирщината, която познавате.

– Теодомир е предпочел наемници – продължи Кърия. – Мъже, които са се обучавали до съвършенство в лудостта на убийството, в пропитите със скверно злато редици на Императора на Вътрешните светове.

Кърия се изплю.

– Наемници! Но един наемник може да се сражава, въпреки че зачитава зла кауза. Тези мъже са изпитанието, което ви предстои, о, бъдещи яни! В този момент лъжепророкът Теодомир събира армия срещу нашите мирни светове. Армия от неверници. Такава армия, ако ни завладее, ще се постарее Истината на Таламеин и ние, неговите слуги, да престанем да съществуваме. Ако те победят, ще бъде все едно, че никога не сме съществували.

Генералът направи многозначителна пауза и после попита високо:

– Кажете ми, о, бъдещи яни – Всевишният да не дава дано... не си ли струва всичко това Смъртта? Моята смърт, вашата смърт – смъртта на всеки мъж в тази зала?

Тишина. И тогава един кадет стана. Къррия автоматично си го отбеляза на ум с гордост.

– Смъртта! Да живее смъртта!

И всички кадети завиха с дългия, див вой на хищни зверове.

Стен завъртя два пъти термичната котва и я метна право нагоре. Кордата, навита в краката му, изчезна нагоре в скриващия всичко сняг, котвата се удари в стената на Цитаделата на двайсетина метра нагоре и моментално се саморазтопи и се залепи за нея.

Стен дръпна. Стабилна връзка. Започна да се катери – тялото му беше почти на деветдесет градуса спрямо извитата повърхност на Октопода.

Стигна до котвата, притисна се в нея и хвърли нагоре втора котва. Въпреки куките си тя за малко да се изплъзне и да падне преди зарядът да я нагорещи и да прихване.

Стен започна втория етап от катеренето по покрива на янското светилище.

Под него Алекс, Кършайн и командосите на Филипс лазеха по извивката на страховития Октопод като рояк ледени мухи. Котви, ръкавици и боти намираха всяка гънка по гладката повърхност.

Стен пръв се добра до климатичната мембрана и надникна през червеникавото ѝ сияние в катедралата. Беше празна. Алекс се издърпа зад него и го потупа по ботата.

Стен се протегна назад за топящия заряд и задъханият от катеренето Алекс му го пхна в ръкавиците. Стен огледа още веднъж заряда, още веднъж благодари на бързаците от Лицея, облиза го, от което езикът му едва не замръзна, и го лепна в „дишащата“ мембрана. След което моментално се спусна надолу по въжето.

Зарядът се запали, засвети и цялата повърхност на мембраната бавно започна да се топи и да се цепи. Право към ядрото на янската Цитадела зейна дупка.

Стен взе от Алекс кука, закрепил я на ръба и размота кордата надолу в катедралата.

След което се спусна в лоното на Цитаделата. Алекс, Кършайн и

хората на Филип бързо го последваха. Стигаха до пода и веднага се пръскаха из катедралата да огледат за противници и да осигурят кръгова отбрана.

Стен стоеше в центъра на помещението. Изглеждаше страховито. Почти усещаше по кожата си злото, струящо от стените. На мигащата светлина на факлите грамадните статуи се издигаха над него като зловещи грифони, готови сякаш да се нахвърлят от гората окачени по стените полкови знамена. Наистина си беше храм – храм на култа към жестоката смърт.

Чу зад себе си свистящия дъх на Алекс.

– Таквоз студено място не бях виждал – прошепна той. Стен кимна и после каза на Кършайн:

– Гръмнете я.

Янските кадети се хранеха мълчаливо. На огромната сцена офицерите също се трудеха над блюдата си. Генерал Кърня похапваше учтиво от всяко блюдо, след което го избутваше. Отказа, когато един сержант предложи да му напълни чашата с вино.

Кърня огледа кадетите и се развълнува от гордост. Скоро тези млади мъже щяха да се включат във великата, предвождана от него янска кауза. Знаеше, че много от тях ще умрат. Зачуди се дали някой от тези младоци някой ден ще стане генерал като него.

И в този момент дойде неописуемата, разбиваща душата експлозия. И от толкова години насам Кърня за пръв път изпита страх. Врагът беше ударил там, където яните не вярваха, че е възможно. Под атака беше Цитаделата.

Восберх и хората му се носеха на бегом към казармите. Минути по-късно янските постове реагираха на отвличащата атака, започнаха да се изсипват от казармите и да измират, заливани с изпепеляващ огън.

Восберх изрева команда и огневият му екип тежко тръгна напред. Бързо заредиха огнехвъргачката, натиснаха ръчките – и блъвнаха огнени езици.

Първият казармен комплекс избухна в пламъци.

Кършайн се добра до една от статуите и окачи един от термалните заряди на грамадната метална ръка. Стен, Алекс и хората на Филип правеха същото из цялата катедралата.

Стен залепи последния си термален заряд и хукна към огромната врата. Двата с Кършайн излязоха последни, Стен изрева команда и Кършайн плесна детонаторния бутон. Зад тях термалните пакети започнаха да се взривяват.

Пожарът започна като леко червено сияние, после постепенно се усили, докато не се превърна в ослепително бяла стена.

Всеки термален заряд бе една миниатюрна свръхнова. Зноят нарастваше и белият блясък се сливаше с нови вълни от бяло, докато цялата катедрала не побеля ослепително.

След това пламнаха завесите и полковите знамена, овъглени от менталния огнен вихър. И златните статуи започнаха да се покриват с мехури и след това – да се топят. Река от течно злато потече по пода – статуите се топяха една след друга като безкрайни редици снежни човечи.

Въздухът зави през отвора на покрива и на зейналата врата и нахлу, за да запълни предизвикания от огъня полувакуум.

И тогава целият храм се взриви с ужасен рев.

Този втори гръм разтърси Цитаделата до основи. Удари трапезарията като земетръс и разпиля яниците по пода.

В огромното помещение настъпи пълен хаос. Офицерите крещяха безсмислени заповеди, които бездруго нямаше кой да изпълни. Кърия се беше ужасил от истерията, бушуваща около него. Към него тичаше някакъв пошуриял офицер и размахваше пистолет. Кърия го сграбчи, но офицерът се измъкна и продължи.

Кърия посегна за микрофона и след миг гласът му загърмя през грамадните говорители и настоя за ред. Беше глас, обучен на над сто полесражения, и предизвика почти мигновена реакция. Мъжете замръзнаха по местата си, съвзеа се, обърнаха се и зяпнаха в него.

Но докато успее да даде заповедите си, главните врати се разтвориха с трясък и хората на Стен нахлуха вътре, пръснаха редиците невъоръжени кадети, без да им обръщат внимание, развърнаха на групи по трима и откриха огън по офицерите на сцената.

Един младок кадет се хвърли към Стен с парадния си кортик. Кършайн сграбчи хлапето с една ръка и го запокити през залата. Алекс надигна една грамадна маса, хвърли я по неколцината нападащи кадети и ги помете по пода далеч от боя.

Стен метна малка граната по една от групите офицери и те

изчезнаха във вихър от ръце, крака и швирнала кръв. Стената зад него избухна, той бързо се обърна и видя, че един от янските офицери се готви да стреля отново.

Кършайн свали от рамото си чудовищната си карабина и натисна спусъка. Офицерът се пръсна сред оглушителния трясък на заряда.

Филипс скочи на подиума точно когато Стен и неговият екип се качваше от другата страна.

Стен моментално забеляза Къррия, позна го по описанието на Махони, и тръгна напред да се заеме с най-важната цел. Но между него и генерала имаше няколко десетки мъже. Умираха храбро, но така или иначе умираха, мъчейки се да си опазят генерала.

А Къррия видя Стен и инстинктивно позна в него водача на атаката. И също тръгна напред. Отчаяно му се искаше да убие Стен.

Групата ординарци на Къррия наскочаха, награбиха генерала и без да обръщат внимание на протестите му, оформиха клин към дъното на сцената. Стен успя за последен път да зърне побелялото му от бяс и пръскащо слюнка лице преди ординарците да го изнесат през задната врата.

След което Стен се озова под цяла камара тела.

Удряха и ритаха, и се пердашеха в сляпата си отмъстителна ярост. Стен сечеше и сечеше с ножа си. Но те продължаваха да приждат и той скоро усети, че цялото му тяло изтръпва.

Алекс и Кършайн отчаяно се мъчеха да се доберат до него. От страх, че могат да убият Стен изхвърляха хора встрани от пътя си, разбиваха черепа, буквално изтръгваха крайници.

И изведнъж се появиха до него. Пред тях вече нямаше никой освен пребития и разкъсан Стен, кървящ от дузината повърхностни рани.

Алекс го вдигна да стане. Огледаха се дали има още някой янец за убиване. Нямаше нищо освен купища и купища тела в черни униформи – и екипите на командосите на Филипс, навъсени, и те търсеци живи врагове.

Стен зърна Филипс в другия край на сцената. Тя му отвърна с широка усмивка и вдигнати палци. Всичко беше свършило. Преди кадетите да успеят да се съвземат от загубата на командирите си, наемниците вече излизаха от сцената през страничната врата.

По планинското било течеха огнени реки. Восберх беше свършил работата си добре. Всички казарми прасяха и избухваха.

Стен, Филип и хората им се присъединиха към отряда на Восберх и на Игън. Бяха готови за оттегляне.

– Жертви? – отсечено попита Стен.

– Трима убити. Двама на носилки. Десетима леко ранени, могат да се движат. Беше просто разходка – докладва Восберх.

– Няма – отвърна с гордост Игън.

Филип изглеждаше тъжна.

– Седем убити. Дванайсет ранени. Всички подвижни.

Стен отдаде чест на помощник-командирите си, обърна се към Алекс и посочи лъкатушещия път надолу.

– Този път ще вървим пеш.

– Прав си, момко – заяви Алекс. – Кокалите ми са много дърти вече да си играя пак на боц-козленце.

Наемниците тръгнаха.

Зад тях Цитаделата с нейните мечти за смърт и слава се сринаше в огнени руини.

Глава 19

Докторите се суетяха над гърчещите се, приличащи на пиявици твари, чакащи да изстрелят силния си наркотик във вените на Ингилд Пророка. Бяха свършените паразити за един пристрастен – разменяха еуфория срещу няколко калории. Ингилд махна нетърпеливо и лекарите внимателно отскубнаха от кожата му малките чудовища.

Ингилд се надигна в леглото и махна на докторите да се разкарат. Те се пръснаха, без да си правят труд с обичайните поклони. Лъжепророкът (както го наричаше Теодомир) беше раздразнен. Огледа стражите си, докато се мъчеше да се съвземе преди да подейства успокояващата его-дрога.

Повече от половината стражи в тронната зала бяха яни в черни униформи. Ингилд потисна инстинктивната си параноя, макар да знаеше, че точно в този момент психозата му е оправдана. Янските стражи – той го знаеше – бяха по-заинтересовани да го следят, отколкото да го пазят от възможни убийци. Останалите бяха от неговия род, което го успокояваше поне малко. Той прогони мисълта, че има чудесна възможност те да бъдат привлечени от яните.

Симбиотичната наркоза започна да прониква в тялото му и той усети лека вълна на облекчение.

Той все пак беше Ингилд и всички мъже му дължаха покорство.

Ингилд, също като своя духовен враг Теодомир, беше на средна възраст, почти привършващ вече второто си столетие. Но за разлика от Теодомир, изглеждаше към края на дните си. Беше се набръчкал, кожата му бе станала гърчава, петниста и се лющеше. Главата му приличаше на плешив купол с редки косми, провиснали отстрани.

Преди много години един странстващ медик му бе обяснил причините за скрофулозната му външност. Беше казал, че дълбоко всадените у Ингилд страхове възпират ефекта от съвременните, осигуряващи дълголетие наркотици. Ингилд бе заповядал да го екзекутират заради този съвет, но беше запазил компютърните диагнози и си ги разглеждаше по няколко пъти на ден за размисъл.

Към него пристъпи един янски офицер, много учтив и много уставен, но Ингилд долови презрението му.

– Да – каза Ингилд.

– Генерал Кърия – докладва офицерът.

Ингилд прикри вълната от страх и кимна. След малко Кърия влезе, отдаде чест и закрачи към тронния диван.

За миг его-дрогата го удари и Ингилд се ухили наум. Кърия дори не беше си направил труд да се преоблече след бягството от Цитаделата. Униформата му беше разпрана и по оголената кожа се виждаха петна засъхнала кръв.

Кърия се доближи до него и пак отдаде чест. Ингилд само кимна. След това Кърия стрелна с поглед стражите, даде знак и за ужас на Ингилд излязоха всички.

Когато излезе и последният, Кърия седна на ръба на дивана. Ингилд едва съдържа възмутения си писък – вместо това се усмихна и бащински потупа Кърия по рамото.

– Най-сетне се върнахте при мен, генерале. Молах се за вашето оцеляване.

Кърия махна нетърпеливо с ръка.

– Слушай ме внимателно. Приготвил съм ти обръщение. В него щетите в Цитаделата са сведени до минимум. Като цяло в него се казва, че сме отблъснали една страхлива и коварна атака, изтласкали сме врага и сме убили много от хората му.

– Но – възрази Ингилд – твоят доклад...

– Забрави моя доклад – срязва го Кърия. – Това беше за офицерите ми. – И добави уж съвсем между другото: – И за теб.

Ингилд преглътна възмущението си.

– Ще наблегнеш на жертвите сред кадетите. Те бяха почти деца, в края на краищата.

Ингилд го погледна изненадано.

– Но жертвите сред кадетите са само двама-трима.

Кърия го изгледа изпепеляващо и Ингилд преглътна възраженията си.

– Всичко за обръщението ти е готово – продължи Кърия. Кратка пауза за ефект. – Моите писачи на речи са добавили и подходяща молитва.

– Какво ще правим по-нататък – изломоти Ингилд и моментално се намрази за това. Кърия се усмихна.

– Ще се бием. Тотална война. Те са само наемници, в края на краищата. Ще се прекръшат след няколко сражения. Особено след като този аматьор, Стен, който ги води, е просто късметлия и изобщо не е подготвен командващ.

– Кой е той?

Кърия отвърна с гримаса.

– Бивш имперски гвардеец. Съден и изхвърлен. Едва ли е сериозен противник.

Кърия стана.

– Но Стен и неговите наемници са грижа на яните. Ти трябва да се погрижиш да ни подкрепя вярата на нашия народ.

– И още нещо – добави генералът. – Не бих те съветвал да прекаляваш със стимулантите преди обръщението си.

Ингилд потръпна, но кимна.

Кърия отново се усмихна с хладната си усмивка, изпъчи се и отдаде чест. Последвана от поклон. Подигравателен поклон.

– Яните чакат следващите ви повели, о, Пазителю на Пламъка.

Обърна кръгом и излезе с маршова стъпка. Ингилд се загледа след него с омраза.

Миг след това стражите влязоха пак.

Глава 20

Дори новоусвоените звездни купове, заселени от дисиденти, фанатици и прочие измет и осакатени от две враждуващи религии, могат да имат своя малък рай.

Такъв представляваше Небта, светският вариант на Санктус. Силовата база на Паррал.

Небтаните контролираха главния търговски трафик, което означаваше: всичко, което бхорите не можеха да изкрънкат, да прекарат контрабанда или пред което да замижат.

Небта беше много богат и много красив свят, свят, в който дори бедните бяха богати – поне в сравнение с останалите обитаеми планети в купа Лупус.

Океаните на Небта бяха леко солени, а малката ѝ луна осигуряваше нежни приливи. Планетата се къпеше в постоянен умерен климат и повечето от малките ѝ континенти бяха разположени в умерено климатичната зона.

Грозните, но неизбежни складове, площадки за кацане и брокерски къщи бяха благоразумно разположени на големия екваториален, приличащ на пустиня главен континент.

Богаташите на Небта предпочитаха именията си, лукса и леността пред реалностите на търговията. Стен се зачуди колко ли време ще е нужно на Айда, за да стане собственик на цялата планета, ако беше тук.

Държавното управление на Небта се основаваше на силата. Всеки богат търговец разполагаше с личната си армия и обикновено се ограничаваше в пределите на собствения си укрепен град и укрепено имение.

Небта се „управляваше“ от съвет на тези търговци, съвет, който беше принуден с цената на подкупи, увещания или заплахи да се подчинява на Паррал още преди много години.

В укрепените градове живееха чиновници, транспортни специалисти, банкери и други такива. Земеделците живееха извън градовете и стаяха, по взаимно съгласие, извън постоянните политически сплетни на търговците.

Собственото укрепено имение на Паррал всъщност включваше многобройни имения, покриващи над двеста и петдесет квадратни километра ръчно фризирана паркова земя. След много сумтене Паррал беше приютил Стен и неговите наемници в едно от тези имения – проснало се във всички посоки чудовищно здание, което наемниците с удоволствие превръщаха в нещо средно между казарма и бардак.

След смайващия удар срещу янската Цитадела, поставил началото на войната, Паррал бе решил, че е редно да се устрои бал с маски.

Бяха поканени най-добрите; най-красивите и най-умните мъже и жени от висшето общество на Небта.

Плюс, с лека неохота, почетните гости. Това не означаваше всичките наемници, тази част от списъка на гостите се свеждаше само до полковник Стен, неговите преки подчинени Филипс и Восберх, и, по

настояване на Стен – Алекс. И, по настояване на Кършайн – самия Кършайн.

Стен и Алекс бяха решили, че бранителската стръв на чудовището отива твърде далеч. Не знаеха дали и как да обяснят на Кършайн, че не всяко празненство задължително трябва да свършва със сълзи или с побоища.

Макар че, призна си Стен, докато петимата се качваха по витото стълбище на главната резиденция на Паррал, покрай твърде многото сурови и неумолими стражи, специално това празненство можеше да се окаже доста интересно.

Поканата изискваше някаква военна униформа, затова Стен се беше напъхал в синята си парадна униформа на Трета гвардейска, отговаряща на избраната му за прикритие идентичност. Филипс също беше в гвардейска униформа, накичена с медали, с които, Стен адски добре го знаеше, изобщо не беше удостоявана.

Зад тях вървеше Восберх, облечен в спретната кафява униформа без отличителни знаци, за чиято кройка Стен допускаше, че е негово собствено изобретение.

Униформата на Кършайн, от друга страна, наистина беше парадна гвардейска. По ръкавите още личаха конци и светли петна, където знаците за звание бяха старателно зашивани и след това отпаряни многократно. Лентичките си на рода войски не носеше, защото, обясни им той притеснено, ги бил пробутал някъде за пиячка и въобще какво значение имало това?

Най-обаятелната гледка от всички обаче представляваше сержант Алекс Килгър.

Кой знае откъде – Стен не допускаше, че е било в личния му „куфар“, макар че човек не можеше да знае със сигурност какво точно е натикал Алекс в този стар, ожулен кожен контейнер – Алекс беше съставил следния ансамбъл: плоски, лъснати до блясък черни обувки с ниски токове, високи до коленете навити чорапи с ужасни за окоето яркоцветни застъпващи се ромбчета; черна кама със сребърна дръжка, отрупана със скъпоценни камъчета, затыкната в десния, обшит с коприна чорап. Над всичко това носеше поличка на същите шарки като чорапите. Пред слабините му на сребърни вериги висеше кесия, направена от муцуната на неизвестно животно. Веригите бяха прикачени към широк, обкован със сребро кожен колан, с диагонален поддържащ ремък, минаващ през едното му рамо.

От колана висеше не само кесията, но и половинметрова кама на

десния хълбок, както и дълга широка сабя с предпазител като кошница.

Стен се зачуди Алекс на празненство ли е тръгнал, или се чувства поканен на колективно клане.

Но да продължим: под колана имаше черен жакет и елек, и двата със сребърни копчета. На гърлото на Алекс имаше копринено жабо, плюс още дантела по китките.

Над всичко това имаше още няколко метра мъхест шарен плат, за тъкнат отзад в колана и след това прикрепен на лявото рамо с голяма сребърна брошка.

Цялата тази премяна се довършваше с нещо, което според Алекс трябваше да е „боне“ – по-скоро приличаше на строево гарнизонно кепе, но с повече сребро и с щръкнало от него леро от някаква птица.

А в кесията – Стен го знаеше много добре – беше напъхано едно малко гадно пистолетче.

Стен не можеше да реши какво точно става и не беше сигурен, че иска да попита.

Естествено всички стражи извън имението отдадоха чест на Алекс, пренебрегвайки останалите. Само Филипс като че ли се ядоса на грешката. След това влязоха в широкия параден коридор.

След като влязоха, Стен с облекчение свали баретата си и пристъпи в балната зала.

Първото, което видя, беше една жена, облечена само с колчан стрели и лък – тъкмо взимаше три чаши с някаква напитка от сервиза.

Слисан, той бавно огледа залата. След голата амазонка впечатленията му станаха малко хаотични.

Принцовете на Небта, изглежда, имаха много бегла представа за униформи, но пък имаха много ясна представа как да направят тези униформи уникални.

Това, което видя Стен, беше миш-маш от всички армии, сражавали се някога през хилядогодишната история на Империята, и в предисторията преди това.

Реши, че може да познае не повече от една десета от униформите. Но само бегло. Имаше например един шишкак мъж с червендалесто лице, облечен в бойния плащ на Танх, но под него беше с пурпурна куртка с акселбанти. Имаше и някакъв образ, облечен с пола като Алекс, само че от обикновен плат, с широк меч с късо острие, кован метален шлем, железни ръкавици и метален нагръдник, а друг носеше цял метален костюм.

Той се обърна озадачен към Филипс.

– Нарича се броня, полковник – каза Филип и му подаде чаша.

– Но... тези дупки на лицевата маска? Няма ли да изтича в космоса? – Филип, кой знае защо, се изсмя и Стен реши да не показва повече невежеството си.

След това пред тях вече стоеше Паррал, в костюм не по-малко фантастичен от тези на гостите му: дълъг извезан халат, квадратна плъстена шапка, грамаден меч – тук мечовете явно бяха популярни – и чехли.

– Добре дошли, господа – провлече Паррал. – След като това празненство е във ваша чест, ние сме поласкани.

– Удоволствието е наше – отвърна вежливо Филип. – Можем само да се надяваме, че кампанията ни ще бъде достатъчно успешна, за да ви предложим и други такива великолепни поводи.

Паррал изгледа Филип, после демонстративно насочи вниманието си към Стен.

– Полковник, остават няколко минути до поднасянето на храната. Може би вие и вашите... подчинени ще пообиколите?

Стен кимна вдървено.

Идеалната представа на Стен за купон беше известно количество концентрат, бира, четирима-петима интелигентни приятели и някоя умна жена, с която все още не е лягал. Но определено не включваше такава оръжейно стълпотворение – из балната зала сновяха поне хиляда души.

Но той благодари усмихнато на Паррал за поканата и бавно тръгна през множеството, придружен от Алекс и мълчаливия трезвеник Кършайн.

– О, не от тежкия товар боли по конските копита – замърмори Алекс. – Боли от чука, чука, чука, от чука, който брани прохода.

– Какво правим тук?

– Правим се на герои – обясни му Алекс. – И им даваме на тези паразитчета шанс да се нагиздят.

– Ясно. – Стен остави чашата си недокосната на минаващия край него поднос.

– Ще се помотаем малко, докато ни нахранят, ще се извиним и ще се върнем в малката ни квартира да се напием като цивилизовани хора – заяви Алекс. – Не си ли съгласен?

Стен се съгласи и почна да поглежда часовника си.

За банкета търговците се придържаха към традиционно религиозно

меню. Вечерята беше с много блюда – по-малко от двадесет блюда се смяташе за дребнобуржоазна простация. Всяко блюдо съдържаше основното ястие – варения ечемик, изхранил някога първите поселници на Небта, придружено от двойно по-голямо екзотично допълнително блюдо.

Търговците естествено пренебрегнаха ечемика и наблягаха на вкусотиите.

Стен бе решил, че единственият начин да избегне прекомерно затлъстяване е като похапва от всичко, но по малко. Вкуси нещо странно от едно блюдо, после кимна на сервитьора, който тутакси го прибра.

Не беше особено впечатлен от уж екзотичните блюда. В „Богомолка“ беше ял всичко, което (а) не натравяше кожата му, щом го отърка по нея, (б) не се движи прекалено бързо и (в) не се опитва да изяде самия него.

Сервитьорът поднесе с поклон следващото блюдо и Стен се поста-ра да се държи така, както смяташе, че е редно да се държи един опитен ексгвардейски офицер – опитен в светските неща и с достатъчно здрав стомах.

Кършайн беше надвиснал зад гърба му – и отказа не само пиенето, но и храната. Стен смяташе, че здравенякът приема тази бодигардска игра прекалено на сериозно.

Алекс, от друга страна, си доставяше удоволствие. И изяждаше почти всичко, което му поднесат. Масата около него донякъде приличаше на зона нула след много мърляво проведен ядрен опит. Стен не можеше да проумее къде слага всичката тази храна – вероятно в кесията си.

Сервитьорът прибра поредното блюдо. Стен зачака. И след това въздъхна с облекчение, като видя, че и другите сервитьори прибират блюдата. Най-после гошавката беше свършила.

Още няколко минути и няколко речи и Стен щеше да се прибере при наемниците и в леглото. В края на краищата имаше уговорена среща няколко часа преди съмване...

Паррал изсъска вежливо за тишина и лекото бръмчене из залата заглъхна. Паррал стана и вдигна чашата си.

– Благодаря ви, почетни гости, че се включихте, както и ние, защитниците и поддръжниците на Правата вяра на Таламеин, да отпразнуваме победителите в битката за...

И Стен изключи слуха си. Беше сигурен, че тази реч няма да му каже нищо, което вече не знае.

А речите и тостовете продължаваха и продължаваха. Стен едва допираше чашата до устните си след всеки тост.

След което, милостиви богове, Паррал най-после привърши, последваха аплодисменти и от някаква невидима ниша започна да се лее музика.

– Полковник Стен – каза Паррал – притежаваше странната способност да се материализира, където не го чакаш. Не че Стен го забеляза, тъй като до принца стоеше млада жена. Горедолу на ръста на Стен, с късо подстригана тъмна коса, която Стен вече усещаше как е полегнала на възглавницата до него. Сигурно беше на около деветнайсет, най-много на дваисет години.

Облеклото ѝ не беше униформено – само една пола и туника в тъмен цвят, доста консервативно, докато човек не забележеше цепката на полата и докато светлините не уловяха въпросната пола.

При определен ъгъл на осветление тя ставаше прозрачна и изведнъж предлагаше обещаващо гладка, мургава кожа отдолу.

За миг Стен си помисли, че бойният му шлемофон изведнъж се е развалил и в ушите му пращи статичен шум – но не носеше шлемофон.

После смътно чу думите на Паррал:

– Това е най-малката ми сестра, София. Много настоява да се запознае с вас и да ви поздрави.

София протегна меката си ръка.

– За мен това е висока чест, полковник. – Гласът ѝ беше нисък, гърлен и пълен с обещания.

Стен изломоти нещо вежливо: съзнаваше, че се държи като пълен скапаняк. Не можеше да откъсне погледа си от нея. След това с изненада осъзна, че и тя го гледа втренчено. Не беше съвсем сигурен, но поне му се струваше, че тя също е точно толкова завладяна, колкото...

– Навярно – прекъсна унеса му Паррал – ще удостоите София с честта да танцувате с нея.

София се изчерви.

– Аз никога не съм... аз не... – И Стен млъкна, защото изведнъж разбра, че ще му се наложи да се научи да танцува за рекордно кратко време.

Хвана ръката на София и я поведе покрай масата.

Стараше се да не я гледа, стараше се да схване как се движат другите танцуващи. По дяволите, не можеше да е чак толкова трудно!

Първо преместваха крак на една страна, после другият до него и... каква беше бхорската молитва? „Кълна се в майчината си брада, дано не се издъня.“

После, кой знае как, всичко стана много естествено и София цялата се разтопи в прегръдката му. Можеше да помирише парфюма ѝ. И Стен, който никога досега не се беше интересувал особено от музика, усети нещо в танца и се понесе по пода с нея. Усещаше как нещо все по-силно го стяга за гърлото и чувстваше, че ще се удави в дълбоките и големи като на сърна очи, които се взираха напрегнато в него.

– Харесва ли ви празненството? – прошепна му тя.

– Чак сега – каза той. Беше твърдение, а не флирт.

– О! – отвърна тя и се изчерви.

И после, доколкото това беше възможно, се притисна още по-плътнo в прегръдката му. Стен си помисли, че е умрял и се е пренесъл в каквото там рай е санкциониран в тази част на Империята.

Изведнъж, някъде наблизо, чу как една от масите се прекатури с трясък. Завъртя се, забравил за София, и дясната му ръка понечи да се свие, за да извади ножа.

Централната маса беше преобърната и сред останките стоеше Алекс – гледаше в очите някакъв млад мускулист мъж, за когото Стен бегло си спомни, че е сеньор Фрьолих.

– Не предизвиквам подчинени – викна Фрьолих. – Исках само да изразя своите почитания пред началника ви, да изразя възхищението си от неговите способности и заедно с това да си позволя да споделя разочарованието си, че е решил да компанира на лейди София.

Стен стоеше в другия край на дансинга, пред него се бяха пръснали костюмирани небтанци.

– Сержант!

– Един момент, полковник. – Гласът на Алекс беше хриплив, почти шепот. – В момента имам малко работа.

Стен млъкна, съвсем уместно. И изведнъж някой го потупа по рамото. Той се обърна и нечии пръсти го плеснаха през лицето.

Заслепен за миг, Стен приклепна, със свита ръка, излизаща напред в лъжлив блок... и се овладя.

Пред него стоеше друг мъж, който толкова приличаше на Фрьолих, че можеше да мине за негов близък. Сеньор Тръмбо.

– Като братовчед на сеньор Фрьолих, аз също трябва да призная, че съм оскърбен. И също така искам да изразя комплиментите си.

Докато тъпата наоколо се сгъстяваше, Стен зърна София. Много

интересно. В общество, където дуелите бяха на мода като на Небга, тя май не изглеждаше зарадвана. Изглеждаше уплашена. „За мен? Хайде де! – укори се Стен. – Я си затегни скапаните жлези.“

А и Паррал...

– Вечерта става много интересна – високо каза Паррал. – Полковник, може би трябва да ви обясня някои от нашите обичаи.

Стен поклати глава.

– Не си правете труда. Тези двама храбреци искат да се бият. Да бъде – добави Стен с насмешка.

– Значи утре – подхвана братовчедът на Фрьолих.

– Утре съм много зает – отвърна хладно Стен. – Ще се бием сега. Тук.

Из тълпата се понесе глухо мърморене, после очите на всички светнаха. Наистина щеше да се окаже пиршество, за което си струва да се говори.

– Като пръв предизвикател – заяви Фрьолих, – вярвам, че имам предимство, нали ще ме извините, сеньор Тръмбо? – И се поклони на братовчед си.

– Нямах проблем, момко – каза Алекс. – Обаче няма да се биеш с полковника, а с мен.

– Вече ви казах, че...

Голямата сабя блесна в ръката на Алекс, извистя и съсече дебелия прекатурена маса точно в средата.

– Казах, ще се биеш с мен. Аз те предизвиквам, аз, лорд Килгър Килгърски, от род, който е бил благороден, когато вашето племе е брало грудки из гората. Е, ще се биеш ли с мене, или ще умреш тук на място?

Фрьолих пребледня, но бързо се овладя и се усмихна.

– Интересно. Много интересно. Значи ще имаме две схватки.

За няколко минути дансингът беше разчистен и покрит с пясък, и небтаните обиколиха в плътен пръстен арената. Алекс и Стен застанаха един до друг в единия край на кръга, Тръмбо и Фрьолих – срещу тях. Зад двамата бойци стояха Восберх, Филипс и все още непритесненият Кършайн.

Тъй като Стен и Алекс бяха предизвиканите страни, на тях се падаше изборът на оръжие, както и определянето на мястото и часа на дуела.

Алекс естествено беше избрал своя клеймор и Паррал с удоволствие бе снабдил Фрьолих със сабя, съответстваща на оръжието на мъжа

от Единбург.

Стен сериозно си бе помислил за своя скрит нож, но бързо се отказа. В края на краищата от него се очакваше да бъде и малко дипломат, не само войник, а и прецени, че Паррал няма да е особено възхитен, ако един от придворните му храбреци бъде заклан на втората секунда от битката.

Затова избра поняри – дълги почти две педи двуостри ками. Паррал с удоволствие бе подбрал подходящия чифт от собствената си богата колекция.

Стен претегли камата – беше направена по поръчка на клиента естествено; грижливо напластявана и кована стомана в стария от еони стил на дамаските оръжия. За да компенсира теглото на острието и за баланс, майсторът бе добавил тежко топче на дръжката. Щеше да свърши работа.

– Колко, малки ми Стен, трябва да си играя с тоя кастрат, докато му очертаем кокалите? – попита Алекс.

– Все едно, дай му там минута-две.

Алекс кимна и отиде в центъра на кръга. Фрьолих се изправи срещу него и опита закалката на сабята, като я огъна. Стараеше се да изглежда едновременно смъртно опасен, неударим и чаровен.

Алекс просто стоеше на място, хванал оръжието в осма позиция. Фрьолих се втурна светкавично напред и мълниеносно посече отгоре. Ръката на Алекс се сви, все още с острието надолу, и остриетата издрънчаха.

– Ех – въздъхна той. – Бий се като мъж, без да вряскаш и фучиш.

Но Стен вече разбираше по израженията на небтанците, че Фрьолих е нарушил етикета. Вероятно трябваше да има някакво формално предизвикателство, предложение за отказ и така нататък. А единственото, което правеше Фрьолих, бе да съкрати времето преди да стане храна за червеите.

Фрьолих отстъпи. Алекс продължи да чака търпеливо. Следващата атака бе вихрушка от удари в първа и трета позиция. Или поне трябваше да мине за такава. Алекс направи захват при втория удар на Фрьолих в *prise de fer*, принуди ръката му да се изпълне нагоре и след това изтласка.

Фрьолих падна, превъртя се, изправи се впечатляващо бързо и нападна пак – но малко сковано и много предпазливо.

И сега атакува Алекс. Острието на клеймора блесна и отрязва едното ухо на Фрьолих. Той контрира и замахна към корема на Алекс... който обаче вече не беше там.

Алекс беше отскачил почти на десет стъпки. И пак стоеше и чакаше. Фрьолих, оплескан с кръв, изрева и се понесе напред. Алекс се озърна към Стен. „Сега ли?“

„Защо не?“ – кимна в отговор Стен и оръжието на Алекс изсвистя напред като змия, помете сабята на Фрьолих от пътя си и след това Алекс, сякаш в забавен каданс, издърпа дръжката на клеймора назад почти до врата си и замахна.

Главата на Фрьолих, пръскайки кръв, описа съвършена дъга и плъсна в купата с пунша. Тялото залитна и рухна. Алекс прибра шотландската сабя в ножницата и излезе от кръга сред мъртва тишина.

– Ти май наистина си лорд Килгър – каза шепнешком Стен.

– Май съм – съгласи се Алекс.

Паррал – изглеждаше леко потресен – излезе напред с двама войници.

– Гледката беше, въ... впечатляваща, сержант.

Алекс само кимна.

– Полковник? Вие ще се сразите със синьор Тръмбо. Длъжен съм да ви предупредя, че той е един от най-добрите на Небта. Бил се е в повече от сто дуела и ръководи свой фехтовален салон.

Стен мълчеше.

– Малко съм затруднен. Длъжен съм да ви предупредя – продължи Паррал. – Синьор Тръмбо се бие до смърт. От една страна, не ми се иска да се лиша от способния командир на моите наемници.

– Но от друга?

– Родът на Тръмбо и моят род сме донякъде съюзници. Неговата смърт би била еднакво неприемлива и за двете страни.

– Следователно въпросът е, сеньор Паррал – намеси се кротко Филипс, – коя смърт нашият полковник ще намери за най-малко приемлива, нали така?

Паррал беше достатъчно великодушен да се усмихне, после пристъпи в центъра на дансинга, докато един от сервитьорите домиташе последните капки кръв и ги засипваше с чист пясък. Трупът беше извлечен от двамата слуги на Фрьолих. Сигурно бяха заложили за господаря си.

– Изглежда – заговори Паррал, най-после облекчен, че е успял да се справи с досадната процедура, – както предизвиканата страна, така и предизвикващата, не са в състояние да разрешат спора си, освен с кръв. Прав ли съм?

Стен кимна, както и Тръмбо, докато двамата се приближаваха един към друг, всеки измервайки с очи противника си.

– Тогава спорът е кръвта – заяви напевно Паррал, – и с кръв той ще се реши. – Поклони се два пъти, заситни заднишком и излезе от кръга.

Тръмбо тръгна напред. Поне не държеше камата като тояга. Беше изнесъл лявата ръка пред себе си, стисната в юмрук и в гард на височина на гърдите. Понярдът му беше ниско, до лявото бедро.

Стен стоеше на място, дясната му ръка бе изпъната напред, на височината на кръста. Камата му стоеше леко назад и малко по-ниско.

Опита се да влезе странично на Тръмбо. „Хайде, приятел – помисли той, отворил широко очи и предпазлив. – Хайде. Малко по-близо. И кой те е тренирал, скапаняк?“ Очите на Тръмбо се присвиха и той съвсем предсказуемо се хвърли напред към гърдите на Стен.

Но Стен вече го нямаше там – той скочи встрани и перна с дясната си ръка слепоочието на Тръмбо. Той се олюля, но не падна, а отново се хвърли напред.

Ножът на Стен изсвистя и блесна, и резна китката на Тръмбо точно над ножа.

Тръмбо започна да хитрува. Първото в боя с ножове е да опиташ евтин трик за убиване. Но ако си се озовал срещу опитен боец, единственият начин да спечелиш е като му пускаш кръв до смърт.

Ето защо той опита посичане под ръката, като замахна нагоре към ръката на Стен с ножа. Стен лесно парира удара, блокира и острият като бръснач връх на понярда разпра кожата на лицето на Тръмбо.

Стен отстъпи две крачки назад и продължи да се движи и да се движи, местейки се наляво и надясно. Тръмбо нападна отново... о, скапан аматьор... опита стария трик с ножа, прехвърляйки го от дясната в лявата си ръка. Маневрата трябваше да изкара Стен от гард и Тръмбо щеше да продължи с влизането и да забие понярда дълбоко в корема на Стен.

Само че между дясната и лявата ръка на Тръмбо се стрелна кракът на Стен и ножът направи пирует високо във въздуха, светлината блесна отразена от лъскавото острие и Стен обърна своя нож и натресе дръжката в брадичката на Тръмбо.

Тръмбо рухна зашеметен по гръб. Стен го изчака да се раздвижи, след което хвърли камата и я заби в пода. Боят реше свършил.

Стен се поклони на Паррал, който интересно защо отново изглеждаше изненадан, и закричи обратно към...

– Не! – писъкът (помисли или се надяваше Стен) дойде като че ли откъм София и той се присви и се превъртя, когато Тръмбо скочи, стиснал камата му и се хвърли напред... и пръстите на Стен се свиха, собственият му нож излезе от ръката му и той блокира...

Ножът му улучи стоманата на понярда и я разряза като прясно сирене.

Тръмбо зяпна пред невъзможното и тогава Стен се превъртя в задно кълбо и стъпи на крака; Тръмбо още залиташе напред, докато Стен отстъпи встрани, извъртя се и замахна.

Ножът разсече кожата, гръбнака, сърцето и белия дроб на Тръмбо още преди Стен да успее да го измъкне. Тялото се свлече в локвата кръв на пода.

Стен вдиша – въздухът му се стори много сладък – и реши да пробва още един поклон към Паррал.

Глава 21

– Разочаровате ме, полковник – каза кротко Паррал.

– Моля? – Стен го погледна въпросително.

– Мислех, че всички войници са здрави пиячи. Поети. Мъже, които, струва ми се, някой беше писал, имат среща със смъртта.

Стен пипна с пръст още недокоснатата тумбеста чашка коняк и се усмихна. После отбеляза сухо:

– Повечето войници, които познавам, предпочитат по-скоро да помогнат на някой друг да си уреди срещата с нея.

Чашата на Паррал също стоеше пълна.

Седяха в богатата библиотека на Паррал. Бяха минали няколко часа от пиршеството, приключило с възбудени разговори и смях. Паррал бе позволил на Алекс и Стен да се освежат и преоблекат в собствените му покои и след това бе поискал да поговори със Стен.

Алекс, Кършайн, Филипс и Восберх бяха напуснали имението с неохота. В края на краищата, както им беше изтъкнал Стен, той не беше в кой знае каква опасност. Никой освен човек, чийто череп е тъпкан с дракх вместо с мозък, не би убил командира на своите наемници преди войната да е свършила.

– Вие сте забележителна личност, полковник – отбеляза Паррал и докосна чашката с устни. – Първо, ние в куп Лупус сме... някак изолирани от главното течение на имперската култура. Второ, никой от нас не е имал щастието да общува с професионален войник. Между другото, вие не сте ли твърде... млад за званието си?

– Кървавите войни предполагат бързи повишения – каза Стен.

– Да, разбира се. Виждате ли, причината да ви помоля да

поостанете е, разбира се, преди всичко за да ви похваля лично за вашата доблест като воин... както и за да науча малко повече какво точно възнамерявате вие и вашите хора.

– Възнамеряваме да спечелим една война за вас и за пророка Теодомир. – Стен съзнателно се правеше на тъп.

– Някоя война не трае вечно.

– Естествено.

– Значи допускате победа?

– Да.

– А след тази победа?

– След като спечелим – каза Стен, – си прибираме парите и си търсим друга война.

– Какво безскрупулно битие... Може би... Може би – продължи Паррал, вгледан напрегнато в чашката си – вие и хората ви бихте могли да си намерите нова работа тук.

– В какво качество?

– Не ви ли се струва странно, че имаме две култури, които са твърде сходни, но са се хванали една друга за гърлото? Не ви ли се струва странно, че и двете тези култури са прегърнали една религиозна вяра, която вие – цивилизован човек от Галактиката – положително намирате за малко архаичца?

– Учили са ме да не оспорвам вярванията на клиентите си.

– Сигурно така трябва, Стен. Признавам, че малко знам за наемниците. Но малкото, което сочат скромните ми проучвания, показва, че онези, които доживяват да умрат без меч в ръка, са ставали... как да го кажем, политически активни?

Паррал зачака коментара на Стен. Такъв не последва.

– Човек с вашите неоспорими качества... особено човек, който може да развие, да речем, личен интерес към своите клиенти, би могъл да установи, че е по-изгодно да се позадържи, след като договорт му е приключил, нали така?

Стен стана, отиде до едната стена и разсеяно опипа окачения по нея пъстър търговски инструментариум – микрокомпютър, валутен обменител, лъчеви везни и лъчамет, след което се обърна към Паррал.

– Доколкото схващам, ключът към успеха за един търговец е в уменията да фехтува с думи. За съжаление, не притежавам това качество. Стигам до извода, сеньор Паррал, че това, за което намекувате, е, че след като унищожим яничарите, бихте искали да останем и да се договорим с вас да премахнем Теодомир.

Паррал успя да се направи на изненадан.

– Такова нещо никога не бих предложил.

– Прав сте. Не бихте – съгласи се Стен.

– Часът вече е твърде късен, полковник. Изглежда, ще трябва да продължим беседата си някой друг път. Може би след като се сдобием с повече данни.

Стен се поклони, остави на лавицата пълната си чаша и тръгна към вратата.

Глава 22

Стен тръгна надолу по стъпалата и се прозя широко към залязващата небтанска луна. „Много дълга нощ, Стен – каза си. – А имаш още четири часа, докато установиш контакт.“

– Изглеждате уморен, полковник – чу се откъм сенките мек като коприна глас.

„Убиваш мъж, любиш жена...“ – помисли с надежда Стен. Вечерта наистина можеше да се окаже интересна. Кимна на София и тя стана от седалката на балюстрадата.

„Без да споменаваме интересните неща като предстоящата ми сутрешна среща, без да споменаваме искането на Паррал да продам Пророка, без да споменаваме тази невероятна жена, за която не съм убеден, че иска да прави любов с мен заради прическата ми.

И за момент ще пренебрегна факта, че половата ми жлеза ме съветва, че е напълно уместно да продам и Императора, и наемниците, и Теодомир заради тази жена.“

Стен се усмихна на София.

– Забавлението, което ми предложихте, си го биваше – каза тя.

– Моята представа за приятна вечер не е точно такава.

– След като изнесоха противниците ви, ви търсих – каза София.

– Реших, че е най-добре да напусна, София. Не смятам, че е редно човек да танцува с жена, оплескан с кръв до лактите.

София беше изненадана. Сценарият не вървеше както трябва.

– Единственото, за което мога да съжалявам – импровизира Стен, – е, че покойните ми приятели се намесиха преди да мога да ви кажа колко сте мила.

София засия. Нещата май можеха да продължат. И Стен едва сдържа смеха си. „СЕКТОР «БОГОМОЛКА»“ / ОПЕРАЦИИ ПОД

ПРИКРИТИЕ: Инструкция номер който не помня, глава, която съм забравил, параграф... майната му: „При подход на сексуално ниво операторът под прикритие трябва да помни, че съвсем не е задължително да го намират за по-привлекателен от луната и звездите, но че по-скоро лицето, което прибягва към този подход, е в съюз с противника в опит да унищожи, да маневрира в опасна за живота ситуация или да осигури на противника материал за изнуда. Така или иначе, докато не възникне опасна за живота ситуация, препоръчва се на оператора да се преструва на податлив на изкушението. Практиката показва, че при такива ситуации се получават интересни разузнавателни сведения.“

Така че Стен пристъпи към София и я погали с пръст по бузата.

– Навярно бихме могли да се поразходим. Може би ще имам възможността да ти кажа онова, което не можах.

Усмивката на София се стопи. И после се върна. Много интересно. Явно беше аматьорка. „Паррал, не бива да възлагаш на малката си сестричка курвенската работа.“

След което, ръка за ръка, двамата заслизаха по стъпалата към просторния парк.

Глава 23

Парка си го биваше.

В единия край – почти на километър от замъка – градината се стесняваше, след което се уширяваше в мека ливада, през която течеше кротка река.

И естествено имаше малък пристан.

И естествено имаше лодка.

„Не сте чак толкова отдалечени от имперската технология“ – помисли Стен, щом стъпи на пристана, романтично прегърна София и погледна към лодката.

Беше прозрачна пластмаса с луминесцентна ивица, бележеща планшира. Без двигател, без весла, само няколко меки възглавнички.

„Колко наивен декор“ – помисли Стен.

И целуна София.

И светът отново омекна по краищата, когато устните ѝ го поеа и го всмукаха. В този момент му беше трудно да прецени кой кого изкушава.

Нежно прекъсна целувката и докосна въгълчетата на устните ѝ със

своите, два пъти. После се наведе, свали обувките ѝ и я преведе на лодката.

Лодката безшумно се понесе по реката. Пълната луна надвисна над тях, а под тях Стен видя блясъка на риби.

„Значи ще си обиколим така с теб по рекичката – помисли Стен – и после лодката сама ще спре в една чудесна пещеричка. И какво ще намеря там? Убийци? Похитители? Паррал с неговите игрички? Майната им на всички.“ Стен се наведе и отново целуна София.

Пещеричката беше страхотна, даде си сметка Стен, щом прозрачната лодка докосна тревистия бряг. Истинско усамотено скривалище. Имаше и водопадче, осветено според Стен от два нискоенергийни лазера, светещи от ултравиолетово до жълтата част на спектъра.

„Страхотен капан при това“ – реши той, докато вдигаше София в прегръдката си от лодката, готов да я тикне в лапите на чакащите убийци.

Но нямаше нищо.

– Брат ти има страхотен вкус за паркове – каза той.

– Паррал ли? – София беше озадачена. – Той не знае за това. Аз си го направих.

Положението леко се обърка. Стен смъкна София на тревата и се изправи. Тя пхна двете си ръце под главата и го изгледа насмешливо. Стен вдигна едната си бота и леко докосна петата. Малкият светлинен индикатор остана тъмен. Колко странно. Никакви датчици.

За Стен положението изведнъж започна да излиза от контрол.

Той коленичи до София, готов да извади ножа. Тя продължаваше да се взира в него.

– Знаеше ли, че Паррал ми заповяда да танцувам с теб?

Стен се поколеба, после кимна.

– Знаел си? – възкликна тя изненадана. – И си знаел, че поиска да те изчакам пред библиотеката? И че трябваше да те заведе... да те заведе в покоите си? – Гласът ѝ изведнъж стана бърз, доверителен.

Стен бе започнал да осъзнава, че поне в този случай на Наръчника по „Операции под прикритие“ нещо му липсва. Но намери достатъчно разум в себе си, за да замълчи.

– Знаеш ли какво поиска от мен Паррал?

– Представям си.

И София замълча.

Смутен, Стен изведнъж осъзна, че поведението му на влечуго е стигнало твърде далеч.

Преметна крака си над София и опрян на колене, бавно прокара длани по лицето ѝ, по раменете, леко покрай гърдите ѝ, по корема...

София въздъхна и притвори очи.

Дланите на Стен леко се придвижиха нагоре, после надолу, галейки оголените ѝ ръце.

Ръката на София се премести към копчетата на роклята ѝ и ги дръпна рязко. Стен, чиито движения бяха много бавни, плъзна роклята надолу до кръста ѝ, и голите връхчета на малките гърдички блеснаха с отразената от водопада лазерна светлина.

Тогава той я целуна по устните, по гърлото и след това надолу по гърдите и корема.

След което се изправи и си смъкна униформата.

И нямаше никакъв звук освен шепота на роклята, смъкваща се от тялото ѝ, и арабеската на двете сливащи се тела.

Глава 24

Минути преди съмване Стен, вече облечен в черен комбинезон, излезе от гаснештата сянка на страничната алея и тръгна по главната улица на Небта.

„Не заради убийството – помисли си той сънено – животът е толкова тежък.“

Предпочиташе да не си спомня – не и в този момент поне – как се бяха любили със София. Не беше сигурен какво означава всичко това – освен че София бе първата жена след Бет, към чиято сексуалност се прибавяше и някакво звездно привличане.

Освен това оставаше и скапаната среща.

След мръкване никой със здрав разум не излизаше по улиците на Небта, които по това време ставаха владение на банди убийци и на само по-малко опасните нощни патрули, които смятаха (не без основание), че всеки, излязъл навън по тъмно, е или злодей, или има отчаяна нужда от придружители. След предварително заплащане, разбира се.

Стен се плъзна невидим в една уличка, воняща на смърт, на смет и на коварство. В края ѝ чакаше единственият друг човек, когото беше видял по улиците, освен някакъв полупиян патрул. Просяк. Скрофулозен просяк, чиито язви блестяха лъскави в предутринната светлина.

– Смилете се, благородни господине – провлече хрипливо просякът.

– Махони – заявя Стен, – адски е трудно да се смили човек над тебе. Кели, които лъщят в тъмното. Я стига, моля ти се.

Просякът сви рамене.

– Новата лабораторна дивотия. – После сви рамене и се изправи. – Казах им, че е прекалено, но слуша ли те някой, по дяволите!

Стен поклати глава, облегна се на влажната стена и огледа уличката.

– Докладвай – подкани го отривисто Махони.

Стен му изложи как успешно е рекрутирал наемници, никой от които не се е опитал до този момент да му забие нож в гърба, как е изпълнил първия си рейд като по учебник, с цел да принуди янците да реагират и да действат повече емоционално, отколкото логично. Как Паррал е започнал преговори да пробута Теодомир.

– Никакви изненади дотук – завърши Стен.

– А София?

Стен зяпна, а Махони се ухили.

– Видя ли, момче? Денят, в който няма да знам повече за това, което става, от самия теб, ще е денят, в който ти ще поемеш „Богомолка“. Но...

– Казвай – подкани го Стен.

– Деветнайсет. Метох... не, терминът ти е непознат – изключително религиозно/сексуално обучение. Паррал се опитва да я омъжи за някой съюзник. Недевствена. Интелигентна, почти гениална. Програм... търси си свой съюзник, което смятам... – Махони реши да бъде деликатен. Стен реши да не си отваря устата.

– Изглежда, се справяш много добре, момко – продължи Махони. – Имаш само един проблем.

– Който е?

– За съжаление, очакванията ни бяха, че ще минат поне три И-години, докато се разчуе за откритието на Ерикс.

– Но?

– Но някой е проговорил. Искрено съжалявам, момчето ми, но сегашните ни изчисления са, че в рамките на две И-години всяка отрепка, всеки геолог и миньор в този сектор ще се втурне към района на Ерикс – и ще премине точно през Вълчите светове!

Стен изпъшка.

– С което никак не ме улеснявате, полковник.

– Животът не е лесен, Стен. И така, сроковете ти се съкращават. Купът Лупус трябва да бъде умиротворен за една И-година.

– Способен си да съсипеш целия ден на човек, шефе.

– След пещерата – тихо каза Махони – мисля, че ще ми трябват доста усилия, за да го направя.

След което отново се сви, изгърби се и покри лицето си с дрипавото наметало. И изчезна в уличката, като остави Стен да гледа първите лъчи на издигащото се слънце и да се чуди как, по дяволите, Махони е научил и за онова.

Глава 25

Беше малка сива сграда в зелена долчинка, разположена на стотина километра северно от столицата на Санктус. Младеж в кървавочервена-та униформа на Сподвижниците на Матиас придружи Стен до входа, махна му да влезе и го остави.

Стен пристъпи предпазливо.

За някой турист малката долина щеше да изглежда пуста. Но Стен беше чул шумоленето в храсталаците, докато вървеше с придружителя си. И бе усетил мириса на лагерни огньове. И гората беше тиха – сигурен признак за човешко присъствие.

Стените в малката сграда капеха с потта на влажния воден свят на Санктус. Вътре не го очакваше никой.

Мина през нещо като празни административни офиси, пълни с бюра, компютри и етажерки с видеодосиета, след което спря пред стъклена стена.

През стената се виждаше Матиас.

Младият мъж беше почти гол, само по тънък памучен клин. Стен загледа кротко как Матиас пхна ръце в двете метални халки, окачени на триметрови вериги. Самите вериги като че ли висяха от нищото – държаха се на гравитационни връзки.

Тялото на Матиас сякаш се бе превърнало в един-единствен лъскав мускул. И дори Стен се впечатли, когато синът на Пророка се повдигна без усилие на халките. Стомашните мускули на младежа се стегнаха на възел, щом вдигна краката си над главата. После направи невероятен брой преси, след което тялото му се люшна в дълга, бавна извивка на 360 градуса. Отново, и още веднъж, след което се пусна и се сви във въздуха в салто. Приземи се съвършено на прибрани стъпала, сякаш беше на някоя планета с ниска гравитация.

Стен подсвирна тихо, после отвори и мина през стъклената врата.

Матиас моментално го забеляза и викна:

– Полковник. Появата ви е благословена за нас.

Вдигна хавлиената кърпа от пода и започна да изтрива потта си. Стен се приближи да го поздрави.

Стисна ръката му и хвърли око към халките, докато младежът си навличаше най-обикновен халат.

– Доста впечатляващо – каза Стен.

– О – усмихна се Матиас, – ние с моите приятели вярваме в здравината на телата си.

– Вашите приятели? – Стен си спомни миризмата на лагерните огньове.

– Сподвижници – каза Матиас, хвана Стен под ръка и го поведе към задната врата. – Вие знаете за тях?

Стен знаеше, разбира се. Бяха шестстотин младежи – всички много богати и много религиозни, – дворцовата свита на Матиас. Забавляваха се с какви ли не спортове, физически ограничения и молитви. Бяха тотално предани на Матиас и на древните правила на религията на Таламеин.

– Да, зная за тях.

Беше дошъл на Санктус заради загадъчната покана на Матиас – учтива молба за гостуване. Важно при това, беше го уверил Матиас. Стен не разполагаше с много време, но бе решил, че ще е добре да дойде.

– Следя вашите подвизи – каза Матиас, щом излязоха през вратата и тръгнаха по пътеката през папратовия гъсталак.

Стен не отговори. Чакаше.

– Трябва да ви призная, полковник, впечатлен съм. – И със съвсем малка пауза, колкото да покаже, че за второто му хрумва в последния момент: – Баща ми също.

Стен само кимна за „благодаря“.

– Мислех си – продължи Матиас, – че вие с вашите хора поемате главната тежест на тази борба на плещите си. За което сме ви благодарни. Но не е редно.

Ако Стен наистина беше наемник, щеше да се съгласи. Но вместо това той възрази учтиво. Матиас вдигна ръка да го спре.

– Ако ние наистина спечелим победа – каза Матиас, – Санктус е длъжен да пролее и от своята кръв. А не само кръвта на... – ще ми простите – на същества, за които може да се каже, че са платени слуги.

Самообвиняваща усмивка към Стен.

– Не че не сме убедени, че всички вие сте предани на каузата на

Таламеин. И тази на Истинския пророк – моя баща.

Стен прие извинението му. Вече много нашрек.

– Ето защо имам едно предложение за вас, полковник. Сериозно предложение.

Свиха по пътеката, която се вля в широка просека.

Матиас посочи. Сподвижниците се бяха изпънали в стройни кърва-вочервени редици. Шестстотин млади мъже в безукорни парадни униформи. Без никакъв видим сигнал всички вдигнаха ръка за поздрав и изреваха в хор:

– МАТИАС!

Стен леко се сепна, когато Матиас им отвърна с рязък вик:

– ПРИЯТЕЛИ.

Младежите ревноха оглушително. Матиас, широко усмихнат, се обърна към Стен.

– Полковник Стен, предлагам ви своя живот и живота на моите сподвижници.

Стен не беше много сигурен какво да отвърне.

– Какво по дяволите можех да направя? – попита Стен.

Алекс крачеше нервно из командната зала на бхорския кораб.

– Ама те не са професионалисти, момче.

– Виж, Махони съкращава цялата операция само до една година.

– Ще рекрутираме други – отвърна Алекс.

– Няма време – каза Стен. – Точно сега имаме нужда от хора. Отвсякъде, където намерим.

– Пушечно месо – каза Алекс.

Стен поклати глава.

– Може да не са професионалисти, но са тренирани... донякъде. И ще изпълняват заповеди. Трябва само да ги дооформим по нашия калъп.

– Добре, ама не знам кой ще ги тренира – продължи станалият изведнъж подозрителен Алекс. – Филипс? Да тренира тези момци за командоси? Няма време.

– Вероятно Восберх – каза Стен с нарочно безразличие.

– Не, не. Това ще е още по-тъпо.

Стен се ухили.

– Тогава стигнахме до отговора.

Алекс се встрещи.

– Аз? – Заби месест палец в гърдите си.

- Мисля, че идеята беше твоя.
И подаде фиша на Алекс.
– Значи мисля, Рори от Рекламата, че трябва да започнеш обучението им с...

Глава 26

Алекс включи ларингофона и каза:

– А сега се събудете и гледайте полето пред себе си.

Петдесет от сподвижниците на Матиас се бяха окопали на избраното за учения било да гористия хълм. Повечето от тях изглеждаха объркани – нямаха никаква представа каква е целта на днешното упражнение.

„Целта е – помисли си Алекс – малко доказателство против героизма.“ Сви се зад един храст, шом от другата страна на полето се появиха с готови за бой оръжия други петдесетима сподвижници. Бяха се развърнали в стандартна гвардейска шурмова формация.

Алекс се прозя, почеса се и зачака войниците да приближат. Приближиха. Един „сподвижник“ близо до Алекс надигна пушката си и Алекс го перна с опакото на ръката по каската. Сподвижникът тупна долу в безсъзнание и Алекс за пореден път си напомни, че трябва да се отнася по-нежно с „малкия народ от световите с лека гравитация“.

Изчакай... изчакай... още малко... След което натисна бутона на въздушния рог. Пронизителният звук отекна по хълма и сподвижниците откриха огън.

С халосни.

Долу в ниското някои залегнаха и затърсиха прикритие, други нададоха вой и се втурнаха в атака.

Пукотът се усили. Алекс остави стрелбата да продължи още шест секунди, след което скочи и се затича по открития терен. С включен ларингофон.

– Спри огъня, жадни за кръв миризливци! Спри ОГЪНЯ!

Пукотевицата заглъхна. В ниското, шурмуващите сподвижници според указанията замръзнаха по местата си – всеки на позицията, в която беше спрял при сигнала на Алекс.

Алекс махна с ръка на другите петдесетима да излязат от окопите. Изнизаха се и се строиха във формация по два взвода. Всеки носеше пластмасова мишена. Планът беше да се заменят бойците с мишените.

След което, изхили се наум Алекс, щеше да започне истинската веселба.

Алекс обиколи атакуващата формация. Всеки сподвижник, намерил благоразумно укритие, беше заменен с един или друг вид мишена – ако намереното от него укритие щеше да издържи на огъня, мишената беше само част от човешка глава. Но ако, от друга страна, беше залегнал зад някой храст (което на живо си беше съвсем добре), заменяше го цяла глава и рамене.

По-мудните или глупавите, които просто бяха залегнали по терена или, още по-лошо, бяха останали изправени при своя на рога, получиха силуети в цял човешки ръст.

Последните – ревящите и атакуващите – получиха мишени един път и половина по-големи от размерите на нормален мъж.

Цялата рота сподвижници вече стоеше в подножието на хълма. Алекс им даде знак да се върнат на отбранителната линия и им заповяда да заемат позиции за стрелба.

Този път командирите на отделения им раздадоха бойни амуниции.

– Зареди! – изрева Алекс. – При команда... огън!

Склонът се разтресе от тътена на оръжията. Този път Алекс изчака, докато всички обучаеми изстрелят пълнителите до последния заряд (огнестрелните оръжия, използвани от Сподвижниците и наемниците имаха издължени като банан пълнители с по петдесет заряда, далеч по-малко от капацитета на недостъпните имперски уилигъни с техните пълнители от 1400 заряда АМ2).

След това изкара сподвижниците от дупките им, провери дали всички оръжия са изпразнени и се върна на хълма. „Ако Бог ни даде да се видим тъй, както другите ни виждат...“ – изплува грешен цитат някъде от поетичния мозъчен тил на Алекс. Той поведе стоте мъже от мишена на мишена.

– Е, сега знаете кво става с човек, ако не се прикрие при атака – обясняваше той. – Ти, момко, не си намерил зад какво да се скриеш. И виж кво е останало от тебе.

Обучаемият погледна станалия на решето силует, преглътна и кимна.

Алекс запази нападащите фанатици за накрая, нежно потупа един от „тях“ по разпраната на късчета пластмаса и каза:

– Не че не обичам героите. Но едно геройче, което умира преди да доближи врага, е само един тъпак, мисля аз.

Сподвижниците, които получиха възможност да видят с очите си какво точно може да направи с тях вражата единица – и си го бяха

направили сами – бяха доста замислени, докато тичаха обратно към тренировъчния лагер.

Една взривна мина от Четиридесети век не можеше да се оприличи с нищо определено, освен може би с буца метеорит. Рееше се най-невинно из пространството, докато в обхвата ѝ не се появише някой кораб с подходящи размери. И тогава преставаше да е невинна.

Проблемът с мините, както винаги, беше да помниш къде си ги поставил и да можеш да ги обезвредиш, след като войната свърши. За Стен и неговите наемници, които нямаха никакво намерение да се мотаят из Вълчия куп нито наносекунда повече след деня на разплащането, това нямаше никакво значение.

Комбиниран взвод от хората на Восберх и Филипс бе пръснал петдесетина такива буци боклук в орбиталните траектории, предложени от компютърните момчета на Игън, недалече от един от главните янски патрулни сателити. След това се бяха оттеглили на бхорския кораб също толкова кротко и неназрачно, колкото се бяха появили.

Първата мина не избухна почти цяла седмица. За целите на Стен се оказа добре, че първата се възпламени точно когато един кораб с гориво се приближаваше към сателита. Малката ядрена бомба унищожи не само кораба с горивото, но и двата съпътстващи го, както и пилотския съд от сателита.

Мините, поставени на подходящи места, са изключително полезно и ефективно оръжие.

„Не че сподвижниците пеят навсякъде, където вървят – каза си Алекс. – Но музикалният им вкус е наистина ужасен: скръбни химни и монотонни песни, описващи колко е чудесно да умреш, докато трепеш янци.

От друга страна, при историята на моята раса, нямам от какво толкова да се оплаквам.“

– Седемдесет секунди – заяви един от лейтенантите на Филипс. Игън и неговите суетящи се компютърни специалисти не му обърнаха внимание.

Заедно с два екипа от специалистите на Филипс за охрана те бяха завзели един от янските разузнавателни сателити. Тримата поддържащи поста янци бяха „отстранени“ и Игън и хората му се заловиха за работа.

Жици, релета, лазери и фиброоптични кабели изпълваха електронната зала на сателита и хлапаците от Лицея вече чакаха, докато Игън галеше клавишите на широкия цял метър пулт, който бе домъкнал на сателита. Чукна последния бутон, изключи пулта от веригата и каза:

– Добре. Сега да го духнем.

Лейтенантът на Филипс отдаде чест и мъжете му започнаха да поставят пластичните заряди.

Хлапаците от Лицея бяха използвали терминала на сателита, за да проникнат направо в бойния компютър на янците. Бяха изтрили от компютърните записи всички донесения за акциите на наемниците.

Това щеше да позатрудни янците да получат какъвто и да било тактически анализ. Добра работа за днес, реши Игън и тръгна към бхорския кораб, увиснал точно зад люка.

Не каза на никого, че е премахнал от записите всички упоменавания за хората от Лицея, както и за самия себе си, и при това е добавил командата ЗАБРАВИ в случай, че се въведат нови данни. Един войник, в края на краищата, трябва да си пази гърба... а нямаше никаква гаранция, че те непременно ще победят.

И така, рейдовете продължаваха. Тук някой изчезнал янски патрул, там неполучен радиозов на външен янски пост за подкрепление. Търговски кораби, неуспели да кацнат. Няколко „отстранявания“ на янски администратори.

Един човек е доста по-голям от комар... а цялата сила на Стен представляваше по-малко от една милионна от силата на янците. Но един комар може да тормози човек, а ако има достатъчно време, да му изпие кръвта до капка.

Стен бавно пиеше кръвта на янците.

– Сигурен ли си? – попита Стен с подозрение.

– Ми да – каза Алекс. – Сподвижниците са толкова тренирани, колкото мога да ги тренирам. Готови сме за битка, момко.

„Чудесно – помисли си Стен. – Остава само да измисля кога и къде.“

Глава 27

Стен изгледа София с изключителен интерес, това, което държеше – с изключителен скептицизъм, и мястото, където щяха да отидат – с изключителен ужас.

Едно от най-забележителните неща у София – освен обстоятелството как на толкова млада жена можеха да ѝ хрумват толкова необикновени начини да си прекарва времето, след като свещите са духнати – беше, че тялото ѝ, от веждите надолу, бе напълно обезкосмено.

И така тя стоеше, гола и усмихната, на черния вулканичен пясък и чакаше Стен. До нея имаше две триметрови ивици ръчно обработена прозрачна пластмаса. Бордовете минаваха от острия като нож нос през извита половинметрова средна част до отсечена внезапно кърма. На задната част на двата борда висяха по две еднакви, криви като ятаган кормила.

Стен, чиято „култура“ го бе научила, че най-подходящото място за водата е в чаша със здравословна глътка синталк, трудно разбираше възхитата, която небтаните изпитваха към прозрачни водни съдове.

– Вие се колебаете, о мой храбри полковнико?

– Адски си права – измърмори Стен, извърна поглед от изкусителното ѝ тяло и се взря в океана.

Въпреки че приливите на Небта обикновено бяха спокойни, имаше места, където силно нагънатото морско дъно и подводните рифове караха вълните да се надигат и удвояват. Такъв беше и този плаж – едно от неизброимите скрити местенца на Паррал. Отзад в тропическия гъсталак имаше малка колиба. Плажът беше в малък залив и вълните нахлуваха през устието – издигаха се на десет метра височина преди да се натресат в брега.

Една такава вълна се скърши на около триста метра от плажа и пяната се понесе високо във въздуха. Земята сякаш потрепера под краката му и Стен присви очи.

София го беше отвякла от триденевната му почивка. Стен между другото се оказа доста податлив на отвлечането въпреки предупреждението на Махони, че сроковете вече са много, ама много скъсени – все още не беше измислил какъв пореден погром да планират наемниците.

– Това спорт ли е? – зададе Стен резонния въпрос. – Прилича ми повече на ритуално самоубийство.

София не отговори, а само пусна една от двете дълги пластмасови

дъски на пясъка, вдигна другата и се хвърли във вълните.

„Защо, Махони, трябва да се самоубивам чрез тези шантави местни обичаи?“ – зачуди се Стен, вдигна втория сърф, затича към водата, скочи по корем върху прозрачната дъска и загреба с ръце след София.

Въпреки дразнещия кикот и примера на София, не беше гол. Носеше къси гащета – със съмнителен успех възрази, че няма да му потрябва трето кормило дори да е изтръпнал толкова, че да опита.

Но все пак, помисли той, докато цапаше неумело след Соня, гледката си струваше. И изведнъж обратната вълна го удари, и сърфът се озова над главата му, и той загази обратно към плажа, за да си го вземе.

После погледна към морето и видя как Соня хвана сърфа си с две ръце, преобърна се няколко пъти и вълната я заля.

„Ученето е забавно нещо“ – помисли той, въздъхна и отново зашляпа навътре.

И странно как боговете се оказаха милостиви, и странно как вълните затихнаха, и странно как Стен най-сетне се озова седнал на сърфа, зад линията на разбиващите се вълни, близо до София.

– О, принцесо – почна Стен и изплю няколко глътки солена вода. – Този спорт, който ми показахте, е чудесен. Вярвам, че сега ще поседим кротко, докато ултравиолетовите лъчи ни изгорят, ще дошляпаме обратно и ще правим това, което правят всички животни в размножителния си период. Прав ли съм?

Една вълна ги помете отзад, София се засмя и загреба енергично. Вълната издигна сърфа ѝ на гребена си, порасна до седем метра, изви се, прекърши се и – Стен никога не беше се задържал много дълго край океана – изгърмя злокобно и се понесе към брега.

„Можеш да се убиеш така“ – помисли с тревога Стен, като видя как София застана на колене, а след това се изправи, яхнала вълната, докато сърфът ѝ се плъзгаше надолу. Гледаше ужасен как София пристъпва по дъската, задържайки се точно под гребена на кършещата се вълна.

„Невъзможно – заяви твърдо вътрешният глас на Стен. – От теб се очаква да възседнеш това примитивно устройство, да яхнеш вълната, докато лети с осемдесет километра в час към брега, да се изправиш, да поддържаш равновесие и в същото време да можеш да правиш това, което...“

София му махаше да я последва.

„Защо, в името на Императора – изхлипа наум Стен, – трябваше да се влюбя в такава жена?“

И изведнъж стисна дъската, чул как думите отекнаха в ума му.

„Любов? София? Ти си тук със задача, поставена от Императора. Сексът е едно. Любов? Стен, ти знаеш ли изобщо какво е любов?“

„Знам, разбира се отвърна умът му. – Помня скръбта ти за Бет, когато помисли, че е мъртва. И след това, когато се оказа жива. Но също така помня как любовта ти към Бет угасна и изведнъж се оказахте просто приятели.“

„Браво – подигра се друга част от ума му. – Добър начин да не правиш онова, което прави София. Изобщо няма начин това нещо да се направи без мета-балансиращ компютър...“ продължи умът на Стен, докато той се гмуркаше в следващата вълна.

А тя се заиздига и Стен предпазливо запълзя, и изведнъж вече стоеше изправен, и изведнъж вятърът зарева като вълната под него, и Стен се зачуди за какво е цялата тази възбуда, след като вълната изобщо не го движеше толкова бързо, и изведнъж сърфът се плъзна по върха на вълната и прехвърли гребена, и...

Вълната се изви и го удари – носеше дребни отломки и понесе и него.

Сърфът беше върху Стен, после Стен беше върху сърфа, след това сърфът се изгуби и Стен кротко дъвчеше пясък и дребни плажни буболечки, после се съвземаше сред пяната на ръба на плажа, а София му се смееше.

Той изплю шепа водорасли и загази към брега.

– Готови ли сме да опитаме пак? – попита София.

– След малко – каза Стен. – Дай първо да хапнем.

И тръгна залитайки нагоре към чантата със закуските. София тръгна зад него. С малко късмет, вино и известно количество техника, Стен беше сигурен, че никога повече няма да се доближи до този океан убиец.

Глава 28

Стен и Матиас влязоха в хангара, където бяха събрани наемниците и сподвижниците.

– Мъже на Пророка – изрева Матиас и Стен се зачуди откъде е събрал толкова гласни струни. Хлапетата отговориха гръмко.

– Сега ще ударим яниците в самото сърце – викна Матиас. – Срещу Ингилд. Ще унищожим ереста. Тръгваме, за да умрем за Теодомир и за Истинската вяра на Таламеин.

Стен слушаше веселия рев на сподвижниците на Матиас и се чудеше дали не е яхнал също такава вълна като онази, с която София се бе постарала да го унищожи. Почти успя да разкара това хрумване от ума си, макар че с годините се беше научил никога да не изстъргва съвсем подобна мисъл. Само я закъта настрана, за да я обмисли по-късно.

После Матиас се усмихна и кимна към Стен.

– Това е нашият полковник. Нашият водач. Мъжът, който ни е повел към победа. Той сега ще ни каже как ще унищожим лъжата – злото – на антипророческото мислене, каквото са империята на яните и Ингилд.

– Ей, полковник – прошепна Алекс зад него. – Наистина не знам как смяташ да станеш герой в тая каша.

Стен също не знаеше. В огромния хангар настъпи гробна тишина. Разчитайки на вдъхновение, той изгледа накриво настолната карта, която показваше, в многоцветни проекции, гарнизонните светове на яните. И изведнъж му хрумна нещо, което можеше и да мине.

И той бавно започна да съставя бойния план...

Глава 29

Одо наля на Стен и Алекс поредния литър стрегт, изсмя се гръмко и каза:

– Не, не искам и да чувам как сте представили ситуацията на онези фанатици. Но след като сте тук и прочие... – Гласът му премина в къркорене, докато изливаше литъра в гърлото си. Алекс последва примера му без колебание.

Стен старателно пренебрегна халбата.

– Цел – Ърич. Корабостроителният свят на янците. Единствената планета, на която могат да строят космическите си кораби.

– Умно – съгласи се Одо.

– Това ни е целта. Ще им премахнем целия комплекс. – Плотбордът забръмча, съживи се и холографските проекции завибрираха във въздуха.

– Ърич – продължи Стен. – Корабните докове са – той докосна клавиша – в зелено. Пристанищните съоръжения – в синьо. В-В лазери, ракети земя-въздух и многоцевни зенитни батареи – в червено.

Одо стана и огледа проекцията. После замислено се оригна.

– Кълна се в майчината си брада, тия чернилки се пазят добре.

– Понеже нямам твоите знания, Стен – продължи Одо, – и понеже

съм само един прост търговец, изобщо не мога да си представя как вие, хуманоидите, мислите, че можете да превземете такова нещо.

– Няма да го превземете. Поредната акция удар-погром-изтегляне.

– Адските ядрени бомби ли ще използваш?

– Не.

– Ако бях воин – каза Одо, – какъвто, слава на майчината ми брада, не съм, щеше да ми трябва цяла орда бхори и няколко планетарни цикъла, за да унищожа това янско гнездо.

– Няма да унищожаваме всичко – каза Стен. – Само това.

Пръстът му мина по една внушителна структура в центъра на комплекса. Един километър ширина, един – дължина, километър височина.

– Това е заводът за монтаж на двигателите към корпусите. Унищожим ли го, целият док няма да става за нищо освен за ремонт на яхти.

Натисна друг бутон и плотбордът се изчисти, после отново се фокусира, този път само с монтажния завод. Мрачна тъмносива маса.

Над проекцията увисна списък на съществените данни за завода. Железобетонна конструкция, тетрагредово укрепване. Стените бяха дебели петдесет метра в основата си, а към таванската извивка се свиваха до двайсет. От двете страни на постройката имаше две издути метални врати с разположени в средата контролни кабинни.

– Климатичният контрол, аварийният контрол и администрацията са в една тръба, която минава по дължината на завода, на половината височина на стените – продължи Стен.

– Страхотна информация, Стен! – каза възхитено Одо. – Може ли да запитам кой ви е източникът?

Алекс леко се изпъчи.

– На подходящо осветление приличам на истински янец.

Одо чукна халба с Килгър, двамата ги пресушиха и ги напълниха отново.

– Усещам как попътните ветрове ме докосват – каза Одо и зяпна напрегнато в Стен. – Какво ще поискаш от бхорите?

– Две неща. Най-важното, петдесет лихтера за кацане на планетата, с пилоти.

– Които ще бъдат използвани за? – Одо вече започваше да ръмжи.

– Вие ще свалите долу десантната част. След това с вашите пилоти ще осигурите потискащ огън.

– Не. – Одо избута халбата си настрана и го изгледа сърдито. – Вие май не разбирате положението на Бхор – изръмжа той. – Признавам, че не си падаме много по янците и че когато е възможно, намираме повод

да променим жизнения им цикъл. Но за тях ние все пак сме едно нищожно гнезденце паразити. И колкото и да се възхищаваме от вашата кауза, полковник, ние трябва да сме... мисля, че вашата дума беше „прагматични“. Защото в тази ситуация справедливата кауза често се оказва непечеливша, както съм сигурен, че сте наясно. А ако вие загубите... или за щастие на бащите си оцелеете, вие и войниците ви само ще ближете рани и ще се преместите на някоя друга война. Но ние – бхорите, ще трябва да останем и ще пожънем гнева на яните.

– Ние ще превозим силите ви, полковник, при това с огромно желание – продължи той. – Дори ще ви осигурим снабдяване. Тези две функции са уместни за един търговец. Но да се присъединим към вас във войната? Не.

Алекс стана морав и понечи да каже нещо, но Стен го спря с поглед и каза:

– Разбирам, Одо. Вие наистина имате право да се тревожите за своя народ.

Бхорът го изгледа озадачено, но после се успокои. Когато Одо посегна за халбата, Стен добави тихо:

– За своя народ... и за своите предци.

Одо изръмжа и свали ръка от халбата.

– Моите извинения, Одо. Сега би ли ни оставил... – Стен стана и Одо също стана и тръгна малко неохотно към вратата.

– Нас ни чака битка с нашите стреггани.

И преди Одо да може да реагира, Стен го изпрати до вратата, затвори и се върна при плотборда.

– Баба ми казваше, че с мед хващаш повече мухи, отколкото в оцет – каза Алекс с умерено възхищение. Стен се намръщи, сви рамене и седна.

После смъкна един от висящите терминали надолу и поглеждалки с едно око към холографията над плотборда, започна да пише оперативната заповед.

Вратата се отвори и Одо викна:

– Вашите стреггани, как не! На баща ми ледения гъз!

Закрачи към масата, взе халбата си, обърна я, напълни я отново, пак я пресуши и изръмжа:

– Щом бхорите трябва да вземат страна, трябва поне да имаме цялата информация.

След което заби поглед в терминала на Стен.

ОПЕРАТИВНА ЗАПОВЕД 14

САМО ЗА ЧЕТЕНЕ. ДА СЕ РАЗПРОСТРАНИ ДО СЛЕДНИТЕ ОФИЦЕРИ И ЗАИНТЕРЕСОВАНИ ЛИЦА. ВСИЧКИ РЕЦИПИЕНТИ ДА ПОДПИШАТ НАСТОЯЩАТА ЗАПОВЕД. ВСИЧКИ РЕЦИПИЕНТИ ДА ПРЕДСТАВЯТ ПРИЕМАТЕЛНА РАЗПИСКА. НА ВКЛЮЧЕНИТЕ ОФИЦЕРИ СЕ ВЪЗЛАГА ДА ПРОЧЕТАТ НАСТОЯЩАТА ЗАПОВЕД В ПРИСЪСТВИЕТО НА СЪПРИДРУЖИТЕЛЕН ПАТРУЛ. ВСЯКАКВИ КОПИЯ СА ЗАБРАНЕНИ. СЛЕД ИЗПЪЛНЕНИЕТО НАСТОЯЩАТА ЗАПОВЕД СЪЩАТА ДА БЪДЕ ВЪРНАТА НА СЪПРИДРУЖИТЕЛНИЯ ПАТРУЛ ЗА ВРЪЩАНЕ В КОМАНДНИЯ ЩАБ.

Разпространение: СТЕН, ОК., СЕКЦИЯ БН-2, ФИЛИПС, ОПК, ПЪРВА РОТА, ВОСБЕРХ, ОПК, ВТОРА РОТА.

Забележка: Само за четене: Включеният местен персонал (ангажиран ВВС бхорски персонал, Командна структура, СПОДВИЖНИЦИ НА МАТИАС) ще бъдат запознати устно от ОК. Настоящата заповед да не се обсъжда в тяхно присъствие.

Обстановка

След първата оперативна задача ПЪРВА УДАРНА СИЛА, вече действаща съвместно със СПОДВИЖНИЦИТЕ НА МАТИАС, според оценката на Върховното разузнаване командните елементи ЯНИЧАРИ и йерархичните елементи на теокрацията на ИНГИЛД са преминали в положение на отбрана. Унищожаването на ЦИТАДЕЛАТА, основна част от бойния дух на ЯНИТЕ, трябва да се смята за фактор, както и настоящият конфликт, продължил от няколко поколения и навлизащ сега в активна фаза.

Гореупоменатото е предизвикало не само тактическа инерция от страна на ЯНИТЕ, но и значително нарастване на броя на офицерските самоубийства сред ранговете на ЯНИТЕ. Четири системи, охранявани доскоро с леки гарнизони от патрулните крила на ЯНИТЕ, са били изоставени, докато ЯНИТЕ прегрупират силите си на главните гарнизонни планети. Според оценката

на разузнаването е възможна офанзива на ЯНИТЕ в следващите шестдесет стандартни денонощия (допустим плюс-минус: четири денонощия). Такава офанзива най-вероятно ще бъде насочена към НЕБТА или САНКТУС. Осъществяването на такава офанзива е недопустимо.

Задача:

Операцията ЦИТАДЕЛА се оказва ефективна отчасти с деморализацията на ЯНИТЕ. Настоящата операция ще унищожи способността на ЯНИТЕ физически да държат планетните системи под свой контрол. Целта на задачата е ЪРИЧ, центърът на флотската активност на ЯНИТЕ. (Виж ФИШ А за планетарни данни за ЪРИЧ.) ПЪРВА УДАРНА СИЛА, действаща съвместно със СПОДВИЖНИЦИТЕ НА МАТИАС, ще осъществи силов десант на ЪРИЧ и ще унищожи колкото е възможно по-пълно флотската поддръжка на ЪРИЧ, корабостроителството, горивните и ремонтни ресурси.

ИЗПЪЛНЕНИЕ

Атаката ще бъде комбинирана операция:

Началното транспортиране до 4 планетарни диаметъра извън ЪРИЧ ще се осигури от Въръжен корабен транспорт, осигурен от ПАРРАЛ. (Подробности: ФИШ Б). Тези кораби ще доставят шурмови и ВВС тактически части, ще преминат на извънатмосферна орбитална траектория и при изпълнението на удара ще кацнат на ЪРИЧ, за да вдигнат шурмовите и ВВС тактически части. Бойният десант ще бъде подсигурен от 50 модифицирани бхорски планетарни лихтера. Лихтерите ще бъдат въръжени за атака с налично въръжение със среден обхват (Подробности: ФИШ В), осигурени, поддържани и екипирани от подсигурен персонал БХОР (Подробности: ФИШ Г). Упоменатите БХОР-лихтери ще приземят частите на втори шурмови елемент и същевременно ще осигурят активно потискане на противниковия огън. (Подробности по ударната формация и специфичните тактически изисквания – ФИШ Д).

Главният ударен елемент ще се намира на тежък модифициран фрайтер, клас ПРИЧАРД, бивш МС АДЪРСТЪН (Подробности за модификацията – ФИШ Е). Екипажът на кораба ще се състави от доброволци, както и от избрани бойци от първи шурмови

елемент. Командният щаб ще бъде разположен на него. Фрайтерът ще бъде водещ елемент първа вълна и ще нанесе пряк удар чрез сблъсък по Цел Едно, Янския завод за монтаж на двигатели. Фрайтерът ще бъде осигурен с достатъчно унищожителна сила и включен на взривяване по-малко от час след десанта на ударните сили. Дебаркиралите шурмови подразделения ще осигурят взривяването на други избрани цели, ще се присъединят към наземните подразделения и ще положат усилие да подпомогнат Бхорските ВВС в потушаването на вражеските ракети земя/въздух.

КООРДИНАЦИЯ...

И Стен изключи терминала. „Координация“ на цялата тая скапана мешавица. „Най-напред ще трябва да се хвана с цялата тайфа натежали от холестерол търговци на Паррал и да ги накарам да ни закарат до сърцето на Янската империя. След това трябва да прехвърля навъсените ми главорези на бхорските лихтери и да успее да предотвратя меллето между бхорите, моите хора и фанатиците на Матиас.

Ако изобщо се измъкна жив и здрав от всичко това, гмуркам се самоубийствено със скапания фрайтер – който още не съм виждал – точно в средата на проклетия хангар, оживявам някак след сблъсъка, излизам някак и почвам да стрелям, и някак си оцелявам и продължавам да бъда активна заплаха за скапаните янци, докато корабите на Паррал не се спуснат да ни приберат всички.“

„Това изобщо няма да стане, Стен, приятелю“ – заговори мозъкът му. „Разбира се, че няма. Да имаш по-добра идея?“

„Я иди да видиш какво прави София“ – посъветва го мозъкът му. И след като Стен не можа да намери никакво възражение срещу това, щракна предпазния ключ на компютъра и се запъти към грависледа и към имението на Паррал.

„Може пък да измисля нещо по-добро след няколко часа в пещерата.“

Глава 30

Паррал прегледа последните доклади на Стен. Всичко вървеше точно както го беше обещал. Поредицата мълниеносни рейдове бяха зашеметили яните. А сега младият полковник се подготвяше за майсторския

си удар: дрзка атака, която да ликвидира всичката решимост на яните да продължат войната.

Паррал се изкиска наум. Да. Стен беше доказал, че е забележителна инвестиция. Разбира се, Паррал изобщо не вярваше, че младият полковник ще изпълни с чест договора си докрая.

„Горкият млад глупак. Нима не разбира, че аз знам, че когато последната битка бъде спечелена, ще направи точно това, което искам и аз: да заграбя целия звезден куп?“

Беше последен ход, трябваше да признае Паррал, ход, на който всеки добър бизнесмен щеше да се възхити.

Той въздъхна. Колко лошо. Този мъж наистина бе започнал да му харесва.

Паррал включи анализите, които шпионите му бяха сглобили, и ги провери още веднъж, за да се увери, че не е пропусната нито една подробност, че всички сценарии са проиграни.

Да, имаше само едно възможно решение на предстоящото предизвикателство. Стен и неговите наемници трябваше да умрат. А колкото до Матиас? Какво пък, поредното нещастие в бизнеса на войната.

Паррал също така се поздравя, че се бе погрижил да няма никаква възможна заплаха от яните – или от онова, което щеше да остане от тях след последния рейд. Помисли си с любов за мощните бронирани бойни съдове, които тайно беше закупил и предал на своите хора. Те можеха да съкрушат всяка атака от всеки възможен източник.

Изключи компютъра, доволен от себе си. След това си наля вино и вдигна тост за Стен и за мъжете, които щяха да му спечелят цяла нова империя.

Глава 31

Стен помисли, че думата „грозно“ е твърде мека, за да опише фрайтера.

Фрайтерите клас „Пичард“ бяха един от онези отговори на въпрос, който никой не е задавал. Преди стотина години някое умно момченце беше решило, че има нужда от нискоскоростен, високоефективен, дълбоко-пространствен фрайтер, който същевременно да притежава способността да прониква в атмосфера.

Конструкторът, изглежда, беше пренебрегнал съществуването на планетарните лихтери, на високоскоростните атмо-кораби за по-

луксозните или важни товари, както и на общо взето неизбежно перманентното състояние на банкрут на всяка интрасистемна компания за производство на фрайтери.

Корабите от клас „Пичард“ бяха добре конструирани да бъдат точно това, което бяха заявили техните конструктори, дотолкова добре, че беше почти невъзможно да се модифицират. Поради което неумолимо отпадаха от дългомаршрутните курсове към късите служби, оттам – към системна служба и най-често стигаха до корабното гробище.

Конкретният пример – „Адърстън“ – беше струвал по-малко от еквивалентната маса стоманен скрап.

Бхорите бяха докарали на буксир кораба в един док в по-закътаната част на внушителния екваториален терен за кацане на Небта и опитните корабостроители на Паррал, заедно с техниците на Бхор, напътствани от Восберх, бяха свършили цялата работа.

Външният вид на „Адърстън“ не се беше подобрил особено след модификациите. Поначало корабът имаше конусообразен нос за излитане и спускащи се рампи за планетарно товарене – разтоварване.

Носът сега беше стабилно запълнен с подсилен железобетон, както и петдесетте метра преден отсек, така че спускащите се рампи вече оставаха широки едва колкото бойците да могат да излизат в двойна колона. Командната капсула беше съоръжена със здрав стоманен мехур, с малки процепи за виждане, а самият този мехур беше подсилен с мрежесто скеле. И накрая, просто за да се доунищожат и последните естетически качества, каквито можеше да притежава тумбестият ръждясал варел, от двете страни на средния сектор бяха заварили два двигателя „Юкава“. Направляващите дюзи мятаха анемонови отблясъци точно зад носовия конус.

– Красота, нали, сър – заяви отривисто Восберх.

Стен едва потисна тръпката си.

– Най-добрият дизайн за бомбардировач самоубиец, който съм виждал – продължи Восберх. – Смятам, че имате шанс седемдесет на трийсет, когато се блъснете в завода.

– В коя посока? – попита Стен.

– Вие избирате. – Восберх се усмихна. След което стана сериозен.

– Между другото, полковник. Два лични въпроса?

– Давай, майоре.

– Първи. Ако допуснем, че вие, въ, не сполучите и по някаква зла съдба се възнесете в онзи Велик палат за Вечен отдых в Небесата, кого сте избрали за свой заместник?

Стен също се усмихна.

– След като ти и Филипс ще дебаркирате заедно с мен на „Адърстън“, въпросът не е ли безсмислен?

– Ни най-малко, полковник. Виждате ли... една малка тайна, която не съм споделял с вас досега... аз вярвам, че съм безсмъртен.

– Аха – каза Стен.

– Тъй че въпросът е много важен за мен. При никакви обстоятелства няма да предам командването на моите хора на Филипс. Тя е арогантна, нагла, безмозъчна... – Списъкът от обиди на Восберх моментално се изчерпа.

– Допускам, че Филипс изпитва абсолютно същото към теб, майоре.

– Сигурно.

– Ще размисля над първия ти въпрос. Вторият, майоре?

– Този рейд над Ърич. Има ли някакъв шанс това да сложи край на войната?

– Съвсем не, майоре. Ще ни остава все пак да забършем пръсналите се тук-там янци... както и да се оправим с Ингилд. Защо?

– Предупредих ви веднъж, полковник. Мигът, в който Паррал или онази тъпа марионетка пророк, която той дърпа, разберат, че печелят... – Восберх прокара палец по гърлото си.

– С наемниците – продължи той, – в случай че не сте го разбрали, винаги е по-лесно да се заплатиш със стомана в гърлото, отколкото с кредити от кесията.

– Добра мисъл, майоре. Отговорът – както казах. Тази война дори не е започнала.

Восберх отдаде скептично чест и се отдалечи.

– Какво е това, сержант? – попита Матиас, зяпнал камарата дърва, пластмаса и цимент.

– Дяволско нещо, капитане – каза Алекс. – И трябва да ти кажа, че не може повече да съществува. Вие сега тренирате, капитане. Вдигай отделението и унищожи това нещо.

Матиас се навъси, но послушно праметна през рамо демопакета, пълен с пластмасови блокчета с теглото на истински взривове и кордата, симулираща детониращия фитил.

Даде знак на отделението и след като Алекс се отдръпна, се нахвърлиха върху макета и се засуетиха над някои ключови места, за да

поставят „взривовете“ и да ги свържат с детонаторния фитил.

Алекс погледна стоп-часовника си и с неохота призна, че дори и фанатиците могат да бъдат добри понякога. Макетът всъщност симулираше един от тръбните люкове, които рейдът трябваше да унищожи на Ърич.

Матиас и хората му свършиха и се върнаха на бегом при Алекс, като влачеха симулативния детониращ фитил. Без дори да се е задъхал особено, Матиас спря и отдаде чест.

– Е, сержант?

– Мисля, че времето ви е добро – каза Алекс. – Сега. Два пъти по-бързо, и получаваш похвала пред строя. А нощес се връщаме и повтаряме упражнението. На тъмно.

Площадката за кацане беше осеяна с още такива тренировъчни макети и на всеки от тях смесен екип от наемници и сподвижници на Матиас повтаряше онова, което бойците трябваше да могат да извършат замаяни, ранени, обгазени или заслепени, когато щурмовата сила ударише Ърич.

Гневният вой на Одо беше умерено страховит.

– Броня!? Лазерно оръдие!? Щитове!? Химическа защита!? Кълна се в майчината си брада, имаш ли някаква представа колко време ще ми трябва, за да върна лихтерите ни в полезна конфигурация?

– Не се тревожи за това, Одо – успокой го Стен. – Вероятно всички ще загинем на Ърич и няма да имаш никакви проблеми.

– Прав си – съгласи се Одо, засия и тупна Стен по гърба. – Кълна се в дядовата си утроба, изобщо не бях се сещал за това. Ще ударим ли по един стрелг за тази мисъл, полковник?

– Матиас?

– Шестстотин обучени мъже, всички в наличност и готови.

– Восберх?

– Готови сме.

– Филипс?

– Всички екипи обучени, наясно с целите, готови за изпълнение.

– Игън?

– Разузнаване, ЕКМ, сензори в готовност.

– Сержант Килгър?

– Няма проблеми – изпръхтя Алекс.

– Заповед номер едно – каза Стен. – Всички бойци ограничени в зоната на базовия лагер, считано от този момент. Можете да уведомите бойците си, че единици на Паррал патрулират около нашия периметър с инструкции да стрелят при всеки признак, че някой войник прави опит да дезертира. Качваме се на борда след две денонощия. Очаквам всички да минат на пълна протеинова диета и вода и цялата екипировка да бъде двойно проверена и противоударно опакована. Ще се качим на борда, когато двамата с Матиас се върнем от Санктус.

Той ги огледа строго.

– Това е всичко, господа.

Глава 32

Стен стоеше мирно пред малкия олтар в кабинета на Пророка. До него беше Матиас. Теодомир сипеше порой от молитви и размахваше кадилницата във всички посоки на компаса.

Накрая се приближи до Стен, спря пред него и попита напевно:

– Кой води кандидата?

– Аз – отговори Матиас.

– Извършени ли са ритуалите на очищение?

– Да.

– И доказа ли се този мъж достоен за Таламеин и за всичко свято, на което ние държим?

– В това се заклевам – каза Матиас.

– На колене – заповяда Пророкът.

Стен се подчини.

Теодомир докосна леко раменете му с кадилницата и отстъпи назад.

– Стани, о, Верни. Стани като воин на Таламеин.

Стен едва успя да се изправи, а Теодомир вече беше плеснал бутоната, който скри малкия олтар. После си наля вино в един бокал и загълта. На Стен му се стори, че забелязва бързо прикрито отвращение, пробягало по лицето на Матиас.

– Пийте, полковник, пийте – каза Пророкът. – Чест, каквато не ви спохожда всеки ден.

Стен кимна учтиво, наля си чаша вино и отпи.

Теодомир засия и потърка ръце.

– Кажете ми, полковник. Какво му минава през ума на един войник

в навечерието на битката?

Стен се усмихна.

– Почти нищо.

Пророкът кимна, уж че разбира.

– Мда, представям си, че всички мисли в такъв момент са от земен характер. Мисли за плътта. Лично аз, като ваш духовен водач, напълно го одобрявам... И, полковник, един малък съвет. Като мъж към мъж. Зная, че на Санктус ще се намерят много жени, както и... хм, мъже... които с готовност биха споделили последните ви часове.

На Стен отново му се стори, че забелязва едва загатнато отвращение на лицето на Матиас.

– Благодаря за съвета, ваше светейшество. – И след малка пауза: – А сега моля да ме извините, чакат ме много недовършени неща.

Пророкът се засмя и му махна великодушно с ръка.

– Вървете по работата си, полковник. Вървете.

Стен се поклони, отдаде чест, обърна се кръгом и излезе. След като вратите се затвориха със съсък, усмивката на Теодомир се стопи.

– Знаеш ли – промълви той на сина си, – този човек може да се окаже много опасен.

– Уверявам те – възрази Матиас, – той е напълно предан на нашата кауза.

– И все пак – каза Пророкът. – В самия разгар на битката, ако ти се удаде възможност...

Матиас се стъписа.

– Какво ми говорите, татко?

Очите на Пророка се впиха в неговите, за да напомнят на младия мъж къде му е мястото. Накрая Пророкът се изсмя и напълни отново чашата си с вино.

– Просто хрумване. Приемам уверението ти за предаността на полковник Стен.

После махна на сина си да напусне и Матиас излезе. Пророкът се изкикоти още веднъж, изпи виното до дъно и си наля още.

– Много още има да учиш, синко. Наистина много.

Глава 33

Комплексът Ърич беше планиран не по-зле от всяко депо на Гвардейска дивизия. Беше единствената придобивка на цивилизацията на

иначе пустинната планета. От двеста километра височина приличаше на едно огромно U. При отворения край на това U имаше плитък океан, удобен за изпитание на двигателите, площадка за кацане по фиксирана траектория и, разбира се, „мек“ участък за главоломно кацане.

При извивката на въпросното U се намираше самата корабостроителница, а в центъра ѝ – грамадната гърбица на завода за монтаж на двигателите към корабните корпуси. Покрай завода се редяха машинните цехове, защитените и скрити в бункери складове за химическо гориво, стоманолепярните и прочие.

По едната страна стояха на пристан главните елементи на янската флота – няколко предишни имперски кръстосвача, няколко преустроени леки унищожителя и цяла орда корабчета за патрул в атмосферата и близка орбита. Плюс, разбира се, необходимият поддържащ транспорт – танкери, ремонтни кораби.

От другата страна на U-то се редяха безкрайни километри казарми за янските бойци, когато слязат от корабите си. В момента там бяха разквартирувани приблизително девет хиляди янци, също толкова количество работници и охрана, както и самият командващ генерал Суитан Кърия.

Глава 34

Одо следеше отмерващия секундите до спускането екран с половината си внимание. Другата половина слушаше монотонното излияние зад него, идващо от хуманоида, за когото Одо понякога се улавяше, че съжалява, заедно не е бхор.

– О, да – продължаваше Алекс. – И британският генерал заповядал на взвода да иде нагоре по хълма и да вземе главата на Рижиа Рори. И тръгнал с рев нагоре взводът. И после тряс и прас, и после – тумпа, лумпа тумпа, търкалят се надолу главите на бойците. И британският генерал гледа нагоре, а там, на хълма, стои великанът. И вика: „Аз съм Рижиа Рори от Долината! Прати ми най-добрата си рота!“ И британският генерал почервенял още повече и вика: „Адютант!“ И адютантът вика: „Сър?“ И британският генерал рекъл: „Адютант, я прати най-добрата ми рота! Искам главата на тоя мъж!“

И адютантът вика: „Слушам, сър!“ И пратил нагоре по склона най-добрата рота на полка!...

И стрелката се премести на нула, и Ото натисна бутона. Алекс

прекъсна разказа си, защото бхорският капитан бе много зает.

– В името на Сарла, на Лараз и... и на всички останали богове – измърмори Одо, след което изви косматата си глава и изгледа Стен.

– Знаеш какво ще стане, полковник. Тия пънове, дето ни доведоха тук, сигурно ще се покроят в мига, в който навлезем в атмосферата на Ърич.

– Съмнявам се.

– Защо?

– Защото не съм им платил и защото Паррал ще нареди да ги насекат на късчета, ако го направят.

– Но какво ще стане, ако все пак го направят? – Одо изпъшка. – Виждаш ли, полковник, опита се да ме направяш войник и ето, че губя всичко. Много скоро ще бъде един пъшкащ първичен бхор.

– Това по-различно ли е от начина, по който говориш сега? – попита с интерес Алекс. Одо само се озъби.

Одо, тримата от екипажа на бхорите, Алекс, Стен, Матиас, Игън с двама компютърни специалисти и неотлъчният Кършайн запълваха командната кабина на „Адърстън“. Опакована надлежно в укрепените противоударни каюти беше първата вълна – две роти от бойците на Матиас и хората на Восберх.

В пространството около тях висяха петдесетте бхорски лихтера, натоварени с командосите на Филипс и останалата част от силата на Матиас.

Одо се втренчи в Стен в очакване той да каже може би нещо благородно. Устата на Стен беше твърде пресъхнала за геройски речи; той само махна с ръка и Одо включи двигателя на пълна тяга и насочи кораба към повърхността на Ърич.

Постовите янски кораби бързо бяха унищожени от нискоскоростните прихващащи ракети, които бхорските лихтери бяха изстреляли преди два часа. Нямаха шанс да предупредят планетата долу.

Първият намек главната база получи, когато малко над атмосферата се взривиха петте ядрени глави с мощност по един килотон. Никаква радиация, никаква ударна вълна, само продължителна електромагнитна пулсация, от която всички янски сензори моментално зациклиха.

Докато се включат вторичните алармени вериги, „Адърстън“ и бхорските щурмови лихтери вече бяха в атмосферата.

Когато алармите за атака запищяха, янските стрелци затичаха към позициите си. Един янец, по-бърз, по-трениран или по-чевръст от останалите, се добра до огневата си установка земя/въздух и ръчно насочи и изстреля петте ракети в небето.

Над него един от бхорските съдове за тактическа въздушна атака се превъртя на деветдесет градуса и на пълна тяга се насочи към терена. На pilota му остана време само колкото да свали маскировката на многоцевното оръдие преди първата янска ракета да профучи и да превърти лихтера като вретено.

Ускорението скочи над 40 Твърде много дори за масивните бхори. Пилотът и помощник-пилотът почерняха. Милисекунда по-късно втората и третата янски ракети удариха право в лихтера.

В утринното небе разцъфна огнено кълбо. Корабите около него се гмурнаха за атака.

– Майка ти не е имала брада, а баща ти не е имал гъз – изръмжа един от тактическите бхорски пилоти, издърпа командния лост плътно до корема си и лихтерът пикира само на метър над пистата. Пилотът затисна лоста с коляно и с две ръце плесна по бутоните на оръдието „патешки крак“ на носа на лихтера.

Петдесетмилиметровите снаряди изхвъркнаха от шестте дула на патешкия крак, после оръжието даде откат, сниши първата група цеви надолу в положение на зареждане и надигна втората.

Противопехотните снаряди на оръдието, напълнени с метафосфор, рикошираха от дебелия бетон на пистата и се взривиха, пръскайки шрапнели по бягащите към установките си янци.

Пилотът върна лоста назад до края, издигна лихтера и го обърна за нова атака. Смехът му гърмеше по-силно от пукота на стрелящото оръдие.

– Би трябвало вече да ни посрещнат с огън – весело каза Одо и потопи кораба в атмосферата. Стен преглътна – ушите му се издуваха като балони: до дока имаше около шест хиляди метра.

Някъде откъм кърмата се чу глух тътен и индикаторът светна червено. По вътрешния контролен терминал пробягаха числа, на които никой не обърна внимание.

Един от радарите се оригна и откъм него се закъдриха пламъци.

Стен включи вътрешния микрофон.

– До всички бойци. Получаваме удари. Минус трийсет секунди.

Във войсковите каюти войниците се свиха още по-плътно в противоударните си капсули.

Под тях, по терена около пистата, повечето янски установки земя-въздух влизаха в действие въпреки интензивния огън на пикиращите бхорски лихтери.

Ракетите се въртяха на установките, душеха и след това излитаха, оставяйки пушлива димя. Многоцветните зенитни оръдия също душеха за цел.

Имаше само една подходяща такава: буцестата ръждива маса на „Адърстън“, вече едва на четири хиляди метра над терена: продължаваше да бълва топлинни вълни и се свиваше точно над главите им.

– Станция три... имаме поразен отсек. Всички единици поразени – докладва един бхорски офицер.

– Чии са? – попита Восберх. Преди да чуе отговора, една ракета проникна в командния мехур и избухна. Дълъг един метър къс стомана разцепи гръбнака му точно над кръста.

Стен избута тялото от пътя си и огледа Одо. Бхорската брада беше кръвясала и едното око, изглежда, си имаше неприятности. Но ревят му беше силен и усмивката широка, когато включи двата двигателя за спирателната тяга.

– Двеста метра...

Стен залегна в противоударната си капсула.

Докато се спускаше надолу, „Адърстън“ създаваше впечатлението, че е задържан във въздуха от многоцветен огнен фонтан – всички оръжия се бяха насочили към безпогрешната цел. Отсеците и проходите на „Адърстън“ бързо станаха на решето; бхори и хора умираха в кръв.

Помощник-капитанът на Одо рухна, от раната на гърлото му бликна кръв и тялото му се отпусна върху пулта. Кършайн беше излязъл от капсулата си и залиташе към пулта. Смъкна мъртвия бхор от клавишите и залегна по корем на палубата точно когато една от спирателните „Юкава“, все още на пълна тяга, отхвърча нагоре.

Повечето янски снаряди и ракети се отклониха след спирателната тръба, издигаща се на дъга в небето.

След което в очите на Стен вече нямаше нищо освен огромния хангар. Корабът се приближаваше и вратите се издигнаха пред него и се

превърнаха в центъра на неговия свят и на неговата вселена и:

„Адърстън“ се връза с адски грохот в чудовищните врати, все едно че бяха от мокра хартия. Корабът увисна, забит в бетона, а после, като в забавен каданс, вратите на завода се разпаднаха и корабът с разтърсващ земята трясък рухна върху отломките.

– Хайде! Бързо! – закрещя Стен, когато чу как детонаторните заряди изхвърлиха носовия конус и после сухото стържене на колелата с потрошени зъби, мъчещи се да спуснат десантните рампи.

Алекс беше нарамил Одо, буташе пред себе си куцукация Кършайн и се спускаха от командната зала сред обърканата гмеж на войниците на Матиас и Восберх, която пое на бегом към пистата.

Но без паника, никаква паника. Стен изгледа гордо как оръжията се смъкнаха от раменете на войниците и специалистите по кръгова защита заеха позиции, насочиха тежките оръжия и засипаха отведен огън по янските единици.

V-образно крило на бхорските лихтери помете пистата на височината на човешки гърди, оръдията стреляха, ракетите свистяха, дюзите бълваха огън.

От янските позиции се надигнаха кълба пушек.

– Давай! Давай! Движи! Движи!

„И защо, по дяволите, не мога да направя нищо по-вдъхновяващо освен да викам?“

Завиха покрай хангара към определения за тях обект за взривяване.

„И защо, дявол да го вземе, крещя, след като е толкова тихо? По дяволите, човече, ти си оглушал. Не, не си!“ И Стен си даде сметка, че единственият огън идва от собствените му бойци.

Алекс реवेशе да спрат огъня, а Одо с ръмжене напираше към Стен, целият в кръв и ухилен.

– Имаме един час, полковник, и тогава, кълна се в майчината си брада, целият този свят ще отиде в ада!

Не чак толкова поетично Стен реши, че Одо му казва, че е включил таймера на корабните заряди конвенционални експлозивни, но равни по мощ на 2КТ ядрена бомба.

Къррия отвърна отривисто на поздравя, щом влезе в командния пост. Всички бяха спокойни, забеляза той с одобрение, и всички наблюдателни екрани бяха включени.

– Обстановка?

– Приблизително хиляда нашественици – докладва един от офицерите. – Никакъв признак за сериозна поддръжка или за бойни кораби, навлизащи в атмосферата. Всички съдове са тактическа ВВС поддръжка. Никакъв признак за потенциален ядрен товар.

– Нашествениците... наемниците ли са?

– Така изглежда, генерале.

– И това... – Той махна с ръка към екрана, на който сред бетонните отломки се виждаше полегналата грамада на „Адърстън“ – е тяхната цел?

– Да – отговори друг янец. – Очевидно разубавянето им погрешно е оценило дебелината на вратите. Няма сведения за сериозни поражения на завода. Всъщност, генерале, след като нападателите бъдат ликвидирани, заводът ще може отново да функционира след три, най-много четири цикъла.

– Чудесно.

Кърия седна пред главния команден пулт и се замисли. Проклетият Теодомир беше опитал поредния рейд. Бяха се провалили, но щяха да опитат да нанесат колкото се може повече поражения. След като нямаше сведения за десантни кораби, които да ги приберат, изглежда, се надяваха, че ще могат да завземат и да задържат Ърич. „Което означава, че очакват да се предадем.“

„Невъзможно – реагира умът му. – Невъзможно е наемниците да знаят толкова малко за яните. Значи са бойци самоубийци? Също невъзможно. Е, вероятно не за онези – той хвърли око към екрана – с червените униформи, за които чухме някакви сведения и които се наричат Сподвижниците на Матиас. Но останалите са наемници. Наемниците не умират за пари. Те се бият за пари.“

Следователно необходимо въвеждане на нови данни, съобщения дисциплинираният му ум и той заизрежда нови заповеди, целящи да се затвори янският кръг около нападателите и те да бъдат унищожени.

– Вън. Всички веднага да излязат навън! – викна Филипс. Стоеше с пригответено за стрелба оръжие над десетките работници, паднали на колена в един от цеховете. Зад нея два от екипите ѝ развиваха детонаторна жица из цеха.

– Не убиваме цивилни – каза Филипс. – Сега – бегом. Разкарайте се колкото може по-далече оттук.

Работниците тръгнаха неуверено към изхода. Филип въздъхна облекчено и се обърна да види работата на екипите си.

Но един от янските работници се наведе над един убит командос, вдигна оръжието му, изправи се и го вдигна към Филипс. Белокосата жена отскочи встрани, обърна се и стреля. Откосът го посече на две.

Филип тъжно поклати глава, после каза:

– Все пак такава преданост заслужава уважение.

– Избийте ги! Избийте ги! – изрева Матиас, щом вълната сподвижници нахлу през вратата на казармата. Казармата обаче се оказа лазарет. По леглата лежах обичайните за всеки индустриален център ранени и болни.

Никой от тях не беше въоръжен.

Това нямаше никакво значение за Матиас, нито за неговите сподвижници.

Пациентите измряха, докато се мъчеха да се скрият под леглата си.

Бхорските кораби се спускаха и издигаха, и помитаха с огъня си всичко, което приличаше на черни униформи. Докът на Ърич кипеше в хаос. Тук лумваше пушек и огън; там сграда се пръскаше като гъба. Бойците притичваха от прикритие на прикритие.

Рейдът се развиваше много добре.

– Красота – каза Кършайн.

И беше прав. Целта на Стен/Алекс/Кършайн бе янският конструкторски център и по-точно – сложната конструкторска компютърна система в подземията на сградата.

Клетките на конструкторите бяха тъпкани с рисунки и модели. Някои от тях, според Стен, бяха направени от хора, обичащи пестеливата, изчистена красота на междузвездните кораби.

Е, и? Стен дръпна щифта на двадесетсекундния таймер и токът засвятка в хищен въртоп, предизвикан от детониращите блокове и жици, изпънати по пода на сградата.

Кършайн продължаваше да зяпа очарован един от корабните модели. Стен сграбчи модела и го натика в празната му раница.

– По-бързо, ако не искаш да изхвърчиш в орбита!

Когато тримата излетяха навън, зарядите зад тях затрещяха и после заглъхнаха, и конструкторският център рухна в собствените си мазета.

„Не – реши Филипс, – никой човек, дори да е янец, не бива да загива така.“

Тя и трите екипа командоси се бяха присвили зад една рухнала сграда. От другата страна на площада имаше отряд янци. А над тях – огромен резервоар с химическо гориво.

Между двете сили в средата на площада лежеше ранен един от мъжете на Филипс.

– Санитарка! – извика един от хората на Филипс и тя спринтира по открития терен. Един от яните спокойно се надигна от укритието, прицели се и пусна куршум в кандидат-спасителката. После смени целта и застреля ранения мъж в корема.

Косто ефективно промени възгледите на Филипс и тя пусна един откос в горивната цистерна. Течният огън превърна убийците в черни униформи в танцуващи кукли.

– Всички единици от първа вълна включени, генерале – докладва янецът.

– Благодаря, Зигфер – отговори Кърия и хвърли поглед към екрана. „Много добре, много добре. Моята първа вълна задържа наемниците. Сега втората вълна ще прекърши фронта им, а третата ще ги помете.“

Беше му интересно какви все пак са възможните намерения на командира на наемниците – все още не виждаше смисъл в самоубийствения рейд.

Зарядите на „Адърстън“ имаха четири взривателя, просто за сигурност, че нищо няма да се обърка. Въпреки това два от тях бяха повредени при кацането.

Но молекулярните таймери на другите два кротко отмерваха последните секунди.

Няколко янски храбреци отново се промъкнаха на ПВ-позициите и оръжията пак почнаха да стрелят. Изведнъж за всеки бхорски пилот се оказа много важно да вдигне лихтера си по-високо от сградите на дока.

Екипът командоси пристъпваше от сенките към целта си. Щом излязоха на открито, една янска ракета изгуби набеязаната си цел –

бхорски лихтер – и с разтърсващ грохот се стовари в близката сграда.

Командосите може би чува взрива на ракетата и последвалия тътен, когато десететажната сграда рухна над главите им – а може би не.

Целта им остана неунищожена и години по-късно приятелите им щяха да се чудят над халбите с наркобира какво точно се е случило.

Втората янска вълна, отбеляза Кърия, се придвижваше съвсем ефикасно. Те като че ли правеха пробиви в кръговата отбрана на нападателите.

Третата вълна, след като бхорските лихтери за тактическа поддръжка трябваше да останат на дистанция, се беше строила в атакуващо формирание на пистата, в непосредствена близост до рухналия от небесата фрайтер.

„Много добре – помисли Кърия. – Сега яните ще покажат истинската си храброст.“

Стен внимателно погледна окуляра и натисна спусъка. На осемстотин метра от него някакъв янски офицер се сгърчи, изпусна оръжието си и рухна.

Стен се сниши в гнездото от бетонни отломки, което той, Одо, Кършайн и Алекс обитаваха в момента.

Кършайн беше извадил модела, който Стен му беше дал, и го оглеждаше с възхита. Стен почна да вика нещо за деца, играчки и къде им е мястото – и чак тогава забеляза малката синя дупка точно между очите на Кършайн.

Мръсен и целият натъртен, Игън погледна часовника си, после погледна останките на „Адърстън“ и реши да опита да се напъха под най-близката рухнала грамада.

– Мъже на Ян! – Гласът на Кърия изкънтя по персоналната комовръзка. – Пред вас има враг. Не е нужно да ви казвам какво да правите. Зигфери! Поемете ешелоните си и ги поведете в атака!

Когато третата вълна на яните – над три хиляди елитни бойци – затича напред покрай останките на „Адърстън“, молекулите в ключа на двата детонатора привършиха.

Алекс за пръв път изпитваше съмнения какво точно ще стане, когато зарядите се взривят.

– Знам, че щом вратата гръмне, в тоя завод ще гръмне едно огнено кълбо. Обаче кво ще стане, когато това кълбо удари задната врата на завода? Тва не знам, момко. Не знам.

Това, което всъщност стана, се оказа доста впечатляващо: съгласно замисъла, насочените заряди на борда на „Адърстън“ изхвърлиха предния отсек на кораба право в монтажния хангар и огненото кълбо – високо почти половин километър – се затъркаля със скорост над хиляда километра в секунда към задната врата.

Тя обаче не падна. Вместо това огненото кълбо отскочи назад, обратно през завода и навън, през отломките на „Адърстън“ и към самата площадка за кацане.

Гледана отгоре, експлозията сигурно наподобяваше видян странично ядрен гъбовиден облак, след като ограничената вече ударна вълна изгърмя през терена за кацане. Точно над нападащите янски войски.

Най-доброто, което можеше да се каже, бе, че това се оказа възможно най-бързият начин да се умре, преди всичко от огромния натиск, от липсата на кислород или от това, че те е цапардосала някоя от шеметно изхвърчалите от хангара отломки. Само най-големите неудачници по краищата на взрива се превърнаха в човешки факли.

Но за по-малко от две секунди три хиляди янски войници престанаха да съществуват. Както и самият завод. Нищо по-малко от взрив на няколко килотонова ядрена бомба всъщност не можеше да заличи тази колосална постройка. Но унищожавашите заряди на Стен вдигнаха сградата право нагоре – и после я пуснаха право надолу върху самата нея.

Някои от хората на Стен, въпреки изричните указания, се оказаха твърде близо до зоната на взрива и загинаха. Други нямаше повече да чуват, освен след продължително хирургическо лечение.

Рейдът на Стен се оказа повече от задоволителен.

Един страничен ефект – който щеше в края на краищата да спаси живота на Стен – бе това, че комуникационната мрежа в командния бункер на яните прекъсна и Къррия, заедно с малобройния все още жив янски команден състав, щеше да остане заровен поне за три дни.

Глава 35

Паррал се наведе над видеоекрана – гледаше акцията, вихреща се

на Ърич, с огромен интерес. Планът на Стен се бе оказал повече от успешен.

Но Стен се беше справил прекалено добре. Ако питаха Паррал, тази война вече бе свършила. Необходим беше само един, последен удар, а за това Паррал щеше да се погрижи сам.

Той включи веригата и командния си микрофон към транспортните си кораби, увиснали в пространството недалече от Ърич.

– Говори Паррал. Всички кораби да прекратят орбита. Повтарям: всички кораби да прекратят орбита. Навигатори, курс обратен. Край.

Никой от шкиперите на Паррал, разбира се, не възрази. Бяха твърде добре обучени. И докато корабите обръщаха, Паррал изпита умерено съжаление, че не е заповядал да спуснат камера на планетата, за да погледа последните мигове на Стен.

Беше сигурен, че ще са ужасно героични.

Глава 36

Стен изрита заплелото се в краката му парче разтопена пластмаса и се надигна. В другия край на кратера Одо гледаше с мътен поглед. Алекс му се ухили.

– Кво ще кажеш, момко? Най-страхотният взрив, който съм залагал!

Стен кимна уморено и се обърна към залитащия надолу по кратера Игън.

– Полковник! – извика момчето. – Те ни зарязаха!

Стен го зяпна.

– Зарязаха ни тук! Оставиха ни!

Алекс вече беше до Игън и го разтърсваше, при това доста грубо.

– Това не е доклад, боец! Не знаещ ли как се докладва на началник?

Игън се, овладя и заговори нормално, въпреки че гласът му трепереше.

– Полковник Стен. Ком-секцията ми докладва загуба на връзка с фрайтерите на Паррал. Плотингът също показва, че всички транспортни съдове са изчезнали от орбита.

И отново изгуби самообладание и изхлипа:

– Оставиха ни да измрем тук!

ЧЕТВЪРТА КНИГА КОНТРАУДАР

Глава 37

– Какво мислите? – гордо попита Танз Суламора.

„Скапани учтивости“ – помисли Императорът и каза високо:

– Бълвоч.

Лицето на Суламора започна да се разпада.

Рисунката, както и другите, беше в стил, който Вечният император можеше с пълно основание да нарече „руска героистика“. Изобразяваше висок мускулест млад мъж с тъмна коса и ясни сини очи. Беше въоръжен с това, което Императорът вярваше, че е бил ранният модел уилигън, и го използваше, за да задържи смесена орда от подивели извънземни и фанатизирани хуманоидни типове.

Самата галерия беше изумителна, близо цял километър дълга, и беше тъпкана с това, за което Суламора бе уверил Императора, че е най-ценната колекция на „Ново изкуство“ в Империята.

Всички картини бяха масивни както откъм платно, така и по сюжет, всички бяха нарисувани в суперреалистичен стил, последния кръсък в живописата. При това със свръхвискозна боя, чиито цветове се променяха със светлината, докато зрителят се движеше. Все един и същи цвят, но леко различен в оттенъците. Самата „четка“ беше лазер.

Всяка от картините, в които Императорът се взираше и пред които след това се намръщваше, показваше поредния героичен момент в Историята на Империята.

И всяка беше толкова реалистична, че циник като Императора можеше само да се чуди защо са си правили труд с четка, след като компютърната фотореконструкция щеше да свърши цялата работа също толкова добре?

Суламора все още беше в шок, затова Императорът реши да обясни подробно.

– Това е кич. Видеокомикс, като всичко останало в тази галерия. Какво стана с доброто старо време на абстрактното изкуство?

Суламора оглавяваше една от най-големите корпорации, съществуващи по Милостта на Императора, конгломерат, който по същество

представляваше вертикална субимперия за минно проучване-развитие-експлоатация. Беше адски преуспяващ, адски богат и адски проимперски настроен.

Личните му вкусове клоняха към това ужасно изкуство и към непълнолетни момиченца. Поради което бе поканил Императора на откриването на галерията и поради което, също така, леко наподобяваше санбернар, току-що открил, че бъчонката му с бренди е празна.

Суламора успя да прикрие първата си реакция на искрен ужас и втората си, която бе да каже на Вечния император, че е просто един надут сноб без никакъв усет за модерно изкуство.

Вместо това, загледан в мускулестия, изглеждащ на не повече от тридесет и пет години мъж, той отстъпи. Което беше първата му грешка. И се разхленчи, което беше втората му такава. Вечният император не обичаше нищо повече от един добър аргумент и не мразеше нищо повече от един подлизурко.

– Но аз мислех, че ще останете доволен – каза Суламора. – Не познахте ли кой е?

Императорът отново погледна картината. В мъжа имаше нещо познато, но не и в сцената.

– Циреите да ме скапят дано, не.

– Но това сте вие! – възкликна Суламора. – Когато отблъснахте шумра при Битката за Портите.

Вечният император изведнъж се позна. Изглеждаше малко по-добре, въпреки че той винаги се беше смятал за умерено красив, и определено по-героичен, отколкото се чувстваше. „Битката за Портите“ обаче го препъна.

– Коя битка?

– В ранните дни на управлението ви.

И тогава Императорът изведнъж си спомни и смехът му прогърмя в импозантната галерия.

– Вярваш, че съм направил това? – закикоти се той и посочи вдигнатия срещу пищящата тъпа бластер.

– Но то е добре документирано – възрази горещо Суламора. – Тъкмо вие сте извършили последното отблъскване по време на Въстанието преди седемстотин години.

– Ти за глупак ли ме мислиш? По дяволите, човече! – възкликна Императорът. – Нима смяташ, че съм вдигнал оръжие срещу някого?

– Но легендата...

– Легенда, яж ми гъза – грубо отвърна Императорът. – Би трябвало

да знаеш, че човек винаги може да си купи мъж с пушкало. Не, Суламора, това не съм аз. По време на Въстанието аз се постарях адски добре да остана зад бойната линия, при рушветите.

– Рушвети?

– Естествено. Първото, което направих, бе да обявя цена за главите на водачите на Въстанието. И като добри капиталисти, въстаниците предадоха собствените си водачи. – Той се усмихна. – Беше ужасно. Кръв навсякъде.

– И какво направихте с въстаналите войници?

– Какво мислиш?

Суламора се замисли над загадката, после се усмихна. Разгада я.

– Екзекутирали сте всички?

Вечният император отново се изсмя. Суламора потръпна – вече беше започнал да намразва подигравателния смях на Императора. Макар да знаеше, че не е насочен изцяло към него, кожата му настръхна от чувството, че е насочен към цялостното състояние на човечеството.

И не грешеше много.

– Не – каза Вечният император, – наех ги. Удвоих им заплатите. И сега те са най-вярната част от моите сили след Имперската гвардия.

Суламора закъта тази странна логика някъде настрана. Може би такъв вид лично прозрение щеше да му послужи някога. Но не, то никога нямаше да сработи. Как е възможно да се довериш на хора, които са се опитали да те убият? По-добре да ги смажеш бързо и всичко да приключи.

Той погледна Вечния император с ново, едва прикрито неуважение.

– Имаш ли нещо прилично за пиене? – попита Императорът.

Суламора кимна, хвана храбро Императора за лакътя и го поведе към личните си покои.

Вечният император поркаше здраво вече от два часа и разправяше мръсни анекдоти за инциденти от своето управление. Суламора се засмя насила на последната шега на Императора и – с голямо отвращение при това – забеляза, че Императорът винаги е потърпевшият във всички свои шеги. „Този човек е скапан глупак – реши той, – и при това изобщо не му пука дали някой ще го разбере.“

Бързо зарови в ума си таз мисъл. Време беше да направи своя ход – Вечният император бе погълнал достатъчно спирт, за да зашемети и един мастодонт, при това без помощта на отрезвителни хапове. С това

напомняне Суламора тайно глътна четвъртия хап за тази вечер, погледна кръвясалите очи на Вечния император и реши, че моментът е наистина подходящ.

– Надявам се, че това гостуване ви беше приятно – започна той.

– Е-ес-стесттвен-но, Шала... тоест... Ша... не... Танз. Танз беше, точно така. – Императорът гаврътна поредната чаша.

– Страхотна нощ. Сега. Аре да... – хлъц... – Аре да минем по баровете на пристанището да се посбием... и после да си хванем мацки.

– Обичам мадами с фигури като... – той показа с ръце – и с мозъци като... – шракна с пръсти – явно тези жени бяха бърснач. – Ще си приказваме цяла нощ, а после... после... нали знаеш... пак цяла нощ. – След което хвърли към Суламора внезапен, остър и ужасно трезв поглед, който го стъписа.

– Освен ако – добави Вечният император – не си намислил нещо друго.

– Но... но... – запелтечи Суламора. – Това беше просто повод... да ви покажа новата си галерия.

Вечният император пак се изсмя подигравателно.

– Я недей, че ш'се пукна – каза той и продължи все така трезво: – Ти си главата на най-голямата минна компания в този регион. Нещо ти се върти в ума. А не ти стига кураж да си поискаш аудиенция. Затова ми уреждаш това царско посрещане. Скапан кичозен боклук... и некадърно при това. Гледай поне да ме напиеш... Точно в момента се мъчиш да събереш смелост да ми го изтърсиш.

– Изобщо нямам...

Контекстът, Танз. Контекстът. По дяволите, на какво учат корпоративните шефове днес? По мое време... майната му! Още веднъж – какво си намислил, Танз?

И Танз, макар и на пресекулки, му каза. За плановете на компанията му да последва слуховете в звезден куп Ерикс. Шпионите му (макар да не използва тази дума) го бяха уверили, че слухът за потенциално свръхбогатите залежи е факт... И Суламора искаше лично да връчи на Вечния император молбата на компанията му за проучвания.

– Трябваше да ме попиташ направо – каза Вечният император. – Не понасям усуквания и увъртания.

– Е, добре – въздъхна Суламора. – Моля ви „направо“, както казахте. Моята компания желае да инвестира кредитите за експлоатация на тази нова област.

Вечният император дори не беше помислял за това.

– Не – каза той твърдо.

Изпита жалост към мъжа пред себе си, напълни му чашата и му даде време – като на президент на корпорацията – да съдвече големия залък.

– Това, което имах предвид – каза той, – е консорциум.

– Консорциум!? – ахна Суламора.

– Ами да – каза Императорът. – Сливате се с други големи рудни компании – вече съм пуснал няколко пипала – излъга той, – съставяте консорциум и отивате на Ерикс като едно цяло... тогава можете да го експлоатирате, докато го изтискате до шушка.

– Но печалбите... – възрази Суламора. – Твърде много компании...

Вечният император вдигна ръка и го прекъсна.

– Виж, вече направих проучванията си. Тръгне ли една-единствена компания да експлоатира Ерикс сама, ще тръгне към сигурния си банкрут. Това е гранична зона в края на краищата. Значи, ако си съберете ресурсите, може да спечелите, това е предложението ми.

– Предложението ви?

– Да. Приеми го или го откажи. А, между другото... вашата последна молба да увеличим снабдяването на компанията ви с АМ2?...

– Да? – Гласът му трепереше.

– Размислете над този консорциум, може да го обмисля.

Тъй като целият източник на енергия (АМ2) се осигуряваше и контролираше от Вечния император, Суламора току-що се оказа изритан там, където щеше да го заболи най-много.

Вечният император удари още едно питие и тресна чашата на масата. Суламора подскочи.

– Ще ти кажа следното – каза Вечният император. – Ако ти хареса предложението ми за консорциум, мога дори да удвоя квотата ви за АМ2. Какво мислиш?

Суламора не беше толкова тъп, колкото изглеждаше. Предложението много му хареса.

– Да им удвоите квотата? – попита удивен Махони.

– Не, по дяволите – каза шефът. – Мразя ги тези рудни компании.

Махони го погледна недоумяващо и той махна с ръка.

– Всъщност, заради старите времена, може да я съкратя наполовина, след като сглобят консорциума.

Махони се втрещи.

– Искате да кажете, че всъщност смятате да ги пуснете в регион Ерик? Забравихте ли колко далече стигнахме...

Вечният император вдигна ръка да го спре, ухили му се и го дръпна за перчема.

– Къде са поздравленията за гениалния ти шеф? Току-що ти спечелих още време, Махони.

Махони мълчеше.

Императорът схвана и се надвеси над масата. Сключи пръсти.

– Нещо не е наред ли, полковник?

Махони се колебаеше.

– Какво става, по дяволите?

– Нашият оперативен, Стен. Не мога да го повиша.

Императорът се отпусна в креслото.

– Което значи?

– По дяволите, ако знам, сър. Знам само оценката на корпус „Меркурий“: край на залаганията.

Императорът се пресегна за бутилката.

– Мамка му! Май току-що се прецаках.

Глава 38

– Той... той е... мъртъв?

– Опасявам се, че да, скъпа.

Паррал се наведе да утеши плачещата си сестра. София се притисна в него да намери топлина, след което рязко се дръпна и изтри сълзите си.

– Но как?

Паррал й отвърна с най-топлата си, братска усмивка.

– О, той се сражава храбро, както и всички. Но се боя, че попаднах в капан. Загинаха до един.

София за миг погледна брат си в очите и се зачуди дали е вярно, дали брат й... не, това беше прекалено дори за Паррал.

Изхлипа и се отпусна в прегръдката му.

Глава 39

– Игън е мъртъв – съобщи по микрофона момичето от Лицея.

Стен само кимна. Няваше нито време, нито сили за скръб.

– Мъртъв е – продължи момичето. – Излезе от укрытието за продоволствие и го гръмнаха.

Виола млъкна. Седеше срещу Стен и гледаше някъде на хиляда метра зад и през него. Докато Стен успее да измисли какво да каже, Алекс я отведе настрана, извади терминала от раницата ѝ и я накара да състави някакъв си доклад за състоянието на силите.

Не че имаше нужда. Цифрите бездруго се бяха набили в мозъка на Стен.

Включен състав: 670 (Стен беше кацнал със 146 от своите наемници плюс 524 сподвижници.)

Наличен състав: 321.

„Няма що, страхотен водач излезе от теб, полковник – изсмя се саркастично умът му. – Само 50 процента жертви. Голяма работа си. И какво ще правиш сега?“

Чу зад себе си някакъв звук, обърна се и видя дотътрилия се Матиас. Той се присви до Стен и го зяпна напрегнато, с пребледняло лице, с очи, пълни с гняв и омраза. Омраза... не към Стен... но...

– Баща ми – промълви той. – Той ли е дал заповедите да ни изоставят?

Стен се поколеба, след което каза съвсем искрено:

– Не знам.

– Собствения си син! – изсъска Матиас. – Моите сподвижници...

Стен потупа младежа по рамото.

– Сигурно е бил Паррал. Паррал играе своята игра.

Матиас отри с ръкав мръсното си лице.

– Трябваше да го допусна... – Гласът му секна, а Стен се стегна. Трябваше да започне да мисли, не да говори, не да изпитва самосъжаление.

– Матиас – отсече той и младежът се сепна. – Върни се при хората си. Чакай заповедите ми.

Матиас кимна сковано и запълзя обратно към позицията си.

Стен предпазливо вдигна глава над бетонния блок и се огледа. След като разбраха, че транспортните съдове на Паррал са ги изоставили, оцелелите бяха заели кръгова отбрана в четирите карета на унищожените машинни цехове. Бяха се окопали и чакаха.

Бяха обкръжени от оцелелите яни – сила, която според последните изчисления на Игън преди да загине се равняваше на около пет хиляди души.

Съотношение – двайсет към едно. Лесно, ако си герой от симуларите. „Значи имаш малко над триста останали бойци, повечето от които ранени, полковник. Между другото, забравяш за бхорите.“

Да бе. Около трийсет бхори, след като не можеха вече да летят, се сражаваха по периметъра като подивели. Стен можеше само да съжалява, че Одо очевидно бе загинал при първоначалното изтегляне. Никой не беше докладвал, че е видял трупа му. Прибавяме трийсет дангалаци. „Е, полковник? Какви са възможностите?“

При битка има само четири възможности:

1. Победа.
2. Изтегляне.
3. Капитулация.
4. Да умреш.

Не му трябваше компютър, за да разиграе възможностите. Победата се изключваше, а за изтегляне нямаше начин. Капитулацията дори не беше възможност – петима от наемниците на Стен бяха опитали тази тактика. Сега бяха в ничията земя между периметъра на Стен и линията на яните. Разпънати на стоманени греди. Трябваше им почти цял ден, докато издъхнат – и повечето от тях бяха улеснени от милостивите куршуми на наемниците.

Не. Капитулацията беше невъзможна.

„Това е положението, Стен. След всичкото ти многогоо умно планиране. Единственият ти избор – стоиш и държиш, в акция, която в историята ще се сравнява с Камерун, Диен Биен Фу, Тарава, Хюи, или с Краис VI. Храна за червеите, с други думи.“

И тогава гневът му кипна. Е, и умът му изрови отнякъде фразата на Ланцота, мъжа, който го беше прекарал през основите на гвардейското обучение: „Сражавал съм се за Империята на сто различни скапани свята и ще сражавам на още сто преди някой скапаняк да ме скапе, но ще съм най-скъпото парче месо, което врагът някога е насякъл.“

Обърна се мъниеносно към командния кръг.

– Алекс?

Гласовата команда... и Килгър изведнъж застана мирно.

– Сър!

– Четири часа до стъмване. Искам ти и петима мъже – доброволци от хората на Филипс – да сте в готовност.

– Слушам, сър!

– Имаме ли координатите на янския команден пункт?

– Тъй вярно, сър!

– Значи тази нощ. Излизаме.

По лицето на Алекс бавно плъзна усмивка. Разбра. Схвана, скапаният шотландец. Щеше да е по-добре да умрат в атака, отколкото да се свиват в тази кръгова отбрана и да чакат.

Глава 40

Отне им близо два дни, докато изровят Кърия и останките от командната му структура от бункера. Намериха го свит под срутения таван, потънал в дълбок транс.

Янските медици го измъкнаха изпод развалините, но Кърия отказа помощ, а настоя да ръководи окончателното унищожение на наемниците.

Най-вероятно беше все още в шок, остатъчен боен стрес. Беше разпоредил бавната смърт на дезертиралите наемници и бе заповядал на всички яни да не взимат пленници. Беше решен да помете нашествениците, които бяха посрамили яните... до бавната смърт на последния мъж и жена.

Сега Кърия седеше зад набързо включените компютри и екрани в командния пост. Мразеше всички и жадуваше за дните, когато водачът повеждаше атаката от предната линия.

След което се усмихна криво. Защото разбра, че наемниците нямаше, не можеха да се предадат. Изключи командния сензор и се изправи.

– Генерале! – обади се един от адютантите.

– Утре. Ще атакуваме. Лично ще поведе атаката.

Адютантът – с широко ококорени очи – отдаде чест.

– Значи утре събираш командния състав. Ще покажем на тези червеи какво са яничарите, от най-висшия до най-низшия. Но тази нощ... тази нощ ще се съберем за молитви. Тук. Един час преди полунощ.

Глава 41

– Но преди да издебнем стреггана – изскрибуца древният бхор, – имаше подготовка. Постехме и обсъждахме нрава на древния враг. А после, след като вземехме решението си, вдигахме пир. И чак тогава тръгнахме по скършения от вълните лед да го намерим, скрит дълбоко в бърлогата си...

Древен, помисли Одо, не беше най-точната дума за стария бхор. Един от признаците за приближаващата смърт при бхорите беше, когато козината на гърдите им започнеше да посивява. Скоро след това бхорът трябваше да събере роднините и приятелите си за последно гостуване и след това да тръгне сред ледовете, за да посрещне смъртта, сам с боговете.

Този бхор обаче беше побелял почти целият, от кривите стъпала до сбръчканото чело. Беше, доколкото знаеха всички, последният жив ловец на стреггани.

И затова всички слушаха съветите му.

Точно както съветът беше слушал търпеливо самия Одо, все още увит с бинтове от главата до петите.

Точно както бяха слушали буйните призиви на най-младия бхор защо целият бхорски народ трябва незабавно да подкрепи изоставените воини.

Точно както бяха изслушали капитана на търговския флот да обсъжда спокойно – за един бхор (само две прекъсвания и една хоспитализация) – защо наемниците трябва да бъдат изоставени и да се положат усилия за помиряване с яните. Въпросният търговец също така се беше оказал един от главните търговски конкуренти на Одо.

Но съветът слушаше, както щеше да изслуша всеки бхор. Бхорите бяха едно истински демократично общество – всеки от тях можеше да говори пред съвета. Решението, което можеше да отнеме няколко седмици и да струва няколко дребни кръвопролития, щеше да се обсъди, оспори, да се наложи след яростна борба и накрая – да се вземе.

Вземеше ли се обаче, бхорите се задвижваха като един ум. Но колко време беше нужно! За пръв път – след като осъзна, че вдъхновението му е повлияно от покварата на онези прокълнати в майчината си брада хуманоиди – Одо се зачуди дали обществото му всъщност не е доста мудро и нерешително.

А древният продължаваше да дудне, без да казва нищо смислено, само разправяше някакви стари истории. Обикновено Одо щеше да е първият, който да седи отдясно на древния, да се грижи рогът му да е пълен със стрегг, омаян от сказанията за старите времена. Но неговите приятели – „Приятели, кълна се в майчината ми брада, приятели, макар и хуманоиди!“ – умираха.

Одо скръцна със зъби. Този дебат можеше да продължи още четири-пет цикъла. Оставаше само един обичаен начин да бъде наложен вот. И обикновено това означаваше смърт за бхора, който го е направил.

„Кълна се в ледения гъз на баща си – изръмжа Одо наум, – дължиш ми го, Стен. Ако преживея това, ще ми го дължиш.“

Древният продължи да скрибуца, В момента обясняваше как точно трябва да опиташ дръндерите на стреггана, за да разбереш дали съществото е подходящо за улов, или не е.

Одо се надигна от скамейката си, закричи към центъра на съветническия кръг и дългата му един метър кама излезе от кожата калъф на колана.

Без предупреждение Одо издърпа дългата си, влачеща се брада от гърдите си и само с един отсечен удар под светлината на огъня я отрязва. Хвърли космите в центъра на кръга след което, както диктуваше обичаят, коленичи, свел глава.

За бхорите дължината и дебелината на нечия брада символизираше личната сила, точно както дължината на някои други неща символизираше същото у други култури и същества. Да си кльцнеш брадата, и то пред съвета, означаваше, че въпросът е жизненоважен.

И тъй като никой от бхорите не обичаше застрашаващи ситуации, обикновено секачът на брадата губеше чувство за мярка и скоро след това – главата си.

Ръмжащите коментари се извисиха до рев, който заглуши спомени-те на древния.

Одо зачака.

И сега... въпросът дали да бъдат подкрепени войниците хуманоиди, или не щеше да се подложи на гласуване. Одо най-вероятно щеше да загуби и после някой доброволец щеше да го лиши от главата му. Най-вероятно доброволецът щеше да се окаже прокълнатият от Джамчид търговски конкурент.

Но, противно на обичая, някой заговори.

Беше старият ловец на стреггани.

– Старите – забоботи той – понякога се губят в славните подвизи на младостта си. Повечето от които, кълна се в майчината си брада, са лъжи.

И старият бхор се надигна – чу се скърцане на кокали. А после и неговата кама изсвистя като мълния и дългата ледена висулка на древната му брада падна на плочата върху брадата на Одо.

Съветът се беше смълчал. Старият бхор коленичи – за малко да падне – до Одо и сведе глава.

Глава 42

Стен прецени, че вратът на мъжа не изпука чак толкова силно, докато Алекс пускаше каската на първия янец и юмрукът му се стовари като чук в лицето на втория. Не чак, но силно.

Беше залегнал пред янския НП, обкръжен от петимата доброволци – хората на Филипс, в това число командира им – и чакаше Алекс да привърши малката си касапница.

Тумбестият мъж от Единбург се наведе да се увери, че и двамата янци са мъртви, и се претъркули извън наблюдателния пункт.

Продължиха пълзешком напред.

Яните, много уверени в себе си, бяха построили отбранителната си линия като низ от опорни пунктове с по петдесетина метра разстояние между всеки два поста. Стен съжаляваше, че не разполага с бойци от „Богомолка“ вместо наемници – щеше да е проста работа да прекара цял батальон през тази отбрана.

Но не разполагаше, и толкова. Затова продължаваше напред пълзешком, между не особено сложните електронни сензори, пиезокапани-те и дистанционно-детонаторните мини, свързващи укрепленията.

Янските отбранителни линии бяха две, свързани помежду си, но нападателяте без особено усилие проникнаха и през двете.

След това, зад втората линия, Стен и Алекс се спогледаха.

Стен се зачуди какво ли се върти в главата на Алекс... и защо не беше казал нито дума, откакто напуснаха периметъра. Вторият въпрос така и щеше да остане без отговор, и това бе толкова по-добре за бойната увереност на Стен, колкото по-зле бе второто.

Защото в този момент Алекс си тананикаше наум предсмъртната си песничка:

„Аз ризата уших му, сплетох си косата,
трупа погледах в скръб и жал,
и бдях над тялото му нощ и ден,
че никой не дойде във този ден.

Аз тялото му взех на гръб,
и ту вървах, и ту посядах,
аз гроб му изкопах и го положих там,
и го зарих с пръстта студена...“

Надигнаха се и тръгнаха към командния бункер. Докато приближаваха, от полупритворения вход се чуваше тихото мърморене на нощния дежурен екип на Кърия.

От двамата лостови, застанали в поза „мирно“ пред входа, първият умря с ножа на Стен, забит в сърцето му. Вторият получи страничен попитащ ритник, след което Стен се извъртя и натресе юмука си в слепочиято му.

Малко след това Стен стоеше над стъпалата към бункера и гледаше как Алекс със зла усмивка смъква от колана си гранатата със забавено действие.

И тогава се появиха бхорите.

Корабите им профучаха ниско откъм изток с включени на пълна мощност светлини за кацане. Прогърмяха над разрушения корабен док едва на десет метра над повърхността. И сипеха огън.

От един търговски кораб може да се получи съвсем приличен боен кораб, осъзна Стен, особено когато всички люкове са отворени и бхорите стрелят от тях с бластери и картечници.

Остана му време само колкото да се учуди откъде са получили разузнавателните си данни, когато корабите свиха точно над янската отбрана, сеейки смърт, преди светът да се взриви, и янските офицери се заблъскаха нагоре по стъпалата, и Алекс хвърли гранатата сред тях и ги засипа с огън, и след това ударът на огнената вълна помете Стен и го хвърли напред сред меката камара тела, и го затъркаля надолу по стъпалата, и после...

После вече беше в бункера.

Отдръпна се от нечие лепкаво тяло, надигна се и веднага след това залегна, щом мерна фигурата на чернобрадия Кърия, вдигнал оръжието си – залпът изтрещя и светлините угаснаха.

Стен чу някъде над себе си воя и писъците от битката, но не им обърна внимание. Майната им. Изправи се и безшумно закрочи в тъмнината.

В широкия сто квадратни метра бункер бяха само той и Кърия.

Кракът на Стен се опря в нещо и той коленичи. Компютърна мишка. Хвърли я високо пред себе си и огънят просветна в тъмното не към издрънчалата в нещо мишка, а в равна дъга зад звука.

„Извинявам се, генерале – каза си Стен. – Мислех, че си по-тъп.“

„Остани да полежиш тук върху бетона и помисли за някои неща. Забрави за войната горе. Ти си тук, сяп в тъмното, и се опитваш да убиеш един човек, който има сходни планове, свързани със собственото ти

тяло.“

Запълзя напред и заопипва за препятствия. Аха, микрофон, с прикрепена жица... Интересно... Дълга жица.

Придвижи се до една опорна греда и праметна жицата през нея. После я прекара през спусъка на оръжието си. Дължината беше достатъчна, за да изпълзи на пет-шест метра встрани.

Дръпна жицата, колкото за опит. Дулото просветна и куршумът рикошира дивашки от покрива, пода и стените.

И Кърия пусна залп по посока на святкането.

Стен дръпна жицата с все сила и оръжието мина на автоматичен режим, и тъмнината се превърна в нахъсан низ от проблясвания, куршумите пицяха из бункера. Кърия се надигна зад един от терминалите, прицели се грижливо към блясъците – прицел, който щеше да сложи край на дуела в тъмния бункер, стига генералът да бе успял да зърне тъмната сянка на скачащия във въздуха Стен и блесналия в ръката му нож, и ножът се заби във врата му, а Стен се блъсна във вече мъртвия генерал и много болезнено – в една от търкалящите се маси.

След което нямаше никакъв звук освен този отвън, когато бхорите започнаха победната си песен и гранатите и оръжията затрещяха в хор, и Стен успя да чуе рева на своите наемници и на сподвижниците, когато те се надигнаха и тръгнаха в атака.

И тогава Стен вдигна един от столовете, седна в тъмното и започна да крои своя план за отмъщение срещу Паррал.

Глава 43

Срещата беше на неутрален терен – планетоид в ничията територия на купа Лупус. Беше светая светих. Беше първото място, където основателят на религията, Таламеин, бе кацнал след бягството си.

Приличаше донякъде на парк, с просторни ливади, нежно ромонящи поточета и гори, пълни с дребен дивеч, и с един малък храм – единствената постройка на планетоида.

От двете страни на храма една срещу друга стояха изпънати в редици две войски, с готови за стрелба оръжия и нервно опипващи спусъците пръсти. Войниците бяха личните гвардии на двамата съперничаещи си Пророци. След поколения войни и зверства и от двете страни те чакаха само сигнала, за да се хванат за гушите.

Първо Теодомир, а след него Ингилд пристъпиха пред своите

телохранители и бавно закрачиха през тревата. И двамата бяха настръхнали. Спряха на около метър един от друг.

Теодомир пръв счупи напрежението. На лицето му разцъфтя широка усмивка и той разпери ръце за поздрав.

– Братко Ингилд, каква радост е за сърцето ми най-после да те видя в плът.

Ингилд също се усмихна, пристъпи напред, нежно прегърна своя съперник и след това отстъпи крачка назад.

– Ти каза „братко“. Колко уместен поздрав. Аз също винаги съм чувствал, че си като мой роден брат.

– Въпреки затрудненията ни – каза Теодомир.

– Да, въпреки тях.

Отново се прегърнаха. После се обърнаха и тръгнаха хванати за ръце към храма, пред който имаше масичка, постлана с бяла покривка. Засенчена с малък шарен чадър. От двете страни на масичката имаше два удобни стола. На самата маса бяха поставени документи и две старомодни писалки.

Двамата седнаха усмихнати един срещу друг. Теодомир заговори пръв.

– Най-после мир.

– Да, братко Теодомир. Най-после мир.

Теодомир има честта да сипе виното и отпи целомъдрено. После заговори напевно:

– Зная, че в този миг Таламеин ни се усмихва отгоре. Щастлив, че чедата му са го послушали и са положили оръжието си.

Ингилд понечи да гаврътне голяма глътка, но се окопити и отпи много леко, като свят човек.

– Много глупави бяхме, братко – каза той. – В края на краищата какви са истинските ни различия? Въпрос на власт, а не на теология. Празни титли.

„Лъжлив чувал с дракх“ – помисли Теодомир и се усмихна още по-широко.

„Надут с въздух мехур такъв“ – помисли Ингилд, отвърна му с нежна усмивка и му подаде ръка.

– Братко – промълви Теодомир с треперещ от вълнение глас и я стисна.

– Братко – прошепна Ингилд и сълзи закапаха по носа му. Беше толкова разчувстван, че си бе позволил да се успокои с няколко наркопиявици.

– Толкова лесно се решиха различията ни – каза Теодомир, хвърли поглед към стражите на Ингилд и ужасно съжали, че не може да стисне за гърлото набръчкания наркоман и да му измъкне жалкия живот от гръцмуля.

– Дойде ми някак мигновено – продължи той. – От устата на самия Таламеин.

– Странно – призна Ингилд. – Точно в същия момент и аз мислех за същото. – А мислеше за ужасните жертви, които беше дал, и по-важно – за ужасните разходи на Святата съкровищница. Само за половин кредит беше готов да изкорми жалкия дракх пред него на минутата.

– Значи – отрони Теодомир, – предлагам помирение. Икуменично помирение.

Ингилд се наведе над масата в очакване.

– Слагаме край на всички вражди – каза Теодомир – и всеки от нас поема върховното главенство на законните ни владения в звезден куп Лупус. И двамата ще бъдем назовавани Истински пророци. И всеки от нас ще крепи правата на другия.

– Съгласен – отвърна Ингилд някак прекалено бързо. – И ще можем да сложим край на това глупаво кръвопролитие. И всеки от нас ще може да се съсредоточи над основния си дълг. Над нашия единствен дълг.

Ингилд сведе глава.

– Да спасяваме душите на своите братя.

„А след две години – помисли той – ще дебаркирам на Санктус с половин милион янци и ще изгоря скапания ти трон.“

Теодомир потупа документите на масата. Бяха договори, набързо нахвърляни от чиновниците му за тази среща.

– Но преди да се подпишем тук, брате – рече той, – дали да не отпразнуваме това събитие със съвместна литургия?

И посочи малкия храм.

– Само ние двамата. Пред олтара. Да изпеем своите молитви към Таламеин.

„Ох, ти, плужек – помисли Ингилд. – Еретик такъв! Има ли нещо, на което да не си способен?“

И каза:

– Какво великолепно предложение.

Двамата пророци станаха и бавно тръгнаха към храма.

Паррал се отпусна в стола си и загледа на монитора как двамата

отвориха портата на храма, влязоха и затвориха.

Сълзи от смях потекоха по бузите му. Такава смехория не беше виждал през целия си живот. Двама лицемерно набожни тъпаци с тяхното „братко това“, „братко онова“. Мразеха се и в червата.

Дръпна звънеца и един от слугите му донесе кана със спирт, за да отпразнува. Какъв майсторски удар! А как упорстваше Теодомир, когато му предложи срещата. Как пицеше, само пяна дето не излезе на устата му.

А после изведнъж млъкна, когато Паррал му обясни останалата част от плана си.

Паррал се наведе към екрана, когато скритите камери в храма уловиха двамата вътре. Сега вече щеше да стане много интересно.

И отново, се поздрави, че предвидливо бе останал на Небта. Защото въпреки уверенията си към Теодомир не беше съвсем сигурен как точно ще се развият нещата.

Двамата пророци вече почти привършваха церемонията, молитвите им отекваха под свода на малкия храм. „Твърде дълго продължава“ – помисли Теодомир. Обикновено Върховното единение отнемаше около час. Но сега всеки от двамата се старееше да надмине другия, изричайки молитвите бавно и тържествено. Всяка дума се изговаряше, сякаш ги слушаше лично Таламеин.

Той благодари на Таламеин, че оставаха само местенето на Светата книга и благословията на жертвеното вино. Двамата се обърнаха към олтара, не в такт, разбира се, и размахаха пълните си с тамян кадилници над грамадната книга, поставена в средата.

После направиха две крачки напред и и двамата вдигнаха Книгата едновременно. Ингилд понечи да тръгне надясно, Теодомир – наляво. Двамата задърпаха.

– Насам! – викна Ингилд.

– Не бе, глупак, наляво!

След което, почти в същия момент, двамата се сетиха кои са, озърнаха се нервно и Теодомир се окашля.

– Тъ, прощавай, братко, но на Санктус Книгата върви наляво.

– Има ли го в договора? – попита недоверчиво Ингилд.

Теодомир прикри нетърпението си и каза с неохота:

– Все едно. В духа на икуменизма, можеш да я подкараш накъдето щеш.

Ингилд му кимна и заситни надясно, доволен от малката си победа.

Бързо стигнаха до последната част от церемонията: благославянето на виното и изпиването му. Златният бокал стоеше в малка skinия. Отвориха вратичките, извадиха го и след това набързо изпиях последните няколко молитви.

Теодомир бутна бокала към Ингилд и каза:

– Ти пръв, брате.

Ингилд го изгледа подозрително, поколеба се, после поклати глава.

– А, не. Ти пръв.

Теодомир грабна нетърпеливо бокала и изгълта половината от съдържанието му по не особено пророчески начин. След което го тикна в ръцете на Ингилд.

– Сега ти.

Ингилд се поколеба, после бавно взе бокала, вдигна го към устните си и предпазливо отпи. Вкусът беше чудесен. Той пресуши остатъка и грижливо постави бокала на олтара.

– Свърши се – каза той. – Сега вече да подпишем ония...

И се закашля. Отначало – съвсем леко. После кашлицата се усили, лицето му стана мораво, той се хвана за корема и почна да пици от болка.

– Глупак такъв, глупак! – захъхри Теодомир. – Виното беше отровено бе!

– Но... но... – успя да изрече Ингилд. – Но нали и ти пи от него?

Падна на пода, сгърчен от болка, и от устата му затече кръв – беше си прехапал езика.

Теодомир заподскача около него, зарита го и запищя:

– За мен беше осветено! Осветено, ама за мен, не за пристрастен. Не за пристрастен!

Ингилд се помъчи да се надигне на колене. Теодомир отново го изрита.

– Кой е Истинският пророк сега, скапаняк? Кой е Истинският пророк, а?

Паррал се превиваше от смях.

После изключи монитора. Беше свършило. Наистина беше свършило.

За миг съжали, че срещу него не седеше Стен. Полковникът сигурно щеше да одобри плана му. Има толкова много начини да се спечели

една война.

И изведнъж сърцето му се смрази, и той се хвърли на пода, защото ракетите изпищяха отгоре и звуковите вълни разтресоха палата.

Глава 44

– Полковник – сухо каза Филипс. – Гаднярите имат броня.

Изглеждаше абсолютно безразлична. Наемниците и сподвижниците вече заемаха огневи позиции.

Бхорите, вече схванали търговската изгода от подкрепата си за Стен, се бяха съгласили да му помогнат да кацне на Небта. Бяха пръснали достатъчно отвличащи ракети над столицата, за да объркат дори екраните на Имперска сигурност. А след това бхорските транспортни кораби бяха ударили предградията на столицата. Стен смяташе, че бхорските шкиперси съзнателно се бяха постарали да свалят колкото може повече храмове, паметници и дворци.

Този път поне Стен отбеляза с радост, че е извършил нашествие без никакви жертви – ако не се броеше един от мъжете на Восберх, успял до такава степен да се натряска със стрегг, че падна върху главата си от десантната рампа.

Войниците бързо се разгрънаха и настъпиха към имението на Паррал. След което затракаха вериги, теренът се разтресе и Стен разбра, че Паррал си е осигурил втора отбранителна линия. Мъже срещу броня.

Паник-фактор за неопитни бойци. Но за обучени?

– Ще ги спускаме – докладва му Алекс. – Бойците на Паррал имат петдесетина бетеера и двайсетина въздушни възглавници. Да ги накараме ли да се предадат?

– Гледай да не ги повредите много – беше единственият коментар на Стен.

„Битката за Небта“ – първата и може би последната – продължи не повече от час.

Алекс си избра една ръчна многоцелева установка със саманасочващи се ракети и изчака, докато върхът на подредената в клин формация не се насочи почти срещу него. Тогава натисна спусъците, малките ракети изфучаха от тръбите, изхвърлиха първите си степени за старт със състен въздух, включиха се и тръгнаха на лов. Пет от ракетите най-изрядно удариха пет от БТР-ите и ги превърнаха в огнени кълба. Шестата, по причини известни само на видиотения ѝ програмист, реши, че

статуята на един от предците на Паррал е много по-важна цел, и я гръмна.

Съдовете на въздушна възглавница бяха спрени с помощта на бързо издигнато телено заграждение, високо два метра. Те се блъснаха в мрежата и докато полуобучените им водачи се бореха с лостовете, бяха свалени от снайперистите на Стен.

Двата командни транспортъора оцеляха още няколко минути – толкова, колкото беше нужно на хлапетата от Лицея да изключат комуникацията им и на Стен и още трима мъже да се промъкнат зад тях и да изстрелят ръчните ракети в небронираните им задни десантни рампи.

Битката не беше кой знае какво, прецени Стен, докато гледеше как Филип натика грамаден лост в гъсеницата на един от атакуващите съдове, отстъпи назад, лостът се превъртя между дупките и Филип отбеляза разочаровано: „Някои наръчници твърдят, че едно парче желязо може да спре всяка верижна машина“, преди да хвърли запалителна граната в мазния ауспук на двигателя и БТР-ът да стане на фойерверк.

– Сега вече – помисли Стен – е време да се разберем със стария ни приятел сенър Паррал...

Глава 45

Алтернативните планове на Паррал бяха на привършване. Грандиозният му сценарий да насъска янците и наемниците един срещу друг някак се беше провалил. Дори високотехнологичната отбранителна схема с внесената броня се оказа пълна издънка. Ето защо в момента Паррал надзираваше товаренето на последните няколко съкровища на изкуството в кораба.

Корабът – модифициран буксирен високоскоростен фрайтер – беше кацнал в средата на имението и най-преносимите и лесно конвертируеми ценности на Паррал вече бяха натоварени и надлежно складирани на борда.

Новият му план беше да се махне от Небта, да си потърси някой обитаем свят и да се окопае там, докато връвата и пукотевицата спрат. Стига да спряха изобщо. Защото след като Ингилд умря, след като янците вече не бяха фактор и собствената му игра на власт се бе провалила, за пръв път от поколения купът Лупус се изправяше пред заплахата от мир.

Паррал беше съвсем сигурен, че Стен ще предаде неговите

търговски маршрути на бхорите. С което самият той щеше да стане по-малко от ненужен.

„О, добре – утеша се той, – при никакви обстоятелства оная пииян фукльо Теодомир няма да може да удържи нещата за дълго.“ Рано или късно щеше да им потрябва експертна помощ, пари и някой, който да може да остане трезвен за по-дълго от два-три часа. Имението и Небта можеха да се възстановят.

Последният слуга натовари последната картина и Паррал бързо се качи по рампата. Чуваше пушечния огън все по-близо и по-близо. Е? Да опустошат имението, ако искат. Когато люкът се затвори, той за миг се разтревожи за сестра си София, която бе изчезнала преди няколко часа. После сви рамене. София сигурно смяташе, че ще се оправи по-добре с любовника си Стен, отколкото с брат си.

Отправи се към командната зала. Дежурният офицер държеше кораба на трийсетминутна готовност от близо час. След като Паррал потъна в ускорителния диван, пилотът започна да отброява секундите.

Отвън се вдигна мъгла от двигателя и грижливо поддържаните градини на Паррал се сгърчиха и изтляха.

Пет секунди до старта...

– Таламеин ни е благословил – монотонно измърмори Матиас и фокусира визъора на шлема си към имението. – Ние сме избраниците на Таламеин за неговите цели. – Пръстите му докоснаха бутоните за готовност на огневия пулт.

Матиас и десетима от сподвижниците бяха инсталирали ракетната установка на улицата зад имението на Паррал. Матиас спусна забралото на шлема си, полезрението му се сля с двете „очи“ на ракетата, изстрелващата тръба се издигна, люшна се и спря срещу пометените от топлината дървета в градината на имението.

– Хванах го – обяви той.

Ръцете му стиснаха двата джойстика на контролния ракетен панел.

– Огън по моя команда.

– Готов за огън – обяви един от сподвижниците.

– Системи на изчакване. Всички системи в готовност.

Матиас усети как въздухът потрепера, щом на хиляда метра от него корабът на Паррал се заиздига над имението. Натисна преждевременно бутоните за изстрелване и изведнъж полезрението му се ушири като рибешко око, щом ракетата излетя от тръбата и изсъска на петдесет метра

нагоре.

Матиас подкара ракетата в орбита, изчакайки кораба на Паррал да излезе нагоре, и след това превключи ракетните сензори.

– Видимост нормална – докладва той отсечено. Един от сподвижниците щракна първи ключ и ракетата изрева нагоре по траектория осем и кръстчето се спря на носа на кораба на Паррал. Сивата стомана се закова пред очите на Матиас, а после не остана нищо освен топлата вълна и метала – и след това очите му изгаснаха.

Матиас рязко смъкна шлема от главата си – тъкмо навреме, за да види как огненото кълбо се плъзна по носа на кораба на Паррал, обхваща горивните резервоари и целият кораб се превърна в издължена огнена пура, отломките от която бавно се завъртяха из въздуха.

Сподвижниците викаха възторжено. Матиас се смъкна изтощен от командната седалка, засмя се, после лицето му стана сериозно.

– Не аз – заяви той и възгласите секнаха изведнъж. – А Таламеин. Смятам се за благословен, че Таламеин ме е избрал за инструмент на своето възмездие, за началата, които ще превърнат Вярата в изкован от огън меч, както е възнамерявал Първият пророк. За това – в което аз виждам само началото – трябва да му благодарим.

Ето защо, когато Стен и Алекс изхвърчаха през храстите, завариха десетината мъже коленичили в молитва пред някаква вещ, която поразително приличаше на късообхватна преносима ракетна установка.

Глава 46

София седеше на малката скала точно до ръба на водата. Взираше се към толкова обичаните от нея огромни вълни, които още продължаваха своя тътен, независимо от човешката промяна.

На двайсет метра зад нея, точно на края на черния пясък, чакаше Стен.

Беше намерил София изпаднала в истерия в имението, когато бойците му нахлуха и пометоха слугите извън стената от огън, предизвикана от рухналия кораб на Паррал. Беше забил в ръката ѝ мед-гранк и бе заповядал да я отнесат в щаба му. После, и това бе много трудно, насила насочи ума си към работата и към безкрайните подробности за това, което става, след като спечелиш една война и не знаеш какво да правиш по-нататък.

Първото естествено беше верижно-кодирано съобщение, изпратено

по високоенергийния преподавател на Паррал към един свободен приемник на някаква планетка малко извън купа Лупус. Съобщението, нахъсана поредица от кодове, гласеше:

ДОБРИТЕ СА ИЗБРАНИ И ПОБЕДИХА. ДОБРИТЕ СА ТЕОДОМИР. ФАЗИ А & Б ЗАВЪРШЕНИ. ПОДХОДЯЩА АКЦИЯ ВЪВ ВАШИЯ ОТДЕЛ ВЕДНАГА.

В рамките на три имперски часа съобщението бе предадено по веригата до Корпус „Меркурий“ и попадна в ръцете на Махони и на Императора. Ответното съобщение гласеше:

ИЗЧАКАЙ. ИМПЕРСКО ПОТВЪРЖДЕНИЕ В ХОД. НЕ ПРЕЧИ НА ИМПЕРАТОРА. ПОЕМАНЕТО ЩЕ ЗАПОЧНЕ ДО СЕДМИЦА. ПОВИШЕНИЕ ЛИ ПРЕДПОЧИТАШ, МЕДАЛ ИЛИ ДЪЛЪГ ОТПУСК? ПРЕДСТАВЯНЕТО ТИ СЕ ОЦЕНЯВА В ПОДЛАТА ТРАДИЦИЯ НА „БОГОМОЛКА“.

С което оставаха само няколко незначителни детайла, докато се появи Императорът със своя антураж, за да утвърди Теодомир като законен Пророк и водач на купа Лупус. Незначителни детайли, като погребването на мъртвите, грижите за болните, задържането на наемниците от невъздържано плячкосване и... и София.

Точно затова двамата бяха дошли на този черен плаж. Нито София, нито Стен не изрекоха и една дума, докато грависледът не кацна на плажа. След това София смъкна дрехите си, закричи към скалата и седна – и седеше мълчаливо вече няколко часа.

А сега изведнъж стана и отиде при Стен. Седна на пясъка и се сви до него.

- Ти ли уби брат ми?
- Не.
- Щеше ли да го направиш, ако имаше шанс?
- Вероятно.
- София кимна.
- Сега с войниците ти ще си заминете.
- Да.
- Ще дойда с теб.

Стен се поколеба – не мислеше, че е добра идея Бет да се запознае със София, въпреки че Бет вече не му беше любовница. А и обяснението, че Стен не е нито полковник, нито бивш войник, щеше да е доста

сложно.

София сви рамене.

– Ще отидеш някъде на почивка с възнаградението си, нали?

– Вероятно.

– Ще я прекарам с теб. – Баронските навици умираха трудно. – А след това – продължи София – ще си отида. Винаги съм искала да видя Имперския двор.

Стен прикри въздишката на облекчение. Любовта е нещо чудесно, но тя не трае по-дълго от службата. За съжаление.

– Поне за известно време няма да искам да видя Небга – завърши София.

Стен нямаше коментар. Тя хвана ръката му и двамата станаха и тръгнаха към колибката в края на плажа.

Глава 47

Петте бойни имперски кораба клас „Герой“ висяха в стационарна орбита над Санктус. Надвисналите отгоре акули се придружаваха от патрулна ескадрила и три пълни ескадрили унищожители. Формацията бе подкрепена от половин флот помощни кораби, съдове за планетарен шумр и два батальона от Първа гвардейска дивизия.

Когато пристигаше, за да открие новопостроена сграда или да узакони някой завоевател, Императорът предпочиташе да няма изненади – най-малкото пък от онези, които започваха с „бум“ и насочваха някакви хвърчащи неща в негова посока.

Фишът, който куриерският кораб достави, тежеше почти килограм и съдържаеше всичко, което трябваше да се знае или направи по темата:

Протоколен наръчник за Имперски визити.

Включваше информация, като какви оръжия може да носи почетната стража (никакви оръжия за масово поразяване, никакви хладни лични оръжия, личните оръжия – с празни затвори, без пълнители); дължината на приветствената реч (не по-дълга от пет минути); броя на хората, имащи право да произнесат слово при кацането (максимум трима); изисквания по разквартируването на Имперска сигурност (една казарма плюс апартаменти в съседство с императорските покои); изисквания за менюто на отряда за сигурност (обичайното императорско меню за цивилните; дхал, ориз и пилешко или соев стек за гурките); и прочие, и прочие –

до безкрай.

Смущавашо подробен в детайлите, фишът беше една от причините Императорът да оцелее по лично негова преценка – след над 160 опита за атентати, само три от които се бяха оказали успешни.

Беше, разбира се, един от малкото слънчеви дни на Санктус. На един островен континент това също така означаваше достатъчно топло, за да поплуваш.

Събраната йерархия на Църквата на Таламеин, която трябваше да стои на парадната трибуна в официално облекло един час преди съмване, колективно и мълчаливо желаше хубава гъста мъгла или още по-добре – снежна буря.

Императорът – въпрос на политика – умишлено ги караше да чакат.

Видните особи стояха на няколко квадратни километра площадка за кацане. Сподвижниците бяха около тях в пълни парадни униформи. В другия край на полето, зад охранявания периметър, бяха онези щастливи граждани на Санктус, на които бе позволено да видят първата императорска визита на Санктус. Както впрочем и в целия куп Лупус.

Матиас и баща му стояха един до друг и се потяха обилно. Никой от двамата не виждаше причина да заговори другия.

А после тълпата зашумя – високо в небето пет петънца се материализираха и се понесоха надолу.

Петната се уголемиха и се превърнаха в патрулни кръстосвачи. Тълпата завика възторжено – кръстосвачите бяха авангардът на Императора. Корабите изтрецяха със звуковата вълна и спряха на хиляда метра над полето, после бавно се спуснаха, по един във всеки от четирите ъгъла на площадката за кацане, а петият точно срещу почетната трибуна.

Рампите за слизане се плъзнаха надолу и униформените бойци затичаха по тях, разгръщайки се в боен строй. Заредените им уилигъни бяха насочени и готови за стрелба.

От петия кораб по рампата към трибуната с посрещачите тръгнаха на бегом други две формации. Всички бяха в обикновените кафяви ливреи на Имперската прислуга. И всички бяха бивши гвардейци, корпус „Меркурий“ – и оперативни служители от „Богомолка“.

Бързо, без да ги притеснява ничие достойнство, те провериха оръжията на сподвижниците, за да са сигурни, че наистина са празни.

Друго отделение, мърморейки извинения, се качи на парадната трибуна и прекара около важните личности маса-детектори.

Теодомир беше унизен. Един от слугите дори има наглостта да конфискува плоската с вино, която Теодомир беше сложил във вътрешния си джоб за ресурс при бедствено положение.

След това шефът на сигурността свали от колана си ком-единицата и я включи. И заговори на неразбираем код. Изслуша, изключи кома и се обърна към Теодомир.

– Пригответе се да приемете появата на Вечния император, Господаря на Хилядата слънца.

И Теодомир, с голяма неохота – все пак той беше помазаният Пророк на Вратата на Таламеин! – усети, че неволно се кланя с благоговение.

– Полковник – каза малко тъжно Императорът, – ако ударим някоя глътка, ще има ли това значение за тия скапаняци?

– Не, сър – отвърна Махони... но не посегна към гарафата в гардеробната.

Нито пък Императорът.

– Някой еон – продължи Императорът – ще залитна по тая рампа, ще обявя на висок глас, че този мост вече е открит, и ще почна да обрязвам първия сановник, който ми се изпречи пред очите, с ножицата за срязване на лентата. После ще се избълвам върху всички благородни мошеници, които ме посрещат.

– Чудесна идея – заяви равнодушно Махони.

– А, още нещо. Онзи оперативен...

– Стен.

– Стен. Да. Той и неговите наемници инструктирани ли са?

– Тях ги няма тук, сър. Няма да видите никой от тях.

– Някакви проблеми?

– Никакви. Теодомир е притеснен от тях, а голям процент от наемниците са дезертъори от Гвардията. Освен това кога някой войник е обичал да стои мирно, докато умре?

– Полковник – каза Императорът, докато проверяваше за деветнайсети път дали копчетата на черната му като полунощ куртка са си на мястото, – вие разбирате от психология и разни такива. Защо продължавам да се изнервям, когато правя неща като това... след хиляда години?

– То е от вечната ви младост – каза Махони. – Това е вашият очарователен наивитет. Тревогата, която кара всички ни да обичаме и да служим на ваша Вечна тревожност.

– Ба! – изръмжа Императорът и натисна един бутон. – Капитане.

Приземете тази бъчва. Омръзна ми да чакам.

Петте бойни кораба, всеки дълъг почти километър, засъскаха надолу към полето и черните им сенки закриха слънцето на Санктус.

Четири от тях увиснаха на сто метра над земята, но петият, „Верцингеторик“, се спусна леко на площадката за кацане. И тогава, съгласно заповедите, капитанът включи генераторите „Маклийн“ и корабът продължи да потъва на двайсет метра в самата площадка. Това беше начинът, по който Императорът се подписваше на всеки свят.

Хълбокът на кораба се отвори надолу и се превърна в двайсет метра широка рампа. Теодомир замаха диво и оркестърът започна да свири. На двайсетия такт музиката спря, тъй като все още никой не се беше появил на рампата. И точно когато оркестърът изквича жално и млъкна, Императорът тръгна надолу по рампата. Три такта след него тръгнаха гурките. След като дребните кафяви мъже се пръснаха от двете страни, Императорът закрачи към парадната трибуна.

„Хубава церемония прави“ – каза си Махони, загледан в крачещия към трибуната на Теодомир самотен мъж. Двете оръжейни кули на „Верцингеторик“ се полюшваха, покривайки трибуната.

Императорът спря пред трибуната и зачака.

А йерархията на Таламеин падна на колене. Дори Теодомир, съзнавайки какъв ужасен грях извършва, приклезна.

Само Матиас остана прав, измервайки с очи мускулестия мъж, който стоеше под него.

Императорът включи ларингофона и на „Верцингеторик“ техниците намериха симп-честотата на говорителите на космодрума и включиха Императора към тях.

– Поздравявам те, о, пророче – отекна гласът на Императора над полето. – Като твой Император, приемам теб и твой народ отново в прегръдката на Имперската закрила. И като твой Император, признавам героизма и истинността на вашата вяра, и дългото мъченичество на вашия основател, Първия пророк Таламеин.

След което Императорът изключи микрофона си и тръгна по стъпалата на трибуната. Чудеше се колко още би могъл да задържи тези глупаци да се потят на слънцето, преди да се наложи да им позволи да преминат на следващия, тотално предсказуем етап от церемонията.

– А това – с гордост обяви Теодомир – е дубликат на оръдейната

установка, която е обслужвал самият Таламеин при своето Велико бягство към Свободата.

Матиас, Императорът и Теодомир се намираха дълбоко в сърцето на вътрешното укрепление на Санктус и разглеждаха съкровищата на Вярата.

Пред тях вървеше цивилната охрана плюс подскачащите като жабоци отделения на гурките. Зад тях се мъкнеше онемяла от благоговение тъпла знатни сановници и сподвижници.

– Знаете ли – сподели непринудено Императорът, – аз познавах Таламеин. Лично.

Теодомир примига, а Матиас изпита непреодолим подтик да коленичи. Императорът забеляза объркването им и се усмихна.

– Стори ми се... интересен – продължи Императорът. – Във всеки случай беше необичайно да се види толкова искрена всеотдайност у един толкова млад човек.

Матиас примигна – единствените холоси на Таламеин, които бе виждал, го показваха като престарял брадат мъж. Не можеше да прецени кое го слиса повече – да разбере, че Таламеин наистина е крачил по лицето на Галактиката като обикновен човек, или че добродушният мъж срещу него наистина е говорил с Първия пророк.

Зад тях тъпата се размърда, защото един от сподвижниците чу думите на Императора, ахна „ерес“ и посегна към оръжието си, забравил за момент, че е деактивирано.

Преди ръката му да пипне кобура, едно остро като бръснач кукри се допря до гърлото му и той чу тихо съскане:

– Пусни оръжието, невернико! Веднага.

Сподвижникът се подчини и младият хавилдар-майор се усмихна учтиво, поклони се и прибра дългия нож в канията.

Императорът избра да направи прокламацията си след службите, на широките стъпала на самото вътрешно укрепление. Този път словото беше записано и разпратено по радиомрежата на целия звезден куп.

– Посетих Санктус – заявя той. – И видях с очите си плодовете на Таламеин, и ги намерих за достатъчно ценни, за да принадлежат на Империята. Опознах и изслушах вашия пророк Теодомир, и го намирам за добър и мъдър. По тази причина заявявам, че ръката на Императора е вече протегната над звезден куп Лупус и над неговия народ, и че ще помагам с всички средства, които са необходими. И заявявам, че този

пророк, Теодомир, е законният владетел на звезден куп Лупус и че той и неговите потомци, докато не реша да оттегля покровителствената си ръка над техните глави, са законните владетели на този регион. И нека силите на Вселената и Първият пророк Таламеин благословят и одобрят това решение.

След което последва голям възторг и истерия, а на Императора повече от всичко му се искаше да се върне на кораба, да си облече халата и да удари няколко – не, много питиета.

Но не можеше. Предстоеше банкетът.

Глава 48

Махони се мъкнеше по Авенюто на Монументите и броеше гробници. Спря пред съответната крипта и зачака. Нищо. Не го чакаше никой. Той се наведе и влезе в криптата.

– Полковник – чу се от тъмното гласът на Стен. – Мисля, че имаме проблем.

– Давай – строго каза Махони.

– Няма сигурни данни.

– Докладвай, казах.

– Усещане само. Слухове. Говори се за свещена война.

Махони донякъде беше благодарен на тъмнината. Внезапният шок не е най-подходящата реакция пред един подчинен.

– Теодомир?

Стен сви рамене.

– Но как? – каза Махони. – Той е пиянде. Развалина. Няма подтик.

– Знам – отвърна Стен. – Звучи безсмислено.

– А Матиас?

– Възможно е – каза Стен. – Вижте, казах ви, че са само приказки.

Все пак ме притеснява. Просто съжалявам, че не ни оставихте повече време да го решим.

Махони помисли малко, кимна и каза:

– Да, ти наистина ме помоли за повече време.

Стен си замълча.

– Прав си, момко. Трябваше да изчакаме, докато нещата се уталожат. Не мога да ти кажа защо, но просто нямахме време.

– Е добре – продължи той уморено. – Ти си човекът на терена, лейтенант. Програма?

Стен опипа ножа в ръката си, помисли и после отговори откровено:

– Майната му, ако знам. Но трябва да намеря някакъв начин да поддържа за известно време наемниците си. Единственото, което мога да измисля, е да висна тук здраво, докато ситуацията се изясни.

– Разбираш какво може да се случи при най-лошия сценарий – да оставим настрана половин милион изклани миньори, война из целия куп Лупус, пръскащи се из вселената въоръжени до зъби пророци и пълно въвличане на Гвардията – нали? Искам да кажа за мен и теб, момче, ако ще говорим за важните неща.

– Аз отивам в наказателен батальон, а вие – в полева команда.

– Грешка. И двамата ще въртим кирките в някой блатен свят. Ти като редник, аз като сержант – каза Махони. – И то при положение, разбира се, че Вечният император не ни използва червата за погребален саван. На този етап на играта обаче мисля, че програмата ти е вярна. Дано, ако дойде най-лошото, ти и бойците ти да можете да прекратите проблема от раз. Но се съмнявам.

Той поклати тъжно глава и тръгна към изхода на криптата.

– Полковник?

– Да, лейтенант?

– Една услуга. Всъщност две.

Махони се закова на място. Лейтенантите не искат лични услуги от командирите си, дори в секция „Богомолка“. Но на лейтенантите също така обикновено им липсва нахалството да кажат на командира си, че бойният му план се е оказал пълен дракх.

– Какво?

– Имаше един мъж на служба при мен. Редник Уилям Кършайн. Умря при последния рейд срещу яните.

– Продължавай – каза Махони.

– Беше бивш гвардеец. Първи шурмови. Бих искал да бъде върнат посмъртно в строя. Е, и един медал няма да навреди. Ако е имал близки, може би ще се чувстват по-добре.

Махони не попита дали е заслужено. Все пак поклати глава.

– Как да намеря досието му, лейтенант? Знаеш ли колко Кършайн-новци сме имали в гвардията?

Стен се ухили.

– Точно него ще го намерите много лесно, полковник. Разжалван четиринайсет пъти и предлаган за Галактическия кръст около четири пъти.

Махони се съгласи с неохота. Щеше да го направи.

– И каква е другата услуга, след като явно съм избран за личния ви кучкар, лейтенант?

Стен се поколеба.

– Това е по-лично.

Махони зачака.

– Става дума за Сестрата на Паррал – каза накрая Стен. – София.

– Красива жена.

– Вземете я с вас. Иска да бъде представена в двора.

– Дотам ли си я докарал, момче?

– Не знам, сър.

Махони помисли и сви рамене. Какво толкова, по дяволите! И това щеше да направи.

– До утре вечер, лейтенант. Старт при трета смяна. Кажй й да се яви на „Верцингеторикс“. Трета рампа. Ще я посрещнат.

– Благодаря, сър.

Глава 49

Островният континент на Санктус сякаш потръпна, когато Имперският флот се надигна от повърхността и увисна за миг успоредно на парадната трибуна, където обкръжени от сподвижниците стояха Теодомир и Матиас. После корабите изригнаха бели облаци и се стопиха в нощния мрак.

Долу, сред полето, зад един хангар, стояха Одо, Стен и Алекс.

Стен махна за довиждане на София. Тя беше приела вестта за незабавното си заминаване без особена изненада. Най-малкото не бе казала много неща. Но то пък и двамата не бяха особено приказливи в безумната суматоха на последните си любовни прегръдки, преди Стен да я придружи до десантната рампа на огромния имперски боен кораб.

Тон изтласка тази част от живота си някъде в задната част на мозъка си и се обърна към Одо.

– Вие човеците много си падате по сбогуванията – подметна бхорът.

– Не сега, Одо – каза Стен. – Искам да заредиш с гориво един от бойните си лихтери и да стоиш на десетминутна готовност. Искам и два кораба да кръжат в пълна готовност край Небта. За лихтера искам двама от стрелците, които използва на Ърич, а теб лично – за пилот.

Челото на Одо изпъкна напред и нагоре.

– Невъзможно, полковник. Войната свърши и аз си имам търговски интереси, които трябва да...

– Важно е. Защото ако не го направиш, може никога вече да няма търговски интереси за бхорите.

Одо изпъшка, но като че ли го разбира.

– И нямаш разумно обяснение за това?

– Не. Засега.

– Тогава наистина те разбирам, Орисницата ти.

Този път Стен го погледна объркано.

– Ще стане. Корабите при Небта ще ги имаш до пет дни. Допускам, че ще се използват в случай, че войниците ти имат нужда от незабавно убежище.

Стен въздъхна облекчено. Сега поне си беше осигурил задна врата – и за себе си и за наемниците.

За жалост, неговата „орисница“, съдбата, щеше да се реши за по-малко от двайсет часа. Твърде рано за корабите на Одо.

Глава 50

Стен качна край черния път, слезе, изпъгна униформата си и продължи пеш.

Пътеката към лагера на сподвижниците бе означена с червени флагчета и докато ги подминаваше, той си спомни нещо, което му беше казал Махони – че няма нищо по-опасно от войник, току-що получил първата си лентичка за храброст.

– За поо... чест!

Матиас, с двама сподвижници от двете му страни, чакаше при последния завой на пътеката. И тримата се бяха изпънали „мирно“. Стен им отговори с небрежно махване с ръка като старши офицер.

– Свободно – каза той и сподвижниците отпуснаха крак.

Матиас закричи напред с изпъната ръка, с широка усмивка на лицето.

– Полковник. Искрено съм щастлив, че можат да дойдете.

Стен козирува, изглежда Матиас и каза:

– Войната вече свърши. Нямам официален ранг, така че да оставим вече титлите. – Свали ръка и отстъпи крачка назад. – Приех поканата ви като заповед. – И след пауза: – Или греша?

– Беше покана към приятел – каза Матиас малко смутено. След

което хвана Стен под ръка и го поведе към гимнастическия салон. – Имаме много неща за обсъждане.

Стен повдигна вежда.

В офиса до малкия гимнастически салон личаха известни промени. Беше добавена огромна полугероична картина, изобразяваща Матиас, и също толкова голяма снимка на офицерите на сподвижниците – с Матиас в средата естествено. И, забеляза Стен, съвсем малък портрет на бащата на Матиас, Теодомир. Беше прибавена и голяма дъска за обяви, напътствия и заповеди. От Матиас.

„Доста си бил зает напоследък, момченце – помисли Стен. – Добре съм те научил.“ Усмихна се принудено, щом Матиас си наля вода и му кимна към гарафата с вино. Стен пренебрегна виното, посегна към водата и също си наля една чаша. Вдигна я и каза:

– За победата. – И изгълта водата.

– За победата – каза и Матиас, отпи от водата, седна и кимна на Стен също да се отпусне. Стен седна и зачака – нещо, в което беше много добър.

– Вие променихте историята на този звезден куп – най-сетне заговори Матиас.

– С малко помощ от ваша страна.

Матиас го погледна изпитателно – явно се бореше с нещо. После изведнъж стана и закрачи из стаята.

– Оглеждам се – заговори той. – И навсякъде виждам зло. Виждам лицемерие. Виждам суетно вричане във вярата.

Стен разбра, че Матиас говори за баща си, и не каза нищо. Матиас рязко се обърна към него.

– Аз... ние можем да променим това.

– Сигурен съм, че можеш – каза Стен. – Някой ден ти ще бъдеш Пророкът. Когато баща ти умре.

Матиас го погледна почти умолително.

– Но точно сега нищо не е в ред – каза той. – Войната не е свършила.

– Не разбирам за какво говориш – каза Стен. – Колкото до мен – и очевидно Вечният император смята същото, – тя свърши.

Прекъсна колебливото възражение на Матиас и добави:

– Бъди търпелив. След няколко години – двайсет, трийсет най-много – ти ще наследиш всичко това. – Стен махна с ръка из

гимнастическия салон, но имаше предвид целия куп Лупус. – Изчакай, докато имаш силата да го промениш.

– Но неверниците... – почна Матиас и бързо се овладя и смени темата.

– Какво смяташ да правиш сега, полковник?

Стен сви рамене.

– Ще намеря някой да ме наеме.

„Какво ще правиш сега, лейтенант? Ще си подвиеш опашката и ще се върнеш при нещо, което наподобява цивилизация и където ще трябва да си проверяваш квартирката за буболечки или за наети убийци всяка нощ, преди да захъркаш? Ще се върна към униформата. Ще се натряквам всяка вечер с хората си в «Богомолка». Ще галя два тигъра. Ще слушам последните изблици на омраза към всичко от страна на Док, схемите на Айда как ще си купи цяла галактика, и може би ще проверя дали Бет не е избила порочната си страст към скитанията от главата си.“

Изведнъж си даде сметка, че е много, много уморен и много доволен, че това назначение най-после приключва.

– Наемниците винаги имат работа – подхвърли той, колкото да наруши мълчанието си.

Матиас си пое дъх и каза:

– Присъедини се към мен. – И извърна очи настрани.

Стен помълча, уж че премисля.

– Няма в какво да се присъединявам.

– Сподвижниците – каза умолително Матиас. – Присъедини се към моите хора. Зная, че си точно толкова религиозен, колкото и ние. Ще ти дам висок чин. Ще ти дам пари. Ще...

Стен вдигна ръка.

– Аз съм наемник, Матиас. Разбери го. А на един наемник му дай войни. И като наемник съм се научил, че е най-добре да се разкараш от работодателя си, когато войната свърши.

Взе виното и си наля. Отпи и отново зачака.

– Но тя не е свършила – каза Матиас.

Стен само го погледна. После допи виното и стана.

– Свърши. Послушай съвета ми. Изчакай. В този куп ще цари мир поне хиляда години. Когато ти станеш Пророкът, ти – и твоите потомци – правете каквото искате.

Потупа Матиас по рамото, като млад мъж, играещ си на татко с друг млад мъж.

– И ако тогава не тръгне добре – обеща му, – просто ми се обади. И

ще съм твой.

После излезе от стаята.

„Съжалявам – помисли Матиас. – Много съжалявам за това, което трябва да направя.“

Глава 51

Теодомир току-що беше привършил вечерната молитва на Единението. Затича по прохода, без дори да изчака слугите и стражите си. Имаше адска нужда от здраво питие. Озърна се към хората по пейките в храма и се изсмя наум. Овце! После изхвърча през вратите на храма.

Затрополи по стъпалата леко замаян. След като Паррал вече го нямаше, той беше най-важният във Вълчите светове. Осветен дори от Вечния император. Нищо невъзможно нямаше за него. Най-безобидният му намек ставаше закон на хиляда светлинни години околоръст.

Но това, което най-много искаше точно сега, беше пиячка. А после щеше да помисли и за нощните забавления. Кого да си избере? Кое дете да вземе в ложето си? Танцуващото момче? Или пеещото момиче?

„А бе, и двете“ – реши той.

И тогава пред него изникна синът му. Теодомир му се усмихна набързо и понечи да го подмине.

– Татко – каза Матиас.

Теодомир спря на стъпалата и нетърпеливо се зачуди какво ли иска тоя тъпак, синът му.

Младежът извади кама и Теодомир отстъпи назад. И чак сега забеляза, че Матиас е с неколцина мъже в кървавочервените униформи на сподвижниците.

– Не може ли друг път? – изхленчи той. – Сега бързам.

Беше много странно – защото разбираше за какво е извадена камата. Но всичко беше като насън.

После забеляза, че другите мъже също са извадили камите си.

Синът му заби камата в гърдите му и Теодомир изпищя. Пищя и пищя, и пищя, докато другите също го мушкаха с ножовете.

Стражите на Теодомир дотичаха с извадени оръжия. Матиас гледаше баща си отгоре. Последен вопъл, гърч и Пророкът беше мъртъв.

– Той е мъртъв – уведоми Матиас бащината си гвардия.

Миг колебание, след което се разнесе трополене – мъжете захвърлиха оръжията си и нададоха възторжени викове.

Матиас беше Истинският пророк.

Глава 52

Друг закон на „Богомолка“: „Когато се съмняваш, осигури си аварийен изход.“

Алекс беше пригответил аварийния изход веднага щом Стен се върна от срещата си с Матиас. Нямаше указания, но знаеше, че нещо скоро ще им се стовари на главите.

Тъй като бяха разквартирувани в самия Храм, аварийният изход представляваше две боядисани в цвят гранит катерачески въжета, спуснати от един прозорец.

В една урна наблизо бяха плъзгачите, необходими за бързо слизане по въжето.

Така че когато се почна скръбният вой по повод кончината на Тео-домир, Стен и Алекс се задвижиха. Първите двадесетина по-амбициозни сподвижници, които нахлуха през вратата, се натъкнаха на една от неприятните изненади на Алекс.

Беше им пригответил дирекционни мини, свързал ги беше към сензори и ги беше окачил от двете страни на вратата. Те предизвикаха такава бъркотия, че наистина забавиха следващата вълна сподвижници.

Паузата позволи на Алекс и Стен да закачат плъзгачите за въжетата и да изскочат заднишком през прозореца.

– Хайде, момче – подкани го Алекс щом стъпиха на земята. – Тук вече не раздават десерти.

Изхвърчаха през портите на Храма и затичаха към града и към космодрума, където, отчаяно се надяваше Стен, Одо трябваше да ги чака с лихтера.

– Хич да не ти пука – викна му ухилено Алекс. – Трябва само да се разкараме от фанатиците, да духнем от скапаната планета и после няма кво да му мислиш, освен за гнева на Махони и на Вечния император.

В този миг срещу тях се появи цял взвод сподвижници. Алекс се смъкна на едно коляно, извади оръжие и откри огън.

После двамата затичаха по някакви улички и Стен си помисли, че ако оживее в следващите минути, ще може да се оправи с гнева на когото и да било.

ПЕТА КНИГА СТРЕЛА

Глава 53

Матиас, единственият Истински пророк на Таламеин, стоеше пред своите сподвижници – червено море, проснало се пред очите му в безкрайни изпънати редици.

Пророкът говореше вече от три часа, преповтаряше последните подвизи, преукрепваше вярата им в себе си и в Таламеин, и ги докарваше до бяс. Гласовете им бяха прегракнали от крещене, лицата им зачервени. Имаше дори припаднали от екстаз.

Матиас им беше казал за измяната на наемниците на Стен, който, в съюз със стражите на баща му, устроил коварния заговор за убийството на предишния Пророк.

Теодомир вече бе свят мъченик на Таламеин. Матиас увери сподвижниците, че докато той е жив, името на баща му няма да бъде забравено.

После заповяда да изведат напред предателите от бащината му гвардия. Стражите мълчаха съкрушени. Някои плачеха. Заповяда да ги екзекутират един по един и сподвижниците посрещаха с бодри възгласи всяка поредна смърт.

Сега Матиас градеше финалните моменти на своята реч.

– Не е смъртта това – извика той, – което готвя за наемниците на предателя Стен. В този момент те чакат съдбата си в моите килии, изоставени от своите водачи, Стен и Килгър, които избягаха като последни страхливци.

– Убий ги – развикаха се сподвижниците.

Матиас вдигна ръка за тишина.

– Още не. Все още не, братя мои. Първо ще ги разпитаме, така че цялата Империя да разбере за гнусните им престъпления. И тогава ще ги осъдим и ще ги екзекутираме.

Той се усмихна на младите си бойци и продължи:

– Назначил съм комисия от сподвижници, която да реши как точно да умрат.

Малка пауза за ефект.

– И ви обещавам, че тази смърт ще бъде дълга. Ще умрат в агония. Ще изстискаме от тях всяка възможна капка кръв, за да им платим за смъртта на моя баща.

Сподвижниците изреваха одобрително. Матиас сниши глас, вече готов да изиграе последната карта.

– Купът Лупус вече е наш, приятели. И аз посвещавам своя живот като ваш Пророк на това всички хора да могат да почитат Таламеин и да се къпят в блясъка на неговата слава.

– Да бъде! – изреваха мъжете му.

Матиас се напрегна, наведе се над парапета и очите му сякаш заровиха в душата на всеки от мъжете.

– Но има могъщи сили, които сега работят срещу нас. Сили, които отричат Таламеин.

Тих стон на стъписване се понесе между сподвижниците.

– В този момент нашите врагове се трупат. Пълзят към портите ни.

Нова дълга пауза.

– И аз казвам, че трябва да се бием! – изрева той.

– Да се бием! Да се бием! За Таламеин! – закрещя в отговор множеството.

– Обявявам свещена война. Джихад. Война срещу ереста. Срещу измяната. Срещу всички, които скверният името на Таламеин.

Мъжете, вече изпаднали в луд екстаз, развалиха строя и хукнаха напред да вдигнат Матиас и да го понесат триумфално.

Глава 54

Полковник Махони, все още командир на корпус „Меркурий“, стоеше мирно, с прибрани пети, с почервено лице, с изопнат като стоманен прът гръбнак. Слушаше конското на своя живот, дереше му кожицата вечният майстор на дране на кожи.

– Полковник Махони, не знам какво да правя с теб. Не знам какво да кажа.

Махони се въздържа да отбележи, че на Императора не му липсваха думи от близо час.

– Разбираш ли какво стана, Махони? Аз току-що дадох благословието си на един фанатик. Фанатик, който ме нарича еретик. Мен. Мен!!!

Махони благоразумно замълча.

– По дяволите, човече, вися тук като някой скапан дърдореш

глупак. Държавна визита. Пряко излъчване в цялата Империя. Пр дяволите, аз обявих звезден куп Лупус за отворен!

Той се наведе над античното си бюро.

– А когато аз обявя нещо за отворено, кълна се във всичко свято, което съм бил достатъчно тъп, за да намеря в тази жалка Империя, очаквам то да остане отворено. Разбирате ли, полковник?

– Тъй вярно, сър!

Императорът изгледа сърдито Махони. Последва дълга въздишка.

– Много скапано положение, Махони. Я седни. Седни и ни сипи нещо. Нещо гадно. Нещо отровно. Нещо, което да ме натряска.

Махони седна – но не направи фаталната грешка да се отпусне. Ако беше възможно да се седи „мирно“, Махони го направи. Пресегна се към колбата с последната смес на Вечния император от експериментален скоч и напълни чашите. И отпи с цялото бойно упорство, с което е способен да отпие един войник. Императорът забеляза това и се подсмихна.

– Никога не си харесвал особено този дракх, нали, Махони?

Махони издаде неопределен звук. И изчака Главнокомандващият на най-голямата военна сила в човешката история да каже какво е наумил.

Императорът гаврътна скоча си, потръпна и си наля пак.

– Аз съм разумен човек, Махони, Зная, че нещата могат да се объркат. Добре. Значи задникът ми пак е наврян при алигаторите. И какво от това? Бил съм там и преди.

Императорът отпи и каза с възможно най-благия си тон:

– Имам само един въпрос.

– И той е, сър? – попита Махони.

Вечният император скочи и кресна:

– КОЙ МИ НАВРЯ ЗАДНИКА В БЛАТОТО, МАХОНИ? КОЙ? ЧИЯ ИДЕЯ БЕШЕ ТОЗИ ПОГРОМ?

Махони не можеше да му каже, че идеята в края на краищата си беше лично негова, така че отсече:

– Поемам пълната отговорност, сър.

– Адски си прав, Махони, адски си прав. Аз ще... Ще взема да... Полковник, искам да намериш най-гадното място в моята империя. Някоя адска дупка. Място, където няма да ти е гарантирано, че ще оцелееш повече от седмица.

– Слушам, сър.

– До утре искам пълен доклад.

– Слушам, сър.

– Сега, кой беше она, другият приятел? Лейтенант кой беше?

– Стен, сър.

– Точно така, Стен. Той още ли е жив?

– Да, сър.

– Това беше първата му грешка, полковник. Сега. Стен. За него имам специални планове. Все още ли владее Плутон, Махони?

– Мисля, че да, сър.

– Не. Не. Твърде меко. Ще измисля нещо. Ти просто остави Стен на мен, Махони. Защото ще си твърде зает, докато намериш адската дупка, където ще те изпратя.

– Слушам, сър.

Вечният император се отпусна в креслото си и затвори очи. Изглеждаше заспал. Махони продължи да чака. Много дълго. Накрая Императорът отново отвори очи и го погледна уморено. За миг Махони като че ли почти успя да види колко древен е Вечният император.

– Разчитам на теб, Ян – промълви Императорът. – Реши го. Отърви ме от този Пророк. Отърви ме от Матиас.

Махони стана, разбрал, че най-после е получил заповедите си от Императора. И отдаде чест по-добре от най-старателния новобранец.

– Това, сър, ще бъде изключително удоволствие за мен. – Обърна се кръгом и понечи да напусне.

– Махони?

Полковникът спря.

– Да, сър?

– Само не ме ядосвай повече. Моля те, а? Като стар приятел по пиячка.

– Няма, шефе.

– Най-много ме ядосва, когато се ядосам. Странно, колкото повече остарявам, толкова по-лош ставам.

Той погледна Махони.

– Ще кажеш, че можеше да стане и иначе, нали? Ще кажеш, че можеше изобщо да не ми пука?

– Не бих могъл да знам, сър.

– Е, пука ми, Махони. Пука ми.

И Вечният император отново притвори очи. Махони тихо се изсули навън.

Глава 55

Точно в този момент перспективата за изгнание на Плутон – или на още по-лошо място – беше най-малката грижа на Стен. Двамата с Алекс се бяха навели над един ком в замъка на Одо – най-студената, най-сивата и най-влажна сграда, където беше стъпвал Стен. Задниците им замръзваха тук от няколко седмици, а храната бе най-лошата, известна на всички същества във вселената.

Преди два часа им бяха съобшили да стоят в готовност при кома. Махони щял да им съобщи заповедите си.

– Бесилката ще е, момко, просто го усещам – каза Алекс.

– Не – отвърна Стен. – Махони няма да ни остави да се измъкнем с нещо толкова лесно като смърт.

– А бе мама хубаво казваше да не ставам войник...

Замръзнаха, когато линията на кома изпраща и навъсеното лице на Махони изплува на екрана.

– Току-що бях при Императора. Не е доволен.

– Мога да го разбера, сър – каза Стен.

Махони поомекна.

– Добре, че вие двамата поне сте живи.

Загледа ги втренчено от екрана, после продължи:

– Опитих се да направя каквото мога. Но... – Сви рамене. Беше от онова свиване на рамене, което не се връзваше много с добрата кариера.

– Какво правим оттук нататък, сър? – попита Стен.

– Вие не правите нищо – отговори Махони. – Ще си седите на задниците. Да не забъркате още някоя беля. Ще пратя кораб да ви прибере до няколко седмици.

– Но Матиас...

– Не е твоя грижа, лейтенант Стен. За Матиас ще се погрижа аз. Докато се приберете, ще съм внедрил друг екип на „Богомолка“ и всичко ще е приключило.

– Сър – каза Стен. – Разрешете да го направя аз. Върнете ми екипа. Тринайсети екип. Ще ви оправим Матиас.

Махони се намръщи. Алекс сръга Стен предупредително.

– Отмъщение ли, лейтенант? Мислех, че съм те обучил по-добре.

– Не. Не отмъщение. Просто имам повече шанс. Познавам Матиас. Познавам Санктус.

– Не мога да рискувам, момче – каза добродушно Махони. – Наред

с всички други проблеми, всички сертификати за проучвания и минна разработка са одобрени лично от Императора преди Матиас да се реши на отцеубийството. Цяла флота миньори тръгва към района на Ерикс. Точно през купа Лупус.

– Матиас ще ги избие – каза Стен. – Точно затова е по-важно да разрешите ние да се справим.

– Не виждам как – заяви Махони.

– Аз имам план.

И заговори бързо. И докато излагаше подробно плана си, Махони го гледаше от екрана все по-изненадано.

Глава 56

Не за пръв път я извлякоха, веригите издрънчаха нагоре по стъпалата, после главорезите я хвърлиха на колене пред Матиас.

„Но – помисли Филипс, докато се стягаше, за да понесе очаквания ритник, и после се изправи – като нищо може да е последният.“

Тронната зала на покойния и не чак толкова оплакван Теодомир бе претърпяла значителна промяна. Гоблените и статуите бяха разкарани, както и възглавничките на каменния трон.

Видеокартата на Санктус сега беше засенчена от символа на Вярата на Таламеин – събрани за молитва ръце над оголен меч.

Останали бяха само двата факела от двете страни на картата.

На каменния трон седеше Матиас, облечен в новата официална униформа на сподвижниците, без отличителни знаци и ордени. Филипс сведе почиттелно глава и се постара да не си отваря устата – тактика, която бе подействала доста добре преди години, пред военния трибунал.

– Говоря в името на Таламеин – високо каза Матиас.

– Да бъде – отекнаха сподвижниците, застанали покрай голите стени.

– Тук, в най-святото място, седалището на Таламеин, аз, Матиас, избран от Пламъка за Истинския следовник на Таламеин, те обвинявам, майор Филипс, в отсъствието на твоя водач, архиантидеиста Стен, в предателство. Предателство срещу нашата Държава, нашата Вяра и Моя народ.

„Я стига, хлапе. Не можеш ли да измислиш някое по-оригинално обвинение от това?“ – помисли си Филипс.

Знаеше, че най-важното сега е да се печели време. Смъртта –

обичайният резултат при съд за измяна – обикновено трае доста дълго и без особени надежди – освен ако човек не вярва в отвъдното. След службата си в двайсет войни Филипс определено не вярваше.

Изчака малко, след което вдигна очи към Матиас. И най-неочаквано коленичи. Тихо бръмчене на изненада пробяга през сподвижниците и дори Матиас я изгледа стреснато.

– Не разбирам обвинението, о, пророче.

– Ще се изненадаш от подробностите, но те се групират около убийството на нашия покоен преблажен пророк Теодомир и намерението да отхвърлите Нашата Пресвята държава.

– Преди да станете Пророк, аз ви познавах като добър войник и храбър другар в битките. Мога само да предположа, най-покорно, че тези обвинения произтичат от някои ревниви или неразбиращи ваши подчинени.

– Грешите, майор Филипс. Тези обвинения произтичат пряко от моето възприятие, от моите молитви и от моите уста.

„Хмм. Искане на мъртви“ – прецени Филипс. След което опита друг ход.

– Тъй като сме чужденци във вашата система, пророче, може ли да ви попитам какъв съд се полага по тези обвинения?

– В случая с върховна измяна – каза Матиас – съдът е представен от църковни старей и представителя на Таламеин.

– Обстоятелствата за съда същите ли са спрямо неверниците, както за членовете на църквата на Таламеин?

– Майор Филипс, макар че присъдата може да е същата – продължи Матиас малко неуверено, – формата на екзекуцията е различна. На онези, които са под Плаща на Вярата, се разрешава по-лека смърт. – Очите му леко просветнаха. Ако беше разбрал накъде бие Филипс, това щеше да докаже правотата на решението му и да придаде на преврата още повече святост.

„Спирах те, малко фанатично фазанче“ – помисли Филипс.

– Разбирам. Но, пророче, не искам да прозвучи все едно че, ако наистина сме виновни, ще се опитаме да облекчим съдбата си. Питам ви просто заради любопитството, което моите войници и аз самата проявихме, след като видяхме храбростта и доблестта на онези, които воюват за Вярата.

– Какъв е въпросът ви, майор?

– Навярно... след като разбирам, че ще ни осигурите съветници, които да се погрижат съдът да бъде честен пред очите на Таламеин, който

ще дойде да съди и бързите, и бавните, и умрелите – продължи Филипс, – би могло да, е от полза, ако намерите мъдрост да ни осигурите религиозни наставници, за да можем да научим повече за Таламеин и тогава да стигнем до решение.

Матиас премисли и кимна с неохота. Това, разбира се, щеше да забави показния процес. Но ако някои от наемниците приемеха вярата, щеше да е чудесно. И можеше да се намери начин да бъдат пощадени, за да тренират неговите сподвижници за джихад. Но не и Филипс, не и нейните офицери, нито Стен – при положение, че изобщо го намереха.

– Ще обмисля молбата ви – каза Матиас. – Трябва да призная, че заслужава да се обмисли. Ще ви уведомя за решението на Пророка, след като Пророкът изрече своите молитви, завърши своите пости и потърси утвърждение от небесното сърце на Таламеин.

Филипс се поклонил, а Матиас разпери ръце.

– Благодарим ти, Таламеин, затова, че изслуша това заседание, и се молим да се въздаде справедливост, както е било отвеки. Да бъде.

– Да бъде – отвърнаха всички в хор. После пазачите пак повлякоха Филипс към драголника.

„Не е чак толкова лошо, майоре – каза си тя. – Отложи идването на палача, уреди да дойдат няколко възможно склонни към подкуп или корумпирани клирици, и най-важното – спечели време.“

И се зачуди с какво точно се занимава Стен в този момент и дали просто не е изоставил войниците си и не е духнал.

За съжаление наемническата, обучена в бой част от нея се съгласи, че полковникът би бил скапан глупак, ако е направил нещо друго.

Глава 57

Одо беше съвсем сигурен, че наемникът, който наричаше себе си Стен, е нещо много повече. Да вземем например силно модифицирания радиоприемник, който беше настроен в посока, която Одо, след тайна проверка, установи, че е някъде близо до Галактическия център. Или да вземем също така абсолютната идиотщина един наемник да се тревожи за не толкова щастливите си подчинени.

Поради това Одо не се изненада, когато един от часовете на брустверите на стената изкрещя.

Пред замъка, сред снежната вихрушка, стоеше някаква слаба хуманоидна женска. От двете ѝ страни стояха два огромни четириноги

черно-бели хищника; малко зад тях пък се бяха изправили дебела хуманоидна жена с интересен мустак, и някакво малко, покрито с козина същество с помръдващи пипалца. Плюс четири обемисти грависледа.

Кои бяха те, как бяха успели да се внедрят незабелязани в света на бхорите и откъде знаеха къде се намира Стен? Одо си помисли, че никога няма да научи отговора на тези въпроси.

Затова просто отвори портите, сложи на масата мезе: чирози и саздърма, извади и остатъците от снощната вечеря, след което прати да събудят Стен и Алекс.

Глава 58

Събирането му с екипа беше кратко и диво. Мънин дори се изправи на задните си крака и го облиза по лицето. Хъгин – според Стен по-умното животно – изръмжа, скочи на масата и налапа всички чирози на една хапка.

– Виждам, свръхсилна буцо лой – изръмжа Айда на Алекс, – че можете да се оправите и без мен.

Алекс чак хлъцна, но призна, че наистина много се радва, че я вижда.

Бет придърпа Стен настрана и попита загрижено:

– Какво се обърка?

– Трябваше да действаме бързо – отвърна Стен. – После ще ти разкажа.

Док беше странно смирен. Стен успя да прегърне два пъти Бет, което му навя някои интересни мисли за нещата, които бяха правили в по-ранните дни на познанството си, след което отиде, коленичи и погледна коалоподобния алтаирец в очите.

– Отмъщението ти е ужасно, Стен – унило каза Док.

Стен го изгледа озадачено.

– Знаеш ли какво ни накара да правим Махони, след като те командироваха? Имаш ли изобщо представа в какво се изразява неговата представа за На Негово величество Имперската тъпотия? – Гласът на Док премина във фалцет.

Стен знаеше, че Док ще му го каже.

– Лека задача – продължи антропологът на екипа. – Идеална за един екип с отслабени ресурси, така ни каза Махони. Тропически свят, на който някакви местни хуманоиди се канели да свалят местното

правителство. Трябваше уж само да пазим посолството.

– Махони каза, че Императорът напълно бил одобрил революцията – продължи Бет. – От нас се очакваше да пазим всички имперски служители – и техните семейства – да не попаднат в същата мелачка, в която щяха да хвърлят правителството.

– И го направихме – добави Айда. – Първо на първо, нямаше нито един комскан, доколкото можах да преценя, който да не е под наблюдение. Знаеш ли колко кредита загубих? Имаш ли си представа колко от моите инвестиции – нашите инвестиции! – станаха на дракх само защото ни натикаха в тая миризлива подмишница?

– Но не това бе най-лошото – продължи Док. – Бяхме дегизирани като гвардейска охрана – дори успяхме да убедим онези скапаняци, дето наричат себе си „Форин Сървиз“, че Хъгин и Мънин са съвсем нормална част от всеки гвардейски екип.

Той изсумтя, натика огромен къс месо в мечата си паст и задъвка.

– Беше пълна веселба – подхвана Бет, докато Док дъвчеше. Опитваше се, без голям успех, да се съдържи да не се разсмее. – Аборигените завзеха двореца. Обсадиха посолството. Обичайната ситуация. Пуснахме няколко куршума над главите им и те се прибраха да поразмислят над някои неща.

През бързо изчезващата мръвка, която като че ли повече подхождаше за Хъгин, Док добави:

– Бяхме се подготвили, разбира се, за аварийно изтегляне – през задната врата, през някакви свързани помежду си съборетини, на открито, през една неохранявана градска порта и после малка разходка от два-найсет километра до един гвардейски унищожител.

– Е? – зачуди се Стен. – Какъв беше проблемът?

– Децата – каза Док. – Айда, която не знам как все успява да ми се налага, ми нареди да отговарям за малките в посолството. Гадни месоядни пискливи хуманоиди!

– Те се влюбиха в него – намеси се Айда. – Слушаха всяка негова дума. Караха го да им пее песнички. Даваха му бонбонки. Галеха го.

– С гадните си лепкави лапички! – Док изръмжа. – Трябваша ми цели три цикъла, докато си оправя козината. И ме наричаха... – Той потърпна. – Представяш ли си, наричаха ме „Мечо Пух“.

Стен се обърна така, че Док да не вижда лицето му, и плесна Хъгин да слезе от масата. После се овладя и се обърна.

– Е, след като сте си починали, искате ли вече да се върнете отново на работа? Става дума за нещо приятно и невъзможно.

Док налага още една мръвка, после екипът заслуша доклада на Стен.

Глава 59

Планът за бягство се развиваше изключително добре. Онези от наемниците, които имаха повечко опит в губене на войни, бяха успели да скрият дребни хладни оръжия. Събраха ги и раздадоха най-подходящите за копане и рязане на най-дребните, най-яките и най-малко страдащите от клаустрофобия пленници.

Само за две нощи плочите, покриващи пода на подземния затвор, бяха изрязани и вдигнати, след което започна копаенето. При всяко брониране на затворниците и смяна на охраната ги връщаха на мястото им и ги ограждаха с фалшив „цимент“, направен от сдъвкан хляб.

Виола, която беше поела командването на секцията от Лицея след смъртта на Игън, беше изчислила маршрута на тунела, използвайки за опорни точки малкото, което можеше да се види от зарешетените прозорци.

По-набожните наемници и част от онези, които имаха дар слово, се бяха включили в учебните групи на инструкторите на Матиас.

Докато слушаха, задаваха умни въпроси и се правеха на все по-силно повлияни от вярата, те бяха стегнали с помощта на ластици униформите си над върховете на ботите и пръскаха пръстта от тунела по утъпкания двор.

„Добре върви“ – помисли Филипс, докато поредната смяна голи, оцапани с кал войници се измъкваше от дупката, за да бъде сменена от следващата. Първият екип почна да се чисти с последните остатъци от дневния порцион вода за миене и пиене.

„Много добре наистина – помисли Филипс. – Имаме да изкопаем само още около триста и няколко метра в каменистата пръст преди да се измъкнем извън тези стени. После, след като се измъкнем най-вероятно на ръба на пропастта, ще трябва само да измислим някакъв начин как да издрапаме стоте метра надолу по скалата и да се покрием в самия център на столицата на Санктус. Всичко е адски лесно, стига да разполагаш, да речем, с десет години.“

„Стен, Стен, къде си, полковнико?“ Филипс смъкна куртката си и въпреки клаустрофобията си се вмъкна в тунела, допълзя до задънението му край покрай потящите се, задъхани войници и започна своята смяна

като копач.

Глава 60

Екипът седеше и обмисляше възможните алтернативни решения на онова, което им беше казал Стен. Двата тигъра бяха премислили всичко през своите донякъде еднопосочни мозъци, бяха показали острите си нокти, простичкият им план да се избие всичко беше отхвърлен и сега те си ближеха козината.

Айда резюмира обстановката по следния начин:

– Един фанатик. С войници. Обявил е религиозна война. След като нашият ужасно предвидлив Император е благословил всяко безобразие, което могат да извършат, до седмото поколение. На всичко отгоре имаме миньорски кораби на път – кораби, които със сигурност ще бъдат ударени от засада от тези „сподвижници“.

– Добра оценка – съгласи се Алекс.

– Едно решение – пробва Док. – Изчакваме, докато наемниците бъдат осъдени на смърт и изведени за екзекуция. Твоят Матиас несъмнено ще присъства и церемонията несъмнено ще е публична. В разгара на голямото печене или както там предпочете той да избие бившите ти подчинени, го залавяме.

– Отхвърля се – твърдо заяви Стен. – Планът е да спасим колкото може повече хора.

– Махони знае ли, че пресмяташ и това?

– Не – призна Стен и останалите членове на екипа моментално шартираха предложението. Тайно всички освен Док бяха съгласни с романтизма на Стен.

– Съгласна – заяви Бет. – Единственият избор е да спипаме Матиас преди свещената война да е започнала.

– Ще е весело – изхъмка Айда. – Между другото, доколкото не знаем как все пак ще идем на Санктус, да не говорим как по дяволите ще се напъхаме в столицата, дали твоят брилянтен ум е измислил как ще влезем в тази крепост на Храма, за да хванем Матиас, при положение че успеем да свършим всичко останало, о, командире?

– Не е брилянтният ми ум – отвърна Стен. – Ледения ми задник.

– Какво? – попита Айда.

– Студеното ми седалище – плюс един геокораб на Махони над Санктус преди три дни, за сеизмокарта.

– Разбираш, че никой от нас няма и най-смътна представа за какво говориш, нали?

– Естествено, Бет.

– Добре – сви рамене Бет. – Това е твоят отдел. Моят отдел... току-що измислих как да идем на Санктус и да влезем в столицата. Без прибежки и припъльзвания, между другото. Първо на първо, защото е трудно за деликатната ми фигура.

– Не знам накъде биеш – каза Алекс, – но твоите котета, Док и нашта хубава дебеланка трудно ще останат незабелязани.

– Не и когато сме напълно открити – каза Бет. – Вижте, ние просто ще се направим на цирк!

Кратко объркване, след което Стен и Алекс схванаха и цялата стая избухна в смях, ако се изключеха тигрите, които изглеждаха разстроени, и Док, който нямаше представа за какво говорят.

– Става – каза Стен, след като спря да се смее. – На всичко отгоре сещаш ли се какво ни дава това?

– Естествено – отвърна Бет. – Ти уреждаш всички подробности, след като скапем Матиас и цялата Вяра на Таламеин. Решението за целия куп Лупус.

– На Одо това ще му хареса – каза Стен и тръгна към вратата.

– Кълна се в майчината си брада – изрева Одо и един от канделабрите се разлюля, а двата бронирани костюма за лов на стреггани задрънчаха на стойките си – ти се подиграваш и с бхорите, и лично с мен.

– Моите извинения – каза Стен. – Но това е единственото решение и ако подейства, гъзът ти няма да замръзне като на баща ти.

– Няма да го направиш – каза Одо.

Стен напълни догоре двата рога със стрегт и тикна единия в ръцете на Одо. Знаеше, че рунтавият бхор рано или късно ще се съгласи. И се надяваше, че все някак ще се справи с неизбежния утрешен махмурлук.

Лежеше свит в леглото под тежките кожи. Умът му беше замаян от многото стрегт, но не можеше да заспи. Умът му не можеше да замлъкне и превърташе за стотен път всички точки от плана.

Чу тихо шумолене зад вратата и се събуди напълно, щом вратата изскърца и се отвори. Пръстите му се свиха за ножа и после се отпуснаха, когато дребната фигурка пристъпи вътре.

Беше Бет. Притвори вратата, пристъпи до леглото, развърза робата

си я пусна на пода. Отдолу беше гола.

Стен почти бе забравил колко е красива. После тя се озова под кожата и се стгуши до него.

– Но нали каза... че ще си бъдем само приятели?...

– Знам – засмя се тя. – Просто се почувствах...

Стен преглътна, когато Бет започна да го целува по голите гърди.

– ... съвсем приятелски.

Можеше ли Стен да спори с такава логика?

Глава 61

Брадатият мъж стоеше до брега с мрежата и рибарския прът на рамо. И зяпаше без особено любопитство странната сбирщина. После смукна замислено през зъби и се затътри към боядисаните в ярки цветове сандъци, пред които стоеше екипът на „Богомолка“ и навъсеният Одо.

При наличието на един-единствен островен континент, за бхорския кораб не се оказа особено трудно да кацне възможно най-далече от Санктус. След това Стен и хората му бяха натоварени на един лихтер, който забразди на метър над вълните и ги стовари на един плаж на северната част на континента. Стен знаеше, че това ще е най-лесното – всеки търговец, достатъчно опитен като бхорите, беше и ловък контрабандист, способен да прекара какво ли не, без да задейства радарната аларма.

– Вий ще да сте духове, като ви гледам – заяви равнодушно рибарят.

На Санктус живееха много и различни хора, а не само духовници и сподвижници и, както се надяваше Стен, тъкмо те щяха да предложат ключа към успеха на операцията.

Тези хора бяха предимно неграмотни селяни или рибари. И както е навсякъде, имаха своите добродетели и пороци като подозрителност, суеверност, скептицизъм, но най-вече тъпоглавие. Този рибар обаче се оказа малко по-суеверен и тъп, отколкото Стен допускаше, че е възможно.

Стен смяташе, че ако той самият е рибар, излязъл е призори и види едно дребно мече, едно едро космато същество, две грамадни котки и четири хуманоида, най-логичният му избор ще е да побегне с вой към най-близката църква на Таламеин, за да се изповяда.

Но вместо да направи точно това, рибарят пак всмукна въздух през

зъби и се изплю, като за малко не улучи Хъгин, който изръмжа предупредително.

– Не, благородни господине – почна Стен. – Ние сме само бедни артисти, чийто кораб тази сутрин претърпя крушение. За щастие, успяхме да спасим целия си багаж, но, уви, загубихме верния си кораб.

– Да бе – каза рибарят.

– И сега имаме нужда от помощ. Трябва ни помощ да си сглобим фургоните. Можем да платим в злато. Ще ни трябват и коне или волове да теглят фургоните. В замяна не само ще ви платим в злато, но и ще ви изнесем най-хубавото си представление.

– Разбил ви се корабът, викаш?

– Точно така.

– А бе, дръжте, че сте духове – каза рибарят. – Ще ви повярват повече.

И докато ръката на Алекс плавно посягаше към миниатюрния уилигън, пъхнат под куртката му, рибарят се обърна и подхвърли през рамо:

– Ще взема да ида у село. Може до час да ви доведе говеда и работна ръка. – Изплю се отново, обърна се и тръгна все така, без да бърза, натам, откъдето бе дошъл.

Озадачени, бойците на „Богомолка“ и Одо се спогледаха, след което се заловиха с екипировката – пет десетметрови фургона, набързо сглобени от бхорския екипаж. Бяха натоварени с всевъзможни вещи, необходими за „шоуто“ на Бет, плюс противовзривни сандъци, пълни със заредено до дупка имперско въоръжение, включващо лъчеви комове, уилигъни и какви ли не взривни устройства.

Нямаше вече операция под прикритие – Стен го знаеше. Или щеше да успее и тогава всичко беше без значение, или щеше да умре. В който случай до няколко месеца Императорът щеше да се принуди да заповяда пълен гвардейски шурм в купа Лупус.

А ако това се окажеше необходимо, нещо толкова незначително като един издухан екип на „Богомолка“ щеше да е последната грижа на Императора.

Освен това, ако се случеше най-лошото, всички бездруго щяха да са мъртви.

Глава 62

Кампанията, проектирана от Док, имаше двупосочна цел. Първото

и най-важното беше да осигури начин няколко изключително странни на вид същества да могат да проникнат навреме в добре охраняваната столица на Санктус, за да отърват наемниците и да сложат край на мечтите на Матиас за джихад. Един от най-ефективните начини да проведеш тайна операция е като я проведеш явно, тъй като противникът обикновено смята, че никой не може да е чак толкова тъп и явен. Специалистите по тайни операции често се губеха в лабиринта на двойното и тройно мислене.

Втората цел бе да се наблегне на нарастващото разцепление между населението на Санктус и църквата. Поради това бяха замислени някои шеги в самото представление, както и шушукания след представлението, които да направят сподвижниците и духовната йерархия да изглеждат безнадеждно тъпи – толкова тъпи и покварени, че на никой уважаващ себе си селянин да не му пука в случай, че режимът падне. Най-малкото на никой уважаващ себе си селянин, който не е могъл да измисли как да пипне от далаверата.

Док знаеше, че в една крайно неграмотна, частично потисната култура добрата шега или прошепнатият скандал се разпространяват толкова бързо, колкото ако бъдат излъчени на симулар.

Ако кампанията успееше и повечето селяни почнеха да се кискат над последната антисподвижническа шега, и секция „Богомолка“ успееше да проникне в столицата и да почне стрелбата, надяваха се, че местното население ще остане неутрално. Ако се вдигнеха в подкрепа на Матиас, то на Стен, на неговия екип и на пленените наемници щяха да им останат само броени часове живот. А пък ако решаха да съборят двореца в подкрепа на Стен, резултатът като нищо щеше да е гражданска война, а една гражданска война с религиозен привкус е в състояние да продължи с поколения и напълно да затрие една култура.

Док беше прекарал дълги часове над компютъра, преди бхорите да внедрят екипа. И като ровичкаше из „28 правила на хумора“ (самият Док, както и всички от неговия вид нямаше никакво чувство за хумор) и залагаше на вродената си неприязън към всички хуманоиди и на презрението си към всяка кауза извън непоклатимия егоизъм, успя да състави петдесетина вица, няколко доста сочни скандала и една пиеска.

Пиесата беше кръстоска между земни средновековни мистериални цикли и наситена с просташки хумор комедия дел арте, с голяма доза импровизации.

Актърският кастинг създаде известен проблем. Тъй като Стен и Алекс бяха добре познати на сподвижниците, тяхното качване и слизане

от сцената трябваше да се дегизира.

За самата пиеса това беше лесно. Стен и Алекс бяха принудени да станат клоуните на трупата и бяха напълно неузнаваеми под белия грим и фантастичните перуки и костюми. Трудното обаче беше извън сцената.

Основно правило при грима е, че не е необходимо да променяш много външността на лицето, за да го направиш неразпознаваемо. И „Богомолка“ знаеше това правило много добре. Затова Стен обръсна главата си и си сложи една грозна пришка на едната буза. Алекс си пуна мустаци като на морж и подстрига косата си на монашеска тонзура.

Сюжетът на пиесата беше идиотски прост. Бет играеше осиротяло селско момиче, чиято добродетелност е застрашена от покварен богаташ (Алекс, с дълга брада), при съучастието на един зъл клирик от режима на покойния и не чак толкова оплакван Теодомир. Богаташът се играеше от Айда, предрешена като мъж.

Единствената надежда на Бет бе в нейния красив любовник, който беше напуснал селото, за да се включи в кръстоносния поход на Матиас и неговите сподвижници срещу злите яничари. Междувременно официалната доктрина не допускаше наемниците да са вършели нещо друго, освен да си седят на дирниците, да щипят момите и да се наливат с алкохол.

Любовникът не се появяваше на сцената – малко облекчение, тъй като актьорският състав беше доста скромен.

Двайсетина минути по-нататък, след подходящите закани от страна на сановника и на духовника, момичето хлипаше, врещеше и накрая коленичеше в молитва към Таламеин. И гласът на Таламеин – отново Айда – зад сцената ѝ казваше да избяга в гората.

Там тя биваше заплашена от два гладни тигъра и спасена от претърпял корабкрушение просяк бхор, игран от Одо – който изрева, щом му казаха, че ще трябва да издава приятни звуци за онова, което по негово дълбоко убеждение беше тъпа вяра, и после изрева още по-силно, щом разбра, че има и реплики, намекващи, че всички бхори изпитват същото към Таламеин.

После бхорският просяк завеждаше момичето в колибата на двама клоуни дървари, тоест Стен и Алекс.

Неясно как точно, след известно усукване в сюжета, което Док така и не можа да измисли, но което изобщо не притесняваше публиката, тигрите се превръщаха в приятелски тигри и правеха забавни фокуси, за да карат момичето да се смее между пеенето на химните, докато

дърварите секат дърва навън.

После девойката беше заплашена от зла гадателка (отново Айда) и спасена от едно загадъчно мило и гальовно косматото същество (Док, въпреки протестния му вой).

Нови химни, нови молитви и след това гласът на Таламеин отново проговаря, за да каже, че злият сановник и свещеникът идват в гората с личната си армия (Стен и Алекс, играещи селяни, които са взети за войници).

Армията убиваше дърварите (много ловко претъркаляне от сцената на фургона в скритата зад завесата задна част и удари по стоманените шлемове на Стен и Алекс) и момичето пак попадеше в лапите на сановника.

Но тогава гласът на Таламеин отново проговаряше и на сцената излизаха тигрите и Одо, изяждаха злодеите, войниците се връщаха към обичайния си поминък, след което, в един ослепителен финал, идваше вестта за успеха на кръстоносния поход на Матиас срещу янците. За съжаление любовникът на Бет бил убит, докато извършвал нещо неописуемо героично. Но Вярата на Таламеин триумфираше. Сред песни на възхвала, клоунски номера и подскачащи тигри, пиесата завършваше, всички се покланяха и следваха бурни аплодисменти.

След което, разбира се, Стен и Алекс тръгнаха между тълпата да правят дребни фокуси и смешки за забавление на децата, Бет обикаляше с тигрите си, а Айда разставяше сергията си на врачка, докато Док подкивяше пред сцената за следващото представление.

И всичко това се повтаряше във всяко село, от премиерата в рибарското селце, през земеделските села, та чак до две отговорни представления пред провинциалното духовенство.

Не че за да имат успех трябваше да са чак толкова велики, след като единственото „забавление“, достъпно за селяните, беше монотонният таламеински брътвеж на екраните на селския площад, църковните литургии и това да се натръскаш до козирката с вино от ряпа.

Трупата бавно се приближаваше към столицата на Санктус.

– Вече сме на два километра от портите – обяви Айда от фургона си.

Стен кимна учтиво на навъсеня патрул сподвижници, който ги подмина в грависледа си, след което плесна с поводите и говедата неохотно преминаха от тътрзузене в бавен ход.

– А сега – каза Алекс – ще влезем в тигровата паст.

– Пастта на Хъгин и Мънин е на Първичен свят – обади се Бет, седнала точно зад Алекс и Стен, които бяха на капрата.

– Млък, моме – отвърна Алекс. – Аз съм обречен. Боях се, че тая схема няма да проработи в полза на Килгърите.

– Вероятно си прав – съгласи се Стен. – Обречени сме. И при това сме обречени, без да можем да чуем края на историята за Рижия Рори.

– Рижия Рори, да! Лицето на Алекс грейна. – Що не. Бяхме стигнали дотам, където цялата рота се катери по хълма, нали?

Стен кимна отегчено. Какви неща трябваше да прави само, за да крепи бойния дух.

– И значи тръгват те нагоре, викове, вой, катерят се нагоре и нагоре – и после главите започват да се търкалят надолу по склона и да падат на пътя – туп, туп, туп. И британският генерал е много объркан, понеже цялата му рота е избита. Но докато реши какво да прави, от билото се чува вик: „Аз съм Рижия Рори от Долината! Прати ми цял полк!“ И генералът толкова почервява, че адютантът се уплашил да не получи удар. И реве: „Адютант! Прати горе цял проклет полк! ИСКАМ Я ГЛАВАТА НА ТОЗИ МЪЖ!“ И целия полк надига байонетите и напада нагоре по хълма. И крещат, викат, пищят, и се катерят нагоре половин ден. И после прах, стрелба и битка. А генералът гледа отдолу. И изведнъж вижда, че адютантът тича надолу по хълма и крещи: „Бягайте, сър! Бягайте! Това е засада. Те са двама!“

Много пълна и продължителна тишина.

Накрая Стен се обърна към Алекс и го изгледа невярващо.

– Искаш да кажеш, че това е историята, чийто край очаквам да чуя от цяла година?

– Ми да – каза Алекс. – Нали е чудесна?

Още по-продължителна тишина...

Глава 63

Матиас гледаше как водят поредния от наемниците на Филипс. Мъжът беше гол и се потеше обилно под силните лампи. Тялото му беше покрито с отоци и рани от многодневния бой. Беше изтощен; очите му се въртяха от страх.

Матиас кимна на старшия разпитвач, натикаха затворника в един стол и го овързаха с ремъците. Хладно и ефикасно, помощник-

разпитвачът лепна проводниците на тялото му.

Пророкът пристъпи напред и застана над мъжа. След което заговори кротко.

– Синко, не позволявай това да продължава. Наскърбява ме, като гледам как един беден грешник е подложен на това мъчение. Прекрати го за себе си. Моля те, в името на нашия обичлив Отец, Таламеин.

Наведе се над мъжа.

– Едно просто признание на греховете ти и на Греховете на твоите водачи е всичко, което е нужно... Хайде, ще признаеш ли? Моля те, синко.

Войникът завъртя глава за „не“.

Матиас кимна на инквизитора да започне. И първите писъци се изтъргнаха от гърлото на войника.

Час по-късно Матиас излезе от камерата за изтезания. Усмиваше се доволно.

Матиас си наля вода от кристалната гарафа. Караха я от един от чистите планински извори, които наскоро бе обявил за свещени.

Над Санктус беше паднала нощ и Матиас беше сам в своята спартанска килия. Извън стаята се чуваха тихите стъпки на обикалящите стражи.

Матиас още веднъж прехвърли наум плановете си преди да си легне на малкия корав нар, който предпочиташе.

Със съжаление оцени, че плановете му за презаселване на Санктус не се придвижват толкова бързо, колкото му се иска.

Идеята му беше дошла като видение. Беше видял върволица от малки, изолирани духовни общности, посветили се на съзercание и култ. За да създаде тези общини, трябваше да опразни градовете и селата. Да прогони селяните от фермите им.

Последните донесения съобщаваха, че идеята се е натъкнала на голяма съпротива, особено от страна на селяните и занаятчиите. „Кой ще копа земята? – оплакваха се те. – Кой ще бърка варта и ще строи къщите?“

На това дребнаво, небогоугодно мислене трябваше да се сложи край. Матиас не можеше да позволи непросветените на неговата планета да се пречкат на пътя на славното бъдеще.

Затова той надраска заповед до сподвижниците да пометат селата. Това, което не можеше да постигне с убеждение, щеше да го постигне

със сила. Към заповедта добави и един съвет: да опожаряват къщите и да унищожават фермите. Така селяните нямаше да имат къде да се върнат.

По-доволен остана от напредъка, свързан с наемниците. Разбира се, с това се бе заловил самият той. Беше се разпоредил публичният съд да започне на следващия ден. Достатъчно наемници бяха признали, за да се осигури успехът.

Един по един, всеки щеше да бъде признат за виновен. И Матиас щеше да заповяда да ги екзекутират. Екзекуциите също щяха да са публични.

Събитието щеше да е тържествено и последвано от празненство. Матиас вече се бе разпоредил по време на празненствата някои от правилата на Таламеин за благочестиво поведение да бъдат смекчени.

„Един мъдър Пророк – каза си той – трябва да разбира, че народът му е съставен само от слаби човешки същества.“

Залови се да нахвърля няколко бележки, засягащи всепланетното очищение, което щеше да обяви непосредствено след празненството.

По тази тема имаше някои интересни идеи. Самобичуване например – съвсем доброволно, разбира се.

Глава 64

Филипс стоеше изпъната във войнишка стойка пред дрипавата си банда мъже. Бяха строени в централния двор на храма. Филипс долавяше скритите видеомонитори, които предаваха събитието по цялата планета. Около тях бяха подредени безкрайни редици бели скамейки без облегалки, пълни със сподвижници в червени униформи. Пред скамейките бяха десетимата съдии, лично избрани от Матиас от офицерския корпус.

От едната страна седеше самият Пророк. Беше се разположил на малък трон от оникс. Носеше проста униформа, украсена само едва малки златни медала – символът на Санктус с факела, – колкото да изтъкнат ранга му.

Представиха се доказателствата – преди всичко унизителните признания, изтръгнати от мъжете и жените, които не бяха могли да понесат мъченията. Съдиите бяха определили присъдата. И скоро щяха да я произнесат.

Филипс знаеше, че е мъртва.

Матиас вдигна ръка за тишина и се наведе леко напред. Лицето му беше спокойно, почти добродушно.

– Желаете ли да кажете нещо в своя защита? – попита той Филипс.

– В интерес на справедливостта?

Филипс го погледна хладно, след това огледа съдиите.

– Не я виждам наоколо.

– Кого? – попита Матиас.

– Справедливостта – каза Филипс. – А сега, като войник към войник, ви моля да прекратим този цирк. Моите хора чакат решението ви.

И преди Матиас да успее да каже нещо, извика:

– Отряд, мир-р... но!

И нейните сломени бойци изведнъж отново станаха войници. Изправиха рамене, тракнаха токове, отхвърлиха всякакво изтощение и страх. Дори осакатените от изтезанията се стегнаха. Някои дори се ухилиха на Матиас и сподвижниците с потрошените си зъби.

Матиас се поколеба, после се обърна към съдиите и попита:

– Каква е присъдата?

Една и съща дума изсъска по редицата на десетимата:

– Виновни... виновни... виновни... – И така до последния съдия.

Матиас стана и се поклонил на съдиите. После каза високо:

– Изтерзан съм от това. Но доказателствата бяха неумолими. И, както знаете всички, помислих за състрадание.

Направи пауза за ефект.

– Не се съмнявам – каза Филипс, достатъчно силно за видеомониторите.

Матиас я пренебрегна.

– Но – продължи Пророкът – длъжен съм да се преклоня пред мъдростта на съдиите. Те знаят най-добре каква е волята на Таламеин. Аз само мога да я приема. И благодаря на нашия Отец за напътствието му.

После се обърна към Филипс и хората ѝ.

– С огромно съжаление трябва да произнеса присъдата...

Филипс изрева:

– Бойци, надяс-с... но!

Те се обърнаха като един. Горди мъже и жени, готови да посрещнат смъртта си. Охранителите им изоставиха и строй, и достойнство, налетяха срещу тях с викове и размахаха оръжия.

Матиас трябваше да побърза с присъдата си.

– Всички сте осъдени да умрете – извика той. – След пет дни. Пред народа на Санктус и...

Филипс прекъсна дърдоренето му с:

– Ходом... марш...

И войниците ѝ удариха здрава стъпка и в свършен строй тръгнаха към затвора и към съдбата си.

– И на Таламеин... – писна Матиас.

Филипс го застреля с универсалния презрителен жест и извика с най-парадният си глас:

– Майната ти!

Суматохата беше пълна. Наемниците се отдалечаваха, а Матиас решеше отчаяни заповеди на охраната и сипеше безполезни обяснения към камерите.

Филипс можеше да е мъртва, но знаеше как да си отиде със стил.

Глава 65

Гигантските погребални комини на Санктус работеха извънредно и бълваха пепел, пушек и пламъци – богатата и много изнервена управляваща класа на купа Лупус трупаше даровете си към новия Пророк.

Стен, Бет, Алекс и останалите си пробиваха път с фургоните през тълпите, вливащи се в свещения град.

Сподвижници в червени униформи правеха бегли опити за проверка на прииждащите поклонници. Тук-там издърпваха по няколко души настрана и прокарваха скенерите си по телата и вещите им. Но предимно махаха на човешките орди да минават, безсилни да се справят с наплива, камо ли да търсят оръжие.

След като минаха през портите, Стен махна на хората си да отбият встрани и хвърли отново поглед на Санктус, вече владение на Матиас.

От двете страни на Улицата на гробниците все така се редяха грозните паметници. Уличките около нея бяха притиснати между мешавицата от малки къщи, бордеи и по-нарядко някое по-заможное имение. Санктус явно никога не бе имал добра градоустройствена комисия.

В момента улиците гъмжаха от хора. Стен настръхна, като забеляза, че всички, все едно дали са селяни, занаятчии или търговци, са облекли най-хубавите си дрехи. Мяркаха се и други фургоци с пътуващи артисти.

Хаосът беше обезпокояващ. За прикритие беше идеален, но цялата тази спонтанна веселба означаваше, че Стен и екипът му ще разполагат с по-малко време, отколкото мислеха. Нито бяха видели, нито чули

нещо за начина, по който ще се изпълни присъдата, но от вида на развеселените тъпци Стен разбра, че ще трябва да действа бързо.

– Матиас действа по-бързо, отколкото мислехме – изсъска Бет зад него. Стен се засмя насила и я придърпа за целувка. Един сподвижник ги изгледа за миг с любопитство. Мина някакъв просяк, размахващ пачка билети.

– Екзекуциите – викаше той. – Елате да ги видите лично... все още са останали няколко места на главния площад!

Просякът отмина, но виковете му продължиха да се чуват:

– Елате, вижте екзекуциите... предателите на Таламеин...

Бет се отдръпна от Стен и се направи да слезе. Стен я плесна игриво по задника и прошепна:

– Виж какво можеш да разбереш.

Бет кимна и се изсмя прелъстително, после скочи на улицата. След миг вече се беше скрила сред човешката гмеж.

Алекс надникна от вътрешността на фургона, после се измъкна и седна на капрата до Стен.

– Давай да действаме, момко.

Стен огледа отново картината пред тях и сръга воловете да тръгнат.

Храмът се намиреше в самия край на Улицата на гробниците, на върха на полегатия хълм, на около триста метра по-високо от градските порти. Кулата му се извисяваше над дебелиите защитни стени. Под Храма се виждаше някогашният манастир, място за тихо уединение на свещениците на Таламеин преди много години. Матиас, също като Теодомир, го използваше за затвор.

Стен го посочи на Алекс.

– Да, там ще да пазят нашта Филипс – каза Алекс и му подаде меха с вино. Стен отпи, после го върна на Алекс. Очите им обхождаха района.

– Ето там – каза Стен и кимна към скелето на някаква постройка до стария таламеински манастир. – Оттам влизаме.

Алекс хвърли небрежен поглед накъдето му посочиха и бързо се обърна.

Това, което видя, беше тънка и много висока стоманена игла, която изглеждаше съвсем не на място точно до древния манастир. Бяха чули, че строящата се сграда ще бъде нова казарма на сподвижниците. Иронията беше в това, че я бяха кръстили на Теодомир.

Около строежа не се мяркаха работници – явно ги бяха пуснали в почивка за празника. Забелязаха също така, че макар повечето улици да

бяха пълни с празнуващи граждани, всички избягват района около затвора.

Долу на хълма, в края на Улицата на гробниците, беше главният оръжеен арсенал. Хората отбягваха и него.

– Схвана ли? – попита Стен.

Алекс помисли за миг, после каза:

– Малко рискованко. Но ще стане.

Фургоните затрополиха навътре в Свещения град.

Край една улица близо до арсенала имаше някогашен парк. Преди мястото беше малък зелен район, където се събираха поклонници, място за отдох и гощавки след дългия пост. От трите страни беше оградено с високи дървета.

Напоследък обаче го използваша за по-практични цели. Доскорошната просторна зелена морава сега представляваше море от кал. Паркът беше запълнен с малки гъсенични самодвижещи се оръдейни установки, чиято лека броня им осигуряваше висока скорост и маневреност. Установките бяха за двучленен екипаж, бяха въоръжени с петдесетмилиметрови оръдия и бяха снабдени със старомодни двигатели с вътрешно горене.

По многобройните проходчета между изораните от веригите коловози се бяха струпали за почивка водачи, механици, стрелци и прочие обслужващ персонал. Въпреки че повечето от тях се преструваха на улисани в работата си, всъщност извиваха вратове към хилядите зяпачи, които се мотаеха по улицата.

Айда и Док се измъкнаха от тълпата. Няколко хихикащи хлапета тръгнаха след тях, развеселени от гледката. Но когато приближиха разорания от веригите парк, притеснените родители им викнаха да се върнат.

Айда беше облечена в най-пъстрите си цигански дрехи. И дърпаше Док на къса каишка.

– Але-хоп! – викна тя.

И Док изпълни потресаващо салтомортале.

Спряха пред най-близкия патрул. Неколцина любопитни редници пристъпиха напред да видят по-добре.

– Направи се на умрял – каза тя.

Док се просна на земята и й изсъска:

– Само не прекалявай!

– Идеята си е твоя – прошепна му в отговор Айда с огромно удоволствие.

Неколцината младоци се приближиха; поглеждаха нервно през рамо за началници.

– Сега проси – заповяда Айда.

– Не – прошепна Док. – Не мога да прося.

Айда дръпна рязко каишката и огледа парка, като моментално оцени разположението, охраната и най-важното – прецени накъде са насочени установките.

– Казах, проси! – Айда се усмихна мило.

Док изпълни каквото му казаха, с разтреперани задни крайници и протягайки треперещите си лапи. И се закле наум, че Айда ще умре многократно заради това негово унижение.

– Какво търсите тук? – изрева някакъв лейтенант.

Редниците моментално подскочиха, заоглеждаха се нервно и взеха да отстъпват.

Айда погледна младия лейтенант, после – Док.

– Това е нов номер, сър – каза тя. – Той още е малко див. Още не знае как да се държи.

И дръпна Док да си тръгват.

– Следващия път – изсъска й Док, след като се отдалечиха достатъчно, за да не го чуят – ти ще си на каишката.

Когато наближиха тълпата, Айда забеляза, че лейтенантът продължава да ги гледа. И само за прикритие естествено – леко срита Док.

Глава 66

Малкият гравислед изсъска нагоре към бъдещите казарми „Теодомир“. Върху него беше струпана мръсна камара кутии със сечива и резервни електрочасти.

Стен и Алекс слязоха и без да обръщат внимание на пазачите, започнаха да пълнят две платнени торби с инструменти и оплетени електрочасти. Отегченият началник на охраната приближи до тях.

– Какво правите тук?

Стен само му изръмжа, а Алекс му подаде един лист и омазнен пропуск. Мазното и пропускът се бяха запознали само преди час.

– Тук пише – зачете офицерът, – че имало проблем с оксигена на петнайсети етаж. – Изглежда ги подозрително. – Не съм чувал за такова

нещо.

Стен, който си окачаше колана за инструменти, се сопна:

– Ти кво очакваш – нали е празник? Никой нищо не е чул, освен ако не си като мен и колегата. А уж щяхме да почиваме. Обаче не. Кво им пука на тях? Щяхме да си вземем пиячка и да си хванем мадами. Да разпуснем малко. Ама ей на, обадиха се. Проблеми със скапания ви кислород! Оправете го, викат. Що не пратите някой друг, викам. Оправи го, викат, или утре да те няма. И на, дойдохме. Оправяме го и изчезваме да празнуваме.

Офицерът обаче се оказа инат. А може би също се беше канил да празнува и не беше очаквал, че ще го сложат дежурен.

– Все пак – възрази той – не са ме предупредили. Нищо не може да се работи, ако не са ни предупредили предварително.

Стен сви рамене и двамата с Алекс се качиха в грависледа. Стен изчука кратък рапорт на бордовия компютър, принтира го и връчи разпечатката на офицера.

– Подпиши.

Той го зяпна ококорен.

– Тук пише, че отказвам да ви пусна. Обвиняваш ме, че не можете да оправите кислорода.

– Нали все някой трябва да е виновен – каза Стен. – Що да не си ти? Виж сега. Бъди човек. Подпиши и се махаме. И го удряме на веселба.

Офицерът му върна листа, поклати глава и каза:

– Качвайте се горе.

– О, стига де – изпъшка Стен. – Подпиши и да си ходим.

Но офицерът упорито посочи сградата.

– Оправете кислорода.

Стен и Алекс слязоха с неохота от грависледа, нарамиха инструментите и с мърморене почнаха изтощителното катерене до петнайсетия етаж.

Айда и Док се покатериха по оръжейната кула и влязоха в транспортъора. Лейтенантът на земята под тях беше в безсъзнание. Двамата се бяха промъкнали обратно в парка с транспортъорите. За нещастие – за лейтенанта – бяха завили на погрешно място в неподходящ момент. Айда удари лейтенанта с лакът в корема, а Док го изключи, но не и преди да го ухапе през крачола.

Айда извади малка кутийка и заоглежда клавишите.

– Ей там – каза Док и ѝ посочи таблото. Айда лепна кутийката на посоченото място и анализира и разби трицифрения код, който запалваше двигателя.

След като запали машината, Айда се намести в седалката на стрелца/водач, бутна лостовете и каза:

– Дръж се, Док. Това возене ще е адски велико.

Веригите вдигнаха кални пръски, транспортърът се завъртя около оста си и забръмча през парка към арсенала.

Алекс си позволи едно деликатно изхъмкване и двамата със Стен пуснаха платнените торби на пода на петнайсетия етаж.

Стен бръкна в своята торба и извади пистолета с куката.

После се прицели в покрива на затвора долу, стреля и куката извистя и се понесе към целта си, развивайки леката сребриста корда.

Бет даде знак на тигрите. Хъгин и Мънин се стрелнаха към портата на арсенала ката две подскачащи вълнисти сенки. На няколко метра от нея се разделиха и се шумгнаха незабелязани от двете ѝ страни. Скриха се в сенките и станаха невидими, само от време на време се мяркаха тупкащите им опашки.

Бет потупа Одо по изгърбеното рамо, стана и полюшвайки бедра тръгна към стоманената будка на часовите.

Беше облякла най-превзетото и разкриващо прелести селско облекло, което можа да намери. Лятна рокля, която се впиваше в тялото ѝ, но оставяше дългите ѝ крайници свободни. Играеше на объркано и отчаяно, загубило се в големия град момиченце.

От будката излезе един млад хубавец и попита:

– Какво е станало, госпожице?

Тя отвори очи толкова широко, колкото можа.

– О господине! Никога не бях идвала в Свещения град и... и...

– Загубихте ли се?

Бет преглътна и кимна.

– Бяхме със селския свещеник – почна да обяснява смутено. – Група младежи на Таламеин. И едно от момчетата почна да... нали знаете... да се държи много приятелски с момичетата и... – Бет млъкна и изигра най-доброто изчервяване в Галактиката.

– И вие оставихте групата. – Пазачът беше цял изтъкан от

разбиране и готовност да се притече на помощ.

Бет кимна.

– И сега искате да разберете как да намерите пансиона?

Бет кимна още веднъж.

Стражът посочи надолу по улицата.

– Ей там, сестро. Съвсем близо е.

Бет преглътна, благодари срамежливо, врътна се невинно и тръгна към пансиона.

– Аз ще стоя тук – подвижна след нея младият сподвижник. – Просто да съм сигурен, че ще се оправите.

Бет му се усмихна благодарно и свенливо продължи – предпазливо и много бавно. Дори заобикаляше локвите по улицата – да не се оцапа. Чу зад себе си отварянето на портата и тропане на ботуши – смяната бе дошла тъкмо навреме.

Само след миг иззад ъгъла излезе Одо – космат, залитащ, пиан бхор. Втренчи се с мътен поглед в Бет, ухили се, оригна се и се затътри към нея.

– Кълна се в майчината си брада – изрева Одо, – виж кво си намерих!

Бет изпищя, понечи да побегне, спъна се и падна. Миг след това Одо се срина отгоре ѝ със смях, награби я в косматите си лапи и я вдигна. Според теорията никой, който е достатъчно тъп, за да стане сподвижник, нямаше да е достатъчно умен, за да съобрази, че за един бхор сношаването с човек е дори по-гнусно и невъзможно, отколкото със стрегган.

Одо се престори, че не чува виковете на тичащите към тях пазачи.

– Глей какъв късмет! – закикоти се той. – Айде, не бой се, момиченце. Само ще те...

Изпъшка от болка, когато сподвижникът се блъсна в него, пусна Бет, стегна могъщата си ръка около кръста на пазача и с едно рязко изпукване му прекърши гръбнака.

Следващият пазач зяпна от изненада. Бет го застреля и той падна без звук.

Викове, дрънчене и пълно объркване. Бет вдигна очи и видя слисаните стражи. Двайсетина. Викаха и сочеха. И почнаха да надигат оръжията си.

Бет пхна два пръста в устата си и изсвири силно. И сякаш цялата улица изрева с рева на тигрите.

Трима от мъжете паднаха изкормени още преди другите да

разберат какво става. Хъгин и Мънин скачаха между тях, дращеха, деряха и късаха. Настъпи пълна паника.

Затрещяха пушки, но куршумите заразкъсваха сподвижници вместо тигри.

Сподвижниците побягнаха към стражевия тунел бутаха се един друг кой да бъде пръв.

Беше дълъг и тесен тунел, с врати в двата края. Едната – откъм улицата – беше отворена за смяната на поста. Сигурността изискваше другата – единственият им изход – да е затворена.

Хъгин и Мънин бяха по петите им.

Изпадналите в паника мъже се катереха по стените и се мъчеха да се скрият в процепите. Тигрите ги смъкваха долу.

Един от стражите отвътре наруши заповедите и натисна бутона, за да отвори вътрешните врати. Когато все още живите сподвижници се изсипаха през тях, той вдигна оръжието си да стреля по тигрите, но преди да натисне спусъка, главата му се пръсна като диня.

Бет и Одо тичаха през тунела, крещяха и стреляха. Пътят към арсенала беше отворен.

Стен и Алекс прикачиха карабинките на тънкия кабел. Манастирът беше на дваисет метра под тях и на стотина метра разстояние.

Стен дръпна за проба дръжките на колелото, после се хвана здраво, люшна се и започна дългото и бързо спускане към покрива на манастира. Затаи дъх, когато скоростта почна да се увеличава. Зад него се чу тихо „хмм“ – Алекс го беше последвал.

Покривът се приближаваше все по-бързо и Стен сви крака да омокоти сблъсъка. Всичко мина като по учебник. Щом стъпи на покрива, чу воя на алармите и бръкна в раницата си за граната. Чу до себе си силно то тупване на Алекс.

После двамата спринтираха по покрива.

Един от охраната опита да стреля по тях, но Алекс го свали с изстрел от улигъна си. Спряха на трийсет метра от ръба на покрива. Стен бързо намери подходящ за целта отдушник и си го отбеляза наум на картата.

– Този – извика той и завъртя колелото на таймера на една граната на седем секунди. Алекс имаше готови още три гранати. Пуснаха ги в шахтата и избягаха.

„Пег, шест, седем“ – и гранатите избухнаха. Взривът ги събори на

плочата и ушите им звъннаха. Изригна пушек. Двамата затичаха обратно към дупката в покрива.

Алекс измъкна от малката си раница кутията с адхезивна корда, прикрепил единия край на покрива и хванал с две ръце кутията, се плъзна надолу към затвора.

Стен го последва, като скочи от последните няколко метра. След това затичаха по дългия каменен коридор.

Зад дебелите стени се чуваше тропот на ботуши. Тресна се някаква врата и в коридора нахлуха мъже и откряха огън.

Курушумите запищяха около двамата и Стен и Алекс откряха огън в същия миг. Стен запрескача през трупове и умиращите и спринтира към дъното на коридора.

Между тях и Филипс имаше здрава метална врата. Стен лепна пластичния взрив, натисна бутона и залегна. Последва оглушителен взрив и вратата рухна.

Стен и Алекс пуснаха по един убийствен залп към догонващите ги сподвижници и хукнаха по коридора към килиите.

По опразващите се улици алармите пищяха.

Айда и Док чакаха. Айда бързо откри двойния контролен лост, а Док разгада зареждащия механизъм на четирицевното самоходно оръдие.

Разделиха си блокче протеин и докато дъвчеха гадните бучки, се разбраха да отложат неразбирателствата за по-късно. След това чуха бученето на идващите подкрепления. Айда започна да пали двигателя.

– Почакай – каза Док.

Айда преглътна нетърпеливата си ругатня и зачака.

После видя през окуляра приближаващите подкрепления. Най-напред по улицата завиха самоходните оръдия, същите като това, което караха те. След тях прииждаше тъпа сподвижници.

– Сега – каза Док.

Айда избута напред лоста на дросела и самоходното оръдие с оглушително бръмчене излезе по средата на улицата. Докато онези успеят да реагират, вече беше открила огън.

Снаряд след снаряд се посипаха по прииждащите транспортъори и войници и улицата изведнъж изригна като вулкан.

Док се беше развихрил до неузнаваемост и зареждаше снарядите почти със същата бързина, с която стреляше Айда. Съжаляваше само, че

не може да види през визьора й кървавата касапница отвън.

Стен тикна тънкия като пръст детонатор във вратата на килията и затвори очи. Кратко блесване, тих взрив и вратата се отвори.

Филипс излезе и го изгледа много строго.

– Доста се позабавихте, полковник.

– Но успях да дойда навреме – каза Стен.

– Хм, да. Значи вече сме свободни. Къде са ни оръжията?

Стен я сграбчи под мишницата и поведе. След нея се повлякоха другите наемници.

Наемниците се изсипаха през вратите на затвора. Пазачите сигурно щяха да се справят с един обикновен затворнически бунт – но не и с обучените и опитни бойци, които се въоръжаваха в движение от мъртвите стражи.

Вече свободни, наемниците се спуснаха по улицата към арсенала. Малко зад него се виждаше бълващата огън установка, с която Док и Айда задържаха напора на подкрепленията сподвижници.

После преодоляха тунела и влязоха в самия арсенал. Междувременно Бет и Одо бяха отворили вратата на оръжейната и подаваха оръжия, гранати и амуниция.

Оттук нататък беше като бонбонче.

Професионалните войници не прибягват много-много до бойни викове, но времето, изкарано в драголника на Матиас, бе превърнало наемниците в нещо по-малко от хладнокръвни професионалисти. Те се заизсипваха през портите с викове и възгласи, всеки набелязал своята строго определена цел, но без да забравя униженията, за които някой трябваше да плати:

За изтезаваните;

за пребитите;

за онези, които бяха осъдени заради лоялността си.

Филипс първа зърна малък отряд сподвижници, махна с ръка на един от отрядите си и бързо, много тихо, всички се промъкнаха напред.

След което наемниците дадоха на сподвижниците много по-бърза смърт, отколкото самите сподвижници замисляха за тях.

Същото ставаше из целия град – наемниците се разгръщаха и започнаха да избиват – ефикасно и хладнокръвно. Да избиват сподвижници и да извърщат оръжията си настрана, щом на пътя им се изпречеха

цивилни.

Глава 67

Сподвижникът замахна към Алекс с байонета. Алекс бързо отстъпи встрани, блокира последвалия удар с приклада на уилигъна си и издърпа оръжието от ръцете му.

После, широко ухилен, хвана пушката с две ръце и я прекърши на две. И все едно че му хрумна в последния момент, отчупи байонета от дулото и връчи много учтиво двете парчета на опуления сподвижник.

А после изрева и нападна.

Сподвижникът, както и обкръжаващите го бойци от отделението, побягнаха. Зад тях с тежки стъпки се понесе Алекс, с него – наемниците и накуцващата на бързи обороти Филипс.

Улицата свършваше в голям пазарен площад, обкръжен от магазини със спуснати кепенци. Само един – най-големият – все още беше отворен. Сподвижниците се втурнаха към него, но собственикът вече припряно пускаше кепенците.

– В името на Таламеин! – изрева водещият сподвижник.

– Майната му на Таламеин – изръмжа собственикът.

Алекс налетя с грохот. Неколцина от сподвижниците имаха благо-разумието да се сринат на паважа и да се направят на умрели. Но повечето умряха още преди това.

Накрая, както можеше да се очаква, остана само един. Алекс го вдигна с една ръка, може би за да поупражнява дисциплината мятане на копие, но премисли, пусна го на земята и се обърна към Филипс.

– Ще ме прощавате, майоре. Честта е ваша, мисля.

– Благодаря, сержант – отвърна Филипс. – Този май го помня. Ти – обърна се тя към сподвижника – беше онзи, който реши, че е много смешно да напълните водния ни порцион с дракх, нали?

И без да дочака отговор, стреля. Високоенергийните куршуми запрелятаха нещастника сред кървави пръски смърт. Алекс и Филипс поеа обратно по улицата, към Храма и след бягащите сподвижници.

Матиас вдиша дълбоко. „Потърси мира на Таламеин – каза си той. – Потърси истината на Пламъка“. Гледаше как сподвижниците се изтеглят през портите на Храма.

„Това е само изкушение. Таламеин няма да те изостави“ – помисли

той, докато портите се затваряха с трясък и той видя как дрипавите, кукукаши наемници заемат позиции около стените на Храма.

„Таламеин ще докаже моята истина“ – каза си Матиас и се извърна от прозореца да успокои изпадналите в паника съветници.

Обстановка:

Храм. Обкръжена от стени, укрепена крепост, построена на било. Отбранявана от мотивирани, доста добре обучени войници. Осигурена с провизии за столетия и снабдена с вътрешни кладенци.

Цивилно население отвън, което отчаяно се старее да остане неутрално.

Малка група войници, обсаждащи въпросната крепост, въоръжени само с лично оръжие и леки бронирани машини.

Програма? Класическа обсада, която може да продължи десетилетия.

Без ядрените глави, забранени от Вечния император – точно толкова.

Стен беше решил да прекърши отбраната и да приключи с войната – и с Матиас – до една седмица.

Глава 68

Даденост, присъща за всеки пристанищен град, особено ако той е на остров, е, че нивото на подпочвената вода ще е много близо до повърхността. Това превръща строенето на всичко по-високо от три-четири етажа в интересен конструкторски проблем, особено ако е налице и сеизмична активност, както беше на Санктус.

Не само че водното ниво бе само на петдесетина метра под нивото на терена {което означаваше на 350 метра за самия Храм}, но съставът на терена беше предимно пясък. Който, в случай на земетресение и при наличието на вода, се превръща в суспензия и много бързо става подвижен – свличащо се, нестабилно, лепкаво вещество.

Но все пак високите сгради трябва да стъпят на здрава опора, което значи, че дълбоко в земята трябва да се забият колони. Това обаче не е лесно решение, тъй като при едно земетресение въпросните колони ще реагират на разместването на пластовете, на сместа от пясъка и водата, ще се накланят и ще се чупят.

Решението в такъв случай е да се използват кухи колони. При

земетресение сместа от пясък и вода нахлува нагоре в колоните и им придава допълнителна здравина. Този много основен конструктивен елемент в строителното инженерство е бил известен още в XIX век.

Кухите колони са нещо много добро, обаче са проводници на студен въздух – въздух, който се охлажда до температурата на подпочвената вода или на външния океан – нагоре по вътрешността на колоната и в самата сграда. Кухите колони под Храма вече бяха смразили задника на Стен.

Но същите тези кухи колони, съчетани с геопроучването на Махони, му осигуряваха достъпа в Храма.

На няколко стъпки от мястото, където стояха двамата с Алекс, от една тръба изтичаха канални нечистотии и се вливаха в океана на Санктус. При тръбата дерето се уширяваше (за щастие, според Стен) и после се стесняваше и изчезваше в една цепнатина в стръмния пясъчник.

От позицията си в раницата на гърба на Алекс Док надничаше точно в тази цепнатина. Освен алтарианеца раницата съдържаше малка лампа като тази на противоударната каска на Алекс, набор инструменти и резервни ръкавици. На колана на Алекс имаше прикачен минирадар и спрей-кутия с катераческа нишка.

Стен беше екипиран по подобен начин, но освен това разполагаше с вид-прожекторна репродукция на пещерния лабиринт под Храма. Системата от пещери беше картирана от имперския геокораб и Стен беше сигурен, че тя ще го отведе до някоя от кухите колони – а оттам – направо в самия храм.

Минирадарът беше една от онези великолепни хай-тек дрънкулки, за които повечето войници така и не можеха да намерят подходящо приложение. На теория работеше отлично. Поставяш два излъчвателя най-малко на километър един от друг и под ъгъл от трийсет градуса и те ти подават сигнал и ти казват кога си тръгнал в грешна посока. Нещо като компас с вграден „не натам бе, тъпак“ фактор.

Причината, поради която повечето войници не можеха да използват това чудесно устройство, беше, че неговите конструктори така и не бяха могли да измислят начин излъчвателите да се поставят дълбоко във вражеската територия, поради което системата не можеше да действа.

Стен включи радара и натисна бутона „Системна проверка“. Вече бяха поставили четири излъчвателя около храма и трябваше във всеки момент да знаят точно къде се намират. Но Стен, както и Алекс, поради вроденото им недоверие към технологията, за всеки случай си носеха най-обикновени компаси.

– Защо се бавиме тука, дракх ли гледаме? – избоботи Алекс. – Вече съм готов да си пробвам клаустрофобията.

И тръгна напред през процепа. Беше доста тясно и Док измяука в тъмното. Стен се наведе и също потъна в чернилката.

Удобното возене на Док в раницата на Алекс приключи скоро след тесния вход. Първата чупка в кръста по прохода доведе до гневно писукане от негова страна и до настояването, че е напълно способен да продължи сам.

Така че Док се изсули от раницата и поведе, Алекс тръгна втори, а Стен – най-отзад. Док щеше да тършува напред по проходите и с Килгър като втори нямаше да се набутат в някой проход, от който да не могат да излязат.

Пещерата продължаваше точно според описанието и се вървеше лесно. Само два участъка наложиха лазене на четири крака. Бързо навлязоха на около хиляда метра навътре.

Беше твърде лесно, за да продължи дълго.

И не продължи.

Док писна тревожно, когато проходите изведнъж свърши на няколко сантиметра пред него. Смъкна се на четири лапи и освети с миналампа си в тъмното.

Далече, далече долу проблясваше вода.

Стен и Алекс изпълязяха до него. Стен завъртя глава и лампата на каската му освети вертикалната шахта.

– Има друг проход. Ето там. – Той посочи със светлината. Проходът започваше на около четири метра над тъмното езеро, бележещо водното равнище.

Алекс откопча от колана си кутията с катераческата нишка, провери втвърдителя на капака и пръсна малко адхезив върху скалния издатък. След това стисна вградените ръкохватки на кутията, смъкна се през ръба и се запусна надолу на дълги отскоци. Виждаше се само полюшващата се светлина на каската му. Док измъкна от раницата си изработените специално за него дръжки, прикачи ги към същата нишка и също се спусна. Стен го последва.

Вмъкнаха се в прохода. Тук пълзенето се оказа много по-тежко – таванът бавно се снишаваше – и скоро трябваше да лазят, а накрая и да пълзят по корем.

– Не съм геолог – отбеляза Док, – но фактът, че таванът е мокър, не

означава ли това, което предполагам?

Стен не му отговори, макар че влагата наистина подсказваше, че проходът, по който сега се промъкваша, наскоро е бил зает от вода. Ако навън започнеше да вали (а нямаше как да го разберат навреме), водното ниво щеше да се вдигне. На Стен не му се мислеше за усложненията при даване в пещера.

И изведнъж се заклеши.

Заклещен? Невъзможно! Нали оная каца Алекс бе минал!

Стен зарита, за да се измъкне. Нищо. Усети, че гърдите му се издуват и мускулите му започват да пулсират.

Започна мантрата за болка. Паниката затихна. Стен издиша и се проплъзна под препятствието.

А после таванът се извиси далече над обхвата на лампите. Кристалът отрази светлината с милион цветове, щом се надигнаха и тръгнаха напред, под ботушите им заскърца мек пясък като на морски бряг.

Около тях безумно се заиздигаха солни и скални образувания – тук гигантска гъба, там готическа катедрала, още по-натам – многоцветна змия.

Никой не намери думи, докато вървяха през чудовищната кухня и лампите им озаряваха виждани за пръв и единствен път от човек съкровища. Продължиха напред и скоро съкровищата потънаха в мрак зад гърбовете им.

Зашеметяващата сетивата пещера изведнъж свърши с вертикална стена, ревящ водопад и дълбоко езеро. Никакви странични проходи. Просто свърши.

Стен заоглежда озадачен картата си. Според проекцията трябваше да има изход някъде по-ниско. И не трябваше да има никаква река и водопад.

После разбра какво се е случило и изруга. Преди безброй години подземната река беше прояла камъка и се беше вляла на по-долното равнище. На пещерняшки жаргон това се наричаше „сифон“. Естествено проучването от геокораба не можеше да покаже нещо толкова несъществуващо като вода.

Така че пещерата, през която трябваше да минат, наистина продължаваше. И ако имаха хриле, това нямаше да представлява никаква трудност... Мислите на Стен бяха прекъснати от Док, който смъкна малката си раница, гмурна се в езерото и се скри.

– Предлагам да си гледаме часовниците – каза Алекс. – Щото алтарианците не знаят, че ние хората трябва и да дишаме от време на време.

По часовника на Стен минаха четири минути преди Док да изплува отново и да се измъкне разтреперан от ледената вода. Въпреки протестите му Алекс го натика под ризата си, за да го стопли.

– Слиза надолу три метра, след това върви хоризонтално около четири. Има една теснина, но мисля, че е преодолима. После вие, дългнестите същества, ще трябва да извъртите телата си на деветдесет градуса в една малка камера с изход към въздуха точно отгоре.

Стен и Алекс се спогледаха. После Стен махна с ръка на Алекс да тръгва.

– Не, момко. Ти си пръв. Аз поемам тила.

Стен смъкна раницата и колана, вдиша дълбоко десетина пъти, и скочи.

Мрак. Кална вода. Смъртно сияние. Надолу. Надолу. Студено. Усети приближаването на скалата, удари се в дъното, превъртя и се зарита напред. Подът се надигна, притисна се в корема му, после пръстите му докоснаха скала. Опипа отстрани и намери малката кухня. Сгъна се на две и педа по педа започна да се промъква към камерата. Кожата по лактите му се раздра, докато се изтласкваше в малката скална утроба, после се изрита нагоре от дъното, с ръка над главата и през цепнатината, и нагоре през тъмните води, тъпанчетата му пулсираха, сърцето му туптеше с все сила, а пред очите му почнаха да святкат искри. Накрая изплува, вдиша дълбоко и заплува към брега, осветен от лампата на каската му.

Чу до себе си плясък и Док се покатери на сухата скала. Козината му беше сплъстена и мокра.

А долу в прохода Алекс се оказа сериозно заклещен. Тялото му просто отказваше да се превие достатъчно.

Алекс се зачуди защо все не може да си спомни подобни моменти, когато някой кресльо в „Богомолка“ го посъветва да свали няколко кила.

Засега не се притесняваше. Огромните му дробове имаха предостатъчно въздух. „Може пък, момко, да взема да се върна и да помисля кво да правя по-нататък. Може пък младият Стен да се справи и без мене.“

Но след това установи, че не може да се върне. Затова зарита и се опита отново да се превие, с още по-малък успех.

И разбра, че започва да се дави.

„По дяволите – помисли той с яд. – Щом планината не ще да дойде при Мохамед, тогава Мохамед ще...“ и сгъна крака, притисна колене в скалата, стисна ръба и натисна...

Не беше вярно, въпреки разказваните след това в „Богомолка“

истории, че земята затрепери. Но това, което се случи, беше, че половин квадратен метър от скалата се откърти и рухна.

След което Алекс вече се превърташе и като гигантска жаба плуваше нагоре, към въздуха и светлината.

Изскочи на повърхността като кит, след което запляска към брега. Стен, нагазил унило във водата точно над дупката, явно тъкмо се готвеше за неразумно и невъзможно спасително гмуркане. Алекс го изгледа многозначително.

– Стори ми се, че видях една позната риба – беше единственото обяснение на Алекс за забавянето му.

Оттук нататък беше лесно. Радарът им посочи точно мястото, където една от укрепените кухи колони се спускаше през тавана на пещерата. Малък пластичен заряд отвори в стената на колоната достатъчно широка цепнатина, колкото да се промушат.

Оставаше само една дреболия; трите изтощени, опърпани и премръзнали същества да се изкатерят догоре по високия седемстотин метра гладък като стъкло влажен бетон.

Глава 69

Не беше съвсем отвличаща атака. Но пък и не беше задължително да е точно това. Бойните планове, в това число отвличащите маневри, никога не се развиват точно така, както са замислени. Секция „Богомолка“ и седемдесетината наемници, които не бяха незабавно хоспитализирани, бяха замислили да се съберат пред една от второстепенните порти на храма, да избият със снайперски огън всички сподвижници, достатъчно тъпи, за да се покажат над бойниците, да изстрелят всички налични муниции в портата и изобщо да вдигнат голяма врява, докато Стен и Алекс намерят Матиас.

Въпреки че мястото ѝ може би беше в капсула за интензивно лечение, Филипс настоя да участва. Беше много щастлива да е зареждач на Айда.

– Разбира се, не казвам, че на света няма място за наемници – обясни Айда. – Просто ми се струва много тъп начин да изкараш някой кредит.

– Някои от нас – отвърна Филипс, докато тикаше поредните снаряди в затвора – нямат друг избор.

– По дяволите! – изсумтя Айда. – Винаги има избор.

– Даже за наемник? – недоверчиво попита Филипс.

– Ами да. От един добър убиец може да стане страхотен банкер. Или дипломат. Или в услугите – гарантирам ти, там ще забогатееш за нула време.

Докато Филипс се опитваше да реши дали Айда се шегува, поредният снаряд удари една от пантите и доказа, че предприемачът, строил Храма, не е бил по-честен от повечето строители на обществени сгради.

Цялата порта се превъртя във въздуха и осигури свободен вход към вътрешния двор. Изведнъж отвличащата атака се превърна в съвсем реална, наемниците нададоха вой – протяжен и смразяващ костите вой на вълча глутница – и се понесоха напред.

Измършавели, окървавени мъже и жени, със смърт в очите и мъст в сърцата.

Айда се тръшна на седалката и запали двигателя. Филипс зареди и малкият транспортър тръгна напред.

Зад тях тръгна Бет с двата си тигъра.

Глава 70

– Накъде ще изгърми? – прошепна Стен, докато оглеждаше малкия заряд, прикрепен на кухата колона.

Тримата бяха на пет метра под заряда, който, след като се задействаше, трябваше да им осигури вход към Храма. Бяха се залепили за стената, увиснали на тройно усилените катерачески нишки.

– Ех, момко, въпроси като този правят живота интересен – изсумтя Алекс, и натисна бутона на детонатора.

Шапката на колоната се повдигна, както и решетките над нея и над тях – подовите плочи точно в центъра на храма.

Плочите изхвърчаха във въздуха и помляха двама пазачи, един сподвижник и една статуя на покойния Теодомир.

Алекс, Стен и Док изкатериха последните няколко метра и тръгнаха да търсят Матиас.

Глава 71

Айда се беше подала навън, напълно незащитена от бронята на транспортъра. Сподвижникът презареди. Тя тъкмо се пресягаше за

едно знаме, което ѝ се стори от чисто злато, когато четирите куршума се забиха в гърдите ѝ и тя се свлече на земята като чувал с пясък. Останалият без водач транспортър запъна и спря. На лицето на Айда беше замръзнал израз на изненада, на гняв и на огромно разочарование.

Бет скочи и я притисна до гърдите си, докато Хъгин и Мънин довършваха сподвижника, стрелял в нея. После я пусна на земята, вдигна улигъна и започна да стреля – всичко наоколо се затресе и закънтя, и куршумите се посипаха по тичащия към нея взвод сподвижници.

Глава 72

Съветниците на Матиас умряха веднага щом Стен и Алекс нахлуха през двукрилата врата на конферентната зала – бяха твърде заети да гледат вихрещата се в двора касапница, за да чуят предсмъртните хрипове на стражите пред залата. Поради която малка грешка станаха много мъртви.

Матиас стана. Не изглеждаше много изненадан от кръвопролитие-то. В същия миг Док се смъкна от раницата на Алекс и зареди хиподермичната ампула. Алекс държеше Матиас в мерника на улигъна си. Пророкът бавно закрачи към тях.

– Очаквах те – каза Матиас. – Моят най-добър приятел и моят най-опасен враг.

После съблече червената си куртка, разкръши рамене и сви юмруци.

Стен чакаше.

– А сега ще решим Истината на Таламеин – тихо каза Матиас и пристъпи към него.

Стен помисли за разумните увещания и молби за приятелство, които беше предлагал, за да избегне цялото това излишно противопоставяне. Без полза. Смъкна раницата си и тръгна напред.

Матиас посегна към колана си и измъкна малък пистолет. Стен скочи, изрита с десния крак и пистолетът изхвърча от ръката на Матиас.

После отстъпи една крачка и каза:

– Не трябва да умреш.

– Разбира се – съгласи се Матиас. – И няма да умра. Не и сега, не и тук. Това е Изпитанието на Пламъка. – И нападна.

Стен се приведе, перна го в бедрото с ръба на дланта си, превъртя се, докато Пророкът падаше – но Матиас внезапно замахна с дясната си

ръка към главата му.

Стен се дръпна и убийственият удар на Матиас изсвистя покрай ухото му.

Стен блокира и го удари в слепоочието. Пророкът се превъртя два пъти назад, изправи се и се усмихна.

– Ти наистина си достоен противник. – И отново се хвърли напред. Стен блокира страничния замах, но основният удар на Матиас се стовари върху черепа му.

Светът се замъгли и раздвои. Стен успя да удари Матиас в корема, после се хвърли по корем на пода, претърколи се и се изправи да посрещне атаката.

Замъгляващи гледката движения. Стен удари Матиас с коляно в диафрагмата и той залитна назад.

Стен го удари по ухото и му спуска тъпанчето. Удар с двете ръце щеше да го убие, но единичният удар щеше само да завърти ума му като пумпал. Матиас се олюля и залитна назад.

А Стен пристъпи напред... удар... юмрукът му се заби под гръдния кош на Пророка. Матиас се преви.

И все пак успя да замахне към лицето на Стен. Стен отблъсна удара, после изкрещя, скочи във въздуха и изрита Пророка в гърдите.

Матиас с трясък се срина на пода.

Док дотича и бързо опипа пулса му.

– Задоволително – промърмори той, натисна спринцовката и дрогата се вля във вените на Матиас. – Може и да си му счупил няколко кости, но не го уби.

Стен не го слушаше. Беше се отпуснал в полулотос и се съвземаше.

Глава 73

Мълниите на Бет из двора; тялото на Айда; Филип, педантично сваляща със снайперски изстрели всеки появил се пред очите ѝ сподвижник; Одо, явно опитващ се да намери сподвижник, който може да бъде изхвърлен целият през крепостната стена; тигрите, снишени до невъзможност, пълзящи под огнената стена на трасиращите куршуми. Край на трасиращите. Начало на писъците.

И тогава тя чу глас кънтящ глас, който изведнъж превърна шума на битката в тихо шумолене и всички – и сподвижници, и наемници и дори хората от „Богомолка“ се обърнаха към високата стена на храма и към

терасата.

На терасата стоеше Матиас, на гърдите му бе окачен мощен микрофон.

– Говори ви Таламеин!

Боят моментално спря. Сподвижниците се заспоглеждаха – очакваха още изстрели. Но наемниците бяха също толкова смаяни и зяпаха обличената в яркочервено фигура.

Сподвижниците паднаха ничком и речта продължи. Скован, метален, но властен глас.

– Избрал съм временно да обитавам тази обвивка от плът, за да говоря на вас, народа на Вярата и на Пламъка.

– И избрах да ви се явя в тази проядена от грях плът, за да опазя народа си да не пропадне в ямата на ереста.

– Аз, Таламеин, взех Пламъка, за да дам на ония, що обичам, свободата. И макар отдавна да се пренесох във вечен покой, ти още си ми възлюбен, народе на Санктус, както и народите на звездния куп Лупус.

– Ала сега ви виждам като паяк на тънка нишка, увиснал над ужасната пропаст на разрухата. Моята вяра бе вяра на кръстоносец... кръстоносец, който търсеше мир и също така свобода.

– И тогава, след като получехме своята свобода, всеки от нас, щеше да се грижи за своето, било то селяк или търговец, и всеки щеше да се грижи за Вярата на Таламеин, дълбоко във всеки от нас.

– Защото моята вяра е вяра на личността, а не вяра на държавите.

– Мислех, когато избрах да се възнеса в Пламъка, че ще мога да почивам в покой, защото съм ви дал лична свобода, богатство, мир и сигурност. И така, почивах в мир половин еон – продължаваше Матиас.

Речта не беше лоша, забеляза Бет, докато гледаше замръзналите по местата си сподвижници. Док сигурно много се гордеше със съчинението си.

– Но тогава, в своя покой, аз долових тътен, смут. И принудих се да изляза от топлината на Пламъка, за да огледам своя народ.

– За свой срам, заварих разруха, надвиснала над моя народ. И видях един млад мъж, който се опитваше да говори от мое име.

– Не беше зъл човек вашият пророк Матиас. Той наистина смаза ереста на яните. Но прекали в усърдието си.

– Но сега аз, Таламеин, провъзгласям грешката в изборията от него път.

– Аз, Таламеин, заповядвам на моя народ да остави оръжието и да се върне и да потърси щастие в домовете си. Защото само в мир и в сигурност ще избуи истинската вяра на Таламеин.

– Само в свобода и сигурност ще разцъфти Пламъкът на Таламеин във Вселената.

– И сега аз казвам: анатема на мъжа или жената, що вдигнат оръжие в мое име.

– Анатема на мъжа или жената, що се опита да обърне във Вярата който и да е неверник, освен с убеждение и пример.

– Анатема на всяко същество, което използва словата на Таламеин, за да затваря, да плени или да лиши всяко друго същество от онези права, които всички ние в сърцата си разбираме, че ни се полагат.

Сподвижниците бяха паднали на колене, с опрени в паважа чела.

– А сега ви оставям, за да се върна в Светостта на Пламъка. И ви заклинам да изпълните повеленията ми.

– Сторите ли го, когато тленната ви обвивка изгние, ще ви посрещна с добре дошли в Братството на Пламъка.

– И също така ви предупреждавам да не презирате този човек Матиас, от когото говоря. Макар и съгрешил, той търсеше истината. В негова памет искам от вас да вдигнете паметници.

– А сега се връщам в Пламъка.

– След като използвах тази обвивка и я осветих с присъствието си, ще взема със себе си и нейния обитател в Светостта на Пламъка.

– И ние двамата, Таламеин и смъртният Матиас, заявяваме, че тази телесна обвивка повече не може да служи на дълга и целите на плътта.

– Защото това ще е оскверняване.

– Благославям ви – и живеете в мир.

Микрофонът се изключи и Матиас, с втрепенен към хоризонта поглед, направи четири крачки напред. Тялото му полетя към каменните плочи на двора на сто метра надолу.

Глава 74

Дворът се опразваше – бяха останали трупове, стъписаните наемници и оръжията, оставени от сподвижниците, които вече бяха тръгнали към града.

Бет се беше отпуснала до Хъгин и внимателно измъкваше парче шрапнел от лапата на Мънин. Филипс клекна до нея.

– Секция „Богомолка“, нали?

Бет я погледна неразбиращо.

– Моля?

– Разсъждавам логично – каза Филипс. – Когато един наемнически офицер се върне, за да спаси и мен, и бойците ми напук на всякакъв шанс, и води – ще ме прощавате – най-странните същества, на които съм имала удоволствието да се натъквам, и след това спечели войната, като накара тирана да се самоотрече публично, във всичко това чувам ехото на някои неща.

– Например?

– Например приказки, които съм слушала преди... хмм... да се разделя с Имперската гвардия. Все пак, не сте ли секция „Богомолка“ и не беше ли всичко това Имперска акция?

– Ега ти скапания корсаж – изграчи Айда зад тях. – Я престанете да ми се правите на умни и ми доведете доктор! Имам четири дупки в гърдите, а имам и инвестиции, за които трябва да се погрижа.

Глава 75

– Трябва да разберете колебанието ни – изхриптя мъжът със сивата брада и се олюля на тънките си крака. – При цялото ми уважение, полковник... нали така трябваше да се обръщаме към вас?... все пак трябва да си давате сметка за смута, който ни донесоха последните няколко години, особено на онези от нас, които са отхвърлили светските неща, за да изучават Таламеин в мир.

– Разбирам – съгласи се Стен.

Стоеше пред двадесетимата много грижливо избрани теолози на Таламеин – хора, избрани заради възрастта си, опита си, честността си и преди всичко мудността си. Намираха се в бившата тронна зала на Храма. Изглеждаше съвсем както преди, само дето беше разкаран двуръчният меч над видеокартата. Светеха само двата вечни пламъка.

В стаята имаше още две същества.

– Тези въпроси – продължи старейшината – трябва да се обсъдят. Да се обсъдят. Разбира се, никой от нас не оспорва истинността на появата на самия Таламеин...

Старейте измърмориха дежурното „Да бъде“.

– Това, което ни затруднява, е тъкмо необходимостта да се обсъдят тези прояви. Необходимостта да ги оценим, както в тяхната истинност,

така и съобразно с Истината на Пламъка. Защото тези въпроси може да отнемат доста време за обсъждане, а междувременно какво ще стане със светските дела?

– Ние, събраните тук, сме стареите – продължи сивобрадият. – Мъже на мълчанието и мисълта. Но вие трябва да разберете, че извън този храм и тези стени има същества и светове, за които е нужно да помислим. За управлението им. А – мисля, че говоря от името на своите колеги – ние не се чувстваме способни да се справим с тази задача. Приемам следователно, че може би вие... – Гласът на сивобрадия деликатно заглъхна.

– Не – отсече Стен. – Аз съм само един прост войник. Аз ще продължа по своя път, ще си търся съдбата.

– Но вие сте прав – продължи той, като сам се учуди откъде успя да намери в себе си тази гладкост и реши, че е изкарал твърде дълго сред духовни лица, лицемери и благородници – в това, че народът на Таламеин ще се нуждае от закрила и помощ.

– Това ще бъде моят дар за вас. – И той се обърна към другите две същества в залата.

– Първата личност ще осигури честно управление и ще пази народа ви от заплахата от нашествие.

Филипс се усмихна.

– А това друго същество ще се оправя с потребностите на търговията, размяната и, най-важното, ще се споразумява с онези същества, които могат да поискат от вас продоволствие и възможност за преминаване.

Одо изпръхтя.

Стен вдигна медальона, който му беше дал Теодомир преди няколко месеца, когато го направи Воин на Таламеин.

– Аз съм войник, както казах. Но вероятно, когато ме направиха Носач на Пламъка, съм получил дара да надниквам малко в бъдещето. И ще ви кажа какво виждам.

– Виждам две неща: чужденци, които ще дойдат в купа Лупус. Пътници. Хора, които ще търсят някакво странно вещество, отвъд тези светове. Виждам, че вашият дълг е да им давате подслон и да им покажете със своя пример мира, който Таламеин може да донесе... И виждам още едно нещо: Матиас, вярно, избра пътя на леда, на студа и на плътта. Но някак чувствам, че в последните си мигове той постигна онова, с което са били дарявани малцина. Със своите слова от балкона той наистина се превърна в онова, към което се стремеше – превъплъщение на Таламеин.

Стен сведе глава, изчака пет секунди, обърна се и закрачи към изхода. Имаше адска нужда от шегите на Алекс, от Бет, по по-интересни причини, и от поне пет чаши чист спирт.

Тоя бизнес със спасението беше много изморителен и от него човек ожадняваше.

Глава 76

– Не, Махони – измърка Вечният император, – не желая да чета целия фиш. Искам да помисля над това, което току-що ми каза.

– Да, сър – отговори Махони с грижливо неутрален глас.

– Бъдете така добър да стоите мирно, докато преглеждам това, полковник.

– Слушам, сър.

– Вашият екип от „Богомолка“ и този млад лейтенант...

– Стен, сър.

– Стен. Да. Значи той успя, с шепа наемници, да събори цяла религиозна диктатура, да убеди нейните фанатици да ходят да си сеят и жънат каквото там си сеят и жънат, и да уреди нещата така, че да се отнасят добре с моите миньори?

– Да, сър.

– Прав ли съм, дотук?

– Прав сте, сър.

– Възхитително – продължи Императорът. – Повишете го в капитан. Дайте му един-два медала. Това е заповед.

– Слушам, сър.

– Сега, остава да обмислим само неговото решение на цялата тази бъркотия. Връчил е военните и политическите дела на целия този вонящ звезден куп в ръцете на наемник. Прав ли съм?

– Тъй вярно, сър.

– Жена, доколкото разбрах, която е дезертирала от Имперската гвардия, застрашена от военен съд, след като е откраднала продоволствения склад на цял дивизион и го е разпродала на черния пазар. Някоя си сержант Филип. Продължавам ли да съм прав?

– Тъй вярно, ваше величество.

– Разбира се, че съм прав. А дипломатическата, интрасистемната, галактическата и меркантилната страна на операцията е връчена на един нехуманоид?

– Тъй вярно, сър.

– Нехуманоид, който прилича на неандерталец – не ме гледай тъпо, Махони, а иди в Имперския природонаучен музей да видиш как изглежда – и произлиза от раса на космически плячкаджии. Някой си Одо?

– Тъй вярно, сър.

– Искам този Стен на шиш – тихо каза Императорът. – Искам да бъде разжалван от капитан... повиших го в капитан, нали?

– Повишихте го, сър.

– И освен това ти заповядах да ни налееш пиене, нали?

– Виноват, сър. – Махони отиде при бюфета.

– Не тази бутилка, Махони. Съседната. Отвори и две бири. Чувствам, че ще се натрякам здраво, докато измисля дали мога законно да изтезвам един от своите офицери.

Всичко това започна да забавлява Махони, но той се постара да прикрие усмивката си, докато пълнеше чашите и отваряше еднолитровите бирени кутии.

– Стен. Стен... Защо ми е познато това име?

– Той уби барон Торесен, сър. Въпреки заповедите ви. Помните, аферата Вулкан.

– И не съм го пратил в наказателен батальон?

– Не, сър. Повишихте го в лейтенант.

Вечният император гаврътна уискито, потръпна, отпи от бирата, пусна фиша в слота на монитора си и каза замислено.

– Интересни идеи има този Стен. Сваля тирана, след което свиква съвет от църковни старейшини да проучат въпроса. Те сигурно ще съставят доклада си ex cathedra след... колко, Махони? Хиляда години?

– Повече, сър. – Махони издиша, за да се съвземе след парещия алкохол. – Каза, че бил избрал най-разсъдливите теолози, които успял да намери. По-скоро около две хиляди.

Императорът изключи монитора, стана, взе шишето и наля пак. Гаврътна своята чаша и заразсъждава на глас:

– Секция „Богомолка“. Защо продължавам да ви държа, след като упорито правите точно това, което искам, точно по начина, по който не го искам?

Махони предпочете да си пие от бирата и да мълчи.

– Поправка към последната ми заповед, Махони – каза Императорът и се усмихна с умерено зла усмивка. – Не давай този Стен на трибунала. Командировай го от „Богомолка“ и от „Меркурий“. Дай му някаква приемлива биография в Гвардията.

– Хммм – успя да възрази Махони.

– Капитан Стен вече е командир на личната ми охрана. Гурките.

Чашата на Махони изхвърча през стаята, а кутията с бира се преобърна и забълбука незабелязана по килима.

– По дяволите, ваше величество, как да си върша работата, след като непрекъснато откъмвате най-добрите ми хора?

– Уместен въпрос, полковник. – Вечният император взе от бюрото си тънък фиш-ордер и Махони разбра колко тънко са го прецаkali.

– Ето ти заповедите. Честито, генерал Махони, и още веднъж честито за вашето освобождаване и преназначаване от Имперския щаб за командващ Първи гвардейски шурмови дивизион.

Махони хвърли фиша на пода – съвсем неефективен жест, тъй като тънкото пластмасово фишче настоя да се зарее като перце из въздуха.

– Не можете да ми направите това! Седемдесет и пет години градя проклетия „Меркурий“ и сега...

– А аз съм проклетият шибан Вечен император – изръмжа Императорът. – Мога да правя каквото си искам, генерале. Значи честитя ви новия ви пост... и трябва ли да ви нашаря задника с камшик, за да ви накарам да пиете с мен?

Махони го изгледа, после се изкикоти.

– Не, сър. Благодаря, сър. След като нямам избор, ваше Императорско величество, приемам.

Освен това Махони съвсем не беше сигурен, че ще може да надвие Императора. Да не говорим какво следваше, ако го надвие.

Императорът наля пак и изсумтя:

– Ти ми служи добре, Ян. Знам, че ще продължиш да го правиш и на новия си пост. И по дяволите, недей да ми пречиш, когато поне веднъж съм решил да бъда добър.

– Но не забравяй този Стен. – Вечният император обърна чашата си и пак посегна за шишето. – Представа нямам докъде наистина може да стигне това момче. Но ще ти кажа нещо. Или ще увисне на бесилото, или ще стане адмирал.

Двамата мъже се спогледаха.

– Наздраве – каза Вечният император.

КРАЙ

© 1984 Алън Кол
© 1984 Крис Бънч
© 2002 Валерий Русинов, превод от английски

Allan Cole, Chris Bunch
The Wolf Worlds, 1984

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2002
ISBN 954-585-321-2

Поредица: „Избрана световна фантастика“ №92

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10509>]